

Les teresianes, capdavanteres de la pedagogia des de fa 125 anys.

Nova comunitat de teresianes a Can Vidalet

La celebració durant aquest 2001 dels 125 anys del naixement de la Companyia de Santa Teresa de Jesús no podia aspirar a tenir un colofó més esperonador. El 23 de desembre vinent, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, inaugurarà la parròquia de Sant Enric d'Ossó, a Can Vidalet, al terme municipal d'Esplugues de Llobregat, la primera dedicada al sant tortosí. El mateix dia es fundarà oficialment una nova comunitat de teresianes, constituïda per quatre religioses que estaran al servei del nou temple parroquial. M. Cristina Martínez Piérola, al capdavant de la província de Santa Teresa de Jesús, que comprèn Catalunya, Costa d'Ivori i Montpeller, fa un balanç d'aquests 125 anys des que sant Enric d'Ossó va decidir fundar una congregació de religioses dedicades a l'educació que al llarg dels anys s'han anat adaptant a les necessitats del moment.

Pàg. 17

Música sacra de Nadal: el Cant de la Sibil·la

Una joia musical que prové directament de l'edat mitjana

El Cant de la Sibil·la és una peça musical pròpia de l'època medieval basada en textos de les sibil·les, unes profetes de l'època grega i romana, que descriu d'una manera apocalíptica la segona vinguda de Crist. L'obra havia gaudit d'una gran difusió i popularitat per tota l'Església llatina fins al segle XVI, quan va ser oficialment suprimida pel Concili de Trento. Actualment només es conserva a l'illa de Mallorca i a l'Alguer, on es canta com a sumptuós i espectacular preàmbul de la Missa del Gall. Darrerament, però, el Cant de la Sibil·la ha conegut una revifalla de mà d'estudiosos i músics, cosa que l'ha portat de nou a ser representat en algunes esglésies que fins fa poc temps no l'esfenicaven. També se n'han fet diversos enregistraments molt acurats. Aquestes dates nadalenes són una bona època per conèixer aquesta composició musical que ens parla de la vinguda del Salvador.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

El Cant de la Sibil·la descriu imatges apocalíptiques com la d'aquesta il·lustració d'un Beatus.

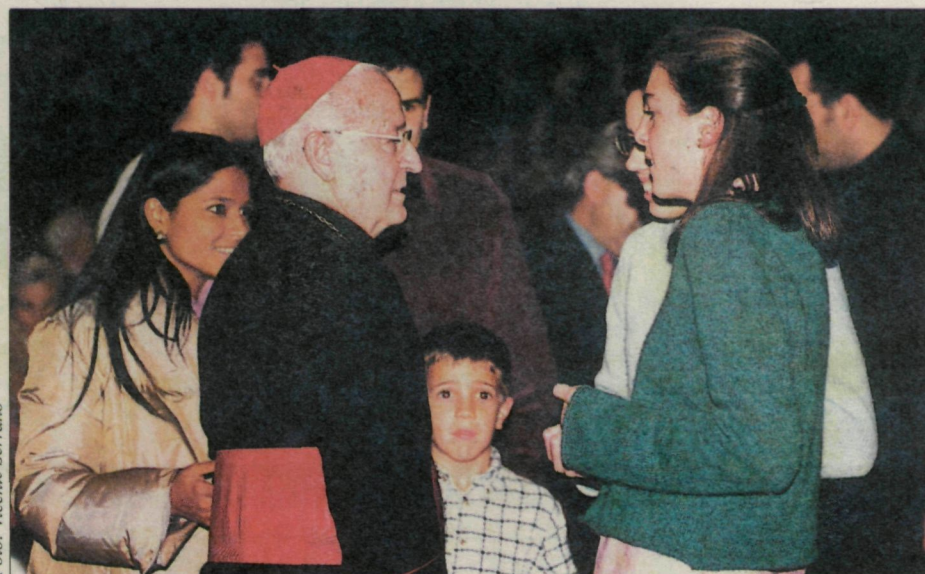

Foto: Vicente Serrano

La Jornada Diocesana reivindica a Barcelona la comunió eclesial

El Palau Sant Jordi de Barcelona va esdevenir el 2 de desembre passat una gran catedral. Allà es van aplegar prop de 12.000 persones per celebrar juntament amb el seu arquebisbe la VIII Jornada diocesana. Amb aquest gest sincer de comunió i suport al cardenal Ricard M. Carles, la diòcesi de Barcelona ha volgut inaugurar de la millor manera possible el nou any litúrgic.

No es va voler perdre aquesta cita tan important el nunci apostòlic del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, el qual va poder comprovar *in situ* la «vitalitat de l'Església de Barcelona». La presència de nombroses famílies, acompanyades dels més petits de la casa, va donar a l'acte un to festiu i molt alegre. El cardenal va agrair el gest i va convidar tothom a créixer més i més cada dia en el seu amor a Crist, el «vostre únic Pastor».

Pàg. 20

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

XVII CONCURS BÍBLIC
Tema: EL SEGUIMENT DE JESÚS
III CONCURS DE DIBUIX

Pàg. 36 i 37

Sumari

Pàg. 8 Entrevista al cardenal Poupard

Pàg. 18 Tortosa: 25è aniversari de la mort de Mn. Manyà

Pàg. 23 Moguda juvenil en el tercer Festival Missioner de Lleida

Pàg. 24 «Arssacra», els tresors artístics de la catedral de Lleida

Pàg. 28 Exposició benèfica a l'Hospital Sant Joan de Déu

Editorial

Cants i tradicions nadalenques

Ens acostem al Nadal, l'ambient que ens envolta està ple de la simbologia pròpia d'aquests dies, la música de nades i la decoració lluminosa ens acompanyen per tot arreu. La societat s'aboca a crear un ambient familiar, entranyable, ple de bons sentiments.

Malgrat això, hem de ser crítics i evitar veure-ho tot de color de rosa. Per als cristians aquestes festes són intenses i importants per a la nostra fe, però estan altament barrejades amb elements purament comercials i de tradicions allunyades de la nostra. El Pare Noel, els arbres nadalencs, els llums amb simbologies paganes... no tenen res a veure amb el naixement de Jesús. Els pessebres, que són en veritat un record viu i visual del que va passar a Betlem, han deixat pas a altres tradicions arribades de països nòrdics o d'Amèrica del Nord. És cert que molts cristians continuen tenint el pessebre a casa seva, però s'imposen altres costums no tan sols als carrers, a les botigues i supermercats, sinó també a les llars particulars.

El mateix podríem dir de la música, on al costat de les nades tradicionals es poden escoltar altres cançons que tenen un gran poder mediàtic per a qui les canta, però que molts cops poc o res tenen a veure amb el naixement del Fill de Déu. Perquè està molt bé parlar de pau, d'amor i de generositat, però el Nadal és una mica més, és l'alegria per la vinguda de Déu fet home. Quant al teatre, es continuen fent en molts llocs de Catalunya els tradicionals pastorets, així com els pessebres vivents, però poca cosa poden fer davant de la promoció d'algunes pel·lícules cinematogràfiques que aquests dies s'estrenen a la cartellera, que tenen el detall de ser «per a tots els públics» però que solen ignorar qualsevol referència religiosa.

Els grans magatzems, les grans superfícies comercials, i els productes que tenen capacitat per anunciar-se a la televisió són els reis del Nadal,

ells sí que esperen aquestes dates, però no com els cristians per motius espirituals, sinó perquè les seves vendes i comptes bancaris s'incrementen ostensiblement amb el pretext del naixement de Jesús. Davant de tota aquesta realitat és important que fem un examen de consciència i reconeguem fins a quin punt el nadal comercial també ens arrossega, i des del resultat intentar potenciar el que és l'esperit nadalenc a casa, en família, i en les veritables tradicions cristianes. Potser ens convé menys televisió i menys anuncis i més lectura espiritual de la Sagrada Escriptura o dels grans poetes, escriptors i assagistes cristians que han elaborat obres meravelloses que ens acosten al misteri del Nadal i als seus protagonistes.

Potser així descobrim elements nadalencs tan desconeguts com el Cant de la Sibila al qual dediquem el nostre reportatge d'aquesta setmana, una de les tradicions medievals més antigues, que encara es canta la nit de Nadal a l'Alguer i a Mallorca. Aquesta representació, que es remunta segons els estudiosos al segle X, prepara els espectadors per a la vinguda del Messies al Nadal i per a la segona i definitiva vinguda quan el Senyor jutjarà la humanitat a la fi dels temps. Aquesta seria una bona recomanació per a aquests dies, però ben cert que n'hi ha moltes altres, que són belles tradicions nadalenques veritablement cristianes que podem veure, llegir o escoltar i que ens poden enriquir espiritualment.

No tot el que és modern o el que ha arribat recentment és negatiu. Hi ha noves i modernes representacions del naixement de Jesús que s'han iniciat amb gran il·lusió i amb fidelitat a l'Evangeli, també hi ha fabuloses nades actuals plenes de profunditat espiritual, però és important que sapiguem discernir el que és tan sols folklòric i comercial i el que té un rerefons religiós que ens acosta al gran esdeveniment de la vinguda al món d'un Déu fet infant.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

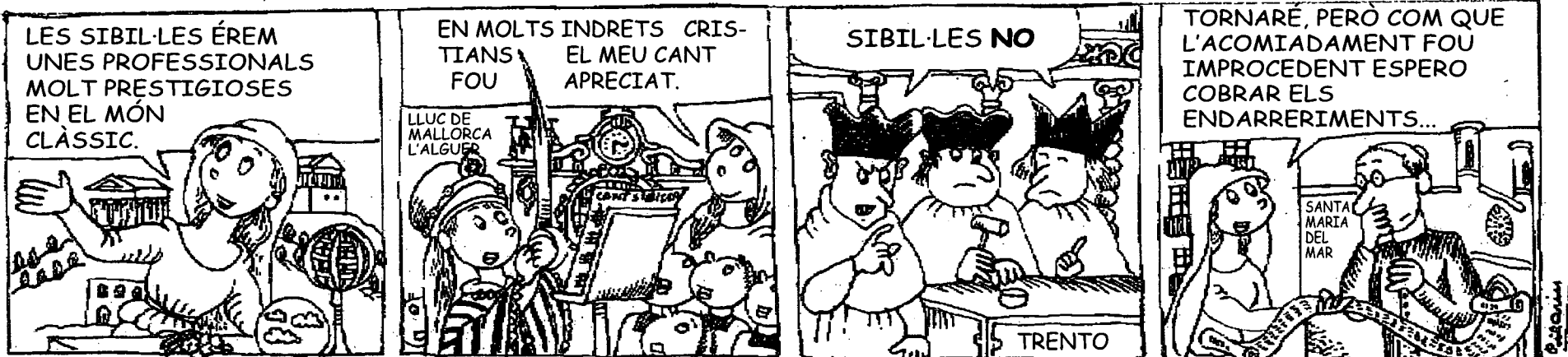
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

La pervivència del Cant de la Sibil·la

■ Una obra típicament medieval que recull tradicions paganes adaptades al cristianisme

La representació del Cant de la Sibil·la havia estat molt estesa per tota l'Església llatina, i havia arribat a formar part de la litúrgia. Pel seu caire misteriós i solemne atreia amb força els fidels de l'edat mitjana; primer, temerosos del seu missatge apocalíptic; segles més tard, engrescats per la grandiloqüència de la música i la posada en escena. Avui nous estudis i enregistraments han tornat a posar d'actualitat aquesta peça musical.

L'ANTIGUITAT CLÀSSICA

Per saber d'on va sortir el Cant de la Sibil·la primer ens hem de remuntar uns quants segles abans de Crist per saber qui era i què feia una sibil·la. Les sibil·les eren unes profetesses de les antigues civilitzacions del Mediterrani oriental, i en especial de Grècia i de la península itàlica, a les quals s'atribuïa la facultat de predir el futur. Van gaudir de molta popularitat, sobretot en temps difícils, quan fins i tot els governants les consultaven alhora de prendre decisions polítiques. A les preguntes que se'ls feien elles responien amb unes frases de difícil comprensió, plenes d'imatges enigmàtiques —d'aquí que avui en dia l'adjectiu *sibil·lí* signifiqui misteriós. Els escribes s'encarregaven d'apuntar-ho tot, i després venia la feina d'interpretar aquelles paraules, el text en si. A més, les frases de les sibil·les acostumaven a ser acrostíques, és a dir: que ajuntant la primera lletra de cada frase sortia una altra paraula o frase que donava la clau per entendre tot el text.

El prestigi d'aquestes dones va ser realment important, de manera que al segle III aC alguns jueus van recollir uns textos en què suposadament algunes sibil·les haurien anunciat la vinguda del Messies. Més tard, cap a l'any 300 després de Crist, uns fidels cristians van afegir en aquest conjunt de profecies recollides pels jueus uns textos en grec d'altres sibil·les en què semblava profetitzat l'adveniment del Regne de Déu. En un d'aquests textos grecs aportats pels cristians, ajuntant les primeres lletres de cada frase sortia l'expressió JESUCRIST FILL DE DÉU I SALVADOR. Aquest recull de prediccions sibil·lines judeocristianes van ser anomenades *Oracula Sibyllina*, i sembla que van tenir molta acceptació entre els cristians de l'època. El que pretenien amb tot això era, aprofitant el prestigi que les sibil·les tenien entre els pagans, demostrar-los documentalment que a part dels escrits bíblics fins i tot unes autoritats com ara les sibil·les havien anunciat la vinguda del Salvador.

EL CRISTIANISME

Per la mateixa època en què es recollien els *Oracula Sibyllina* l'historiador romà Eusebi, bisbe de Cesarea de Palestina (260-340), copia uns versos de la sibil·la anomenada Eritrea en la seva obra *Oratio*

Constantini ad Sanctorum Coetum. Més tard, sant Agustí (354-430) els tradueix del grec a la llengua llatina en *La ciutat de Déu*. L'interès d'aquests dos autors per les profecies sibil·lines ens mostra fins a quin punt eren apreciades a l'època, sobretot pensant en la conversió dels pagans.

Una mica posterior a l'obra de sant Agustí és el sermó del bisbe de Cartago Quodvultus, *Contra Iudeos, Paganos et Arianos*. Aquesta obra és una exaltació de la doctrina cristiana i un intent de convèncer els jueus, els pagans i els arians de la veritat del missatge de Crist. Per aconseguir-ho l'autor se serveix en una part del llibre de diversos testimonis històrics, tant bíblics com pagans, que anuncien la vinguda del Messies. Comença citant alguns profetes de l'Antic Testament com ara Isaïes, Jeremies, Daniel, Moisès, David i Habacuc. Continua amb personatges del Nou Testament com Simeó, Zacaries, Elisabet i Joan Baptista, i acaba amb el testimoni de tres pagans: el rei de Babilònia Nabucodonosor, el poeta llatí Virgili i, finalment, la sibil·la Eritrea. Les paraules d'aquesta darrera, l'autor les copia directament de sant Agustí.

Aquest conjunt de profecies encadenades devia tenir èxit a l'època perquè segles

La por de l'any 1000 va donar empenta al Cant de la Sibil·la. Il·lustració apocalíptica de l'època.

més tard, ja a l'alta edat mitjana, trobem que en molts monestirs del sud de França és cantada en alguns oficis religiosos (preferentment durant les matines de Nadal) sota el nom d'*Ordo prophetarum* o «Processó de profetes». No obstant això, per raons encara poc clares aquesta llarga lis-

ta s'acaba reduint ja al segle X a l'últim dels testimonis, el de la sibil·la. S'inicia, doncs, el Cant de la Sibil·la pròpiament dit.

EXPANSIÓ I DAVALLADA

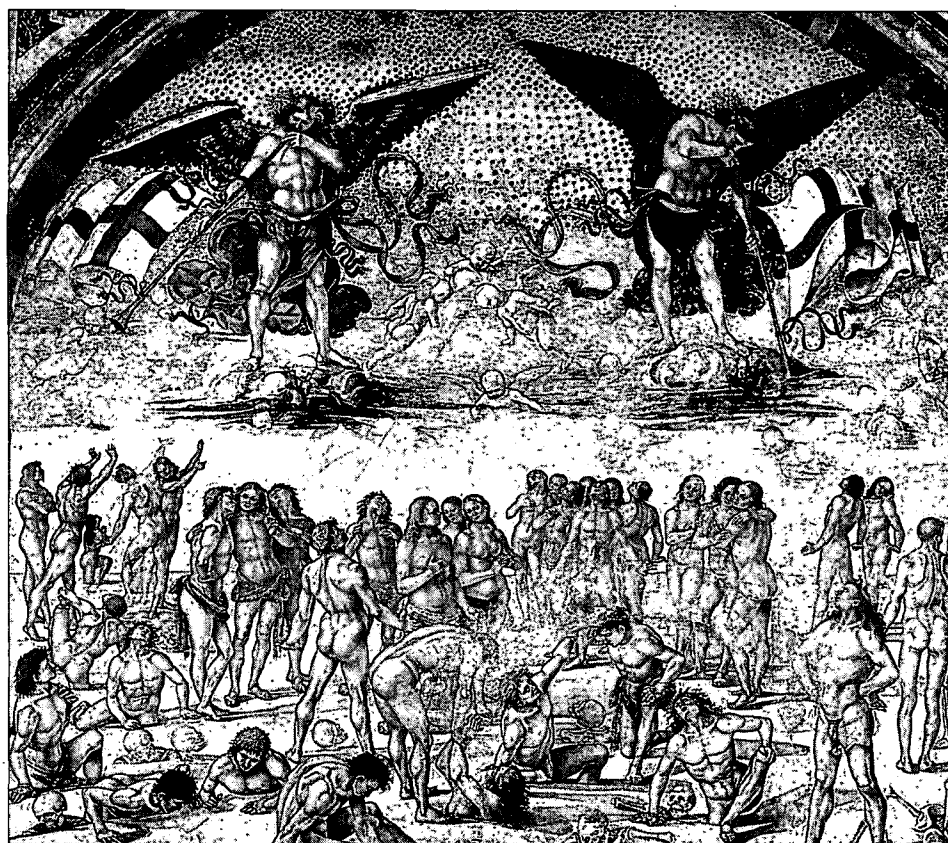
Probablement per aquesta mateixa època, poc abans de l'any 1000, el Cant de la Sibil·la coneix una expansió que en poc temps el durà a ser representat fora dels monestirs: primer a les catedrals i després a la resta de temples. Aquest auge tindrà el seu punt culminant en la incorporació oficial del cant de la Sibil·la a la litúrgia de l'Església llatina en un moment indeterminat dels segles XI o XII. Una creença fonamentada en una interpretació literal de certs textos bíblics, sobretot de l'Apocalipsi, ajudarà a la difusió d'aquest cant. En aquesta part del Nou Testament Joan diu que la segona vinguda de Crist es produiria al cap de mil anys de la primera

vinguda, és a dir l'any 1000 comptant des del naixement o l'any 1033 comptant des de la Resurrecció. Aquesta por davant la vinguda definitiva del Regne de Déu, i per tant del Judici Final, va fer que el Cant de la Sibil·la, que justament anuncia la segona vinguda del Messies i crida a la conversió dels cors, fos especialment escoltat. Aquesta mateixa certesa d'una fi immediata va fer sorgir, per exemple, una quantitat important de comentaris il·lustrats de l'*Apocalipsi*: els Beatus.

Passada aquesta època l'ús del cant sibil·lí no va retrocedir sinó que, contràriament al que es podria creure, es va continuar propagant. Al segle XIII ja s'ha estès fins al nord de França, Àustria i Dalmàcia (costa de la Croàcia actual), i a la Península Ibèrica i al sud de França es deixa de cantar en llatí per començar-ho a fer en les llengües del poble. Se sap que en aquesta època es tradueix al galaicoportuguès, al castellà, al català i a l'occità. Les traduccions, però, estan lluny de ser literals, i més aviat adapten el text llatí a la llengua corresponent, suprimint en més d'un cas estrofes senceres i allargant o escurçant els versos. Amb aquestes variacions la melodia se'n ressent, i obliga a variar-la. Els estudiosos coincideixen a dir que els canvis musicals iniciats en aquesta etapa tendeixen a carregar l'obra, sense deixar de ser profunda i tenebrosa.

Al llarg de l'edat mitjana la percepció del cant de la Sibil·la varia notablement.

(continua a la pàg. 4)

El Cant de la Sibil·la descriu el Judici Final. «La resurrecció de la carn», per Lucca Signorelli, catedral d'Orvieto.

La Capella Reial de Catalunya ha enregistrat diferents versions d'aquesta peça musical.

Al voltant de l'any 1000 els fidels que anaven a escoltar el cant de la Sibila hi veien una prefiguració de la imminent fi del món que els movia a penedir-se dels seus pecats. Amb el temps, però, la representació, sense aquell temor apocalíptic, és vista com una obra musical bella i profunda, i el text ja no interpel·la tan directament el públic. Totes aquelles terribles imatges del judici final ja no fan el mateix efecte, i el cant es rep com un espectacle bonic que només se sent un dia l'any. Prova d'aquest canvi és que a la baixa edat mitjana i en temps del Renaixement la música d'aquesta obra, tot i conservar la tenèbrositat, ha evolucionat de tal manera respecte de l'original que dificulta una comprensió clara del missatge.

És a partir precisament de les darreries del *xiv* i primers anys del *xv* que trobem els primers manuscrits del Cant de la Sibila en llengües romàniques, concretament en català i occità, i poc temps després en comencen a aparèixer versions completes (amb lletra i música). També d'aquesta època, segles *xv* i *xvi*, ens arriben documents en què per primer cop se'n descriu com s'escenificava el cant: el paper de la sibila l'interpretava sempre un nen vestit

molt fastuosament, imitant una sacerdotessa. Al seu costat dos nois més sostenien espases o torxes, segons els casos. Un petit cor s'encarregava de cantar la tornada. En els convents de monges una novícia interpretava la sibila. Aquesta posada en escena era un autèntic espectacle teatral que segons diuen les fonts agradava molt als fidels.

Però va ser justament aquest caràcter d'espectacle el que va posar fi a la representació. El Concili de Trento va editar un nou breviari romà el 1568, de seguiment obligatori, en què s'excloïa de les celebracions religioses bona part dels drames litúrgics que es feien a les esglésies, entre ells el Cant de la Sibila. No obstant això, la novetat no es va adaptar ràpidament perquè era una obra molt apreciada pels fidels. En molts casos es va continuar representant durant anys (a Toledo no es va suprimir fins a finals del segle *xviii*) i a Mallorca i l'Alguer encara avui es representa.

Actualment aquest cant, que s'havia arribat a sentir a moltes ciutats com ara Girona, Barcelona, Tarragona, València, Mallorca, Toledo, Lleó o Burgos, en els darrers temps ha tornat a agafar embranzida de mà de musicòlegs i d'interprets que n'han enregistrat algunes versions. Fins i tot s'ha tornat a

Escolteu la Sibila

El Cant de la Sibila I. Catalunya
Interpretat per la Capella Reial de Catalunya, Montserrat Figueras. Sota la direcció de Jordi Savall. Editat per Auvidis, 1996.

El Cant de la Sibila. Mallorca - València, 1400 - 1560.
Interpretat per la Capella Reial de Catalunya, Montserrat Figueras. Sota la direcció de Jordi Savall. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Editat per Alia Vox, 1998.

representar en algunes ocasions abans de la Missa del Gall, com a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. (E.B.)

Versió catalana del Cant de la Sibila, segle *xvi*

Al jorn del judici se pagarà nostre servici

Un rei vendrà perpetual vestit de nostra carn mortal; del cel vindrà tot certament per fer del segle jutjament.

Al jorn...

(...)

Del cel gran foc davallará, com a sofre molt pudirà; la terra cremará ab furor, la gent haurà molt gran terror.

(...)

Llavors ningú tindrà talent d'or, riqueses ni argent, esperant tots quina serà la sentència que es darà.

(...)

Aprés vindrà terriblement lo Fill de Déu omnipotent; de morts i vius judicará: qui bé haurà fet allí es parará.

Los infants qui nats no seran dintre ses mares cridaran i diran tots plorosaient: «Ajuda'ns Déu omnipotent.»

Mare de Déu, pregau per nós, puix sou mare de pecadors, que bona sentència hajam i paradís posejam.

Vosaltres tots qui escoltau, devotament a Déu pregau de cor ab gran devoció, que us porte a salvació

(Extret de *El Cant de la Sibila I. Catalunya*. Capella Reial de Catalunya. Auvidis, 1996)

Les sibil·les

Les primeres fonts històriques que citen les sibil·les ens situen cap al segle *vi* aC a Grècia, quan sembla que les profecies de la sibila Eritrea tenien molt de ressò. Més tard van venir diverses sibil·les gregues com ara la de Marpessos i la de Delfos, totes elles lligades als temples del déu Apol·lo. També n'hi va haver a Pèrsia i al nord d'Àfrica (la Pèrsica i la Lfílica). A Itàlia van ser famoses la Tiburtina i la Cumana (o de Cumes). Diu la llegenda que aquesta darrera va recollir les profecies de la sibila Eritrea i que les va oferir com a regal al darrer rei de Roma, Tarquini el Superb (534-510 aC). Aquest les va guardar celosament al Capitoli de Roma. El que històricament és cert és que s'havia fet un recull de moltes profecies sibil·lines, i que es guardaven al Capitoli per ser consultades pels sacerdots i els governants en temps difícils. Aquests documents, però, van quedar molt mal parats arran de l'incendi del Capitoli el 81 aC. Tot i això el Senat va aconseguir restituir-los en poc temps, de manera que ja en època d'August (63 aC-14 dC) es po-

La Sibila de Cumes segons Miquel Àngel, Capella Sixtina.

dien comptar per milers, cosa que va obligar aquest primer emperador romà a fer-ne una tria que comportà l'eliminació de més de 2.000 volums. Finalment la resta va ser completament destruïda el 389, per ordres de l'emperador Teodosi.

Tot i aquest seguit de desastres ens n'han arribat algunes còpies i traduccions, com la que va fer sant Agustí, o la del poeta Virgili (70-19 aC) a la seva obra *Les Bucòliques*. En aquest llibre l'autor cita les paraules de la sibila de Cumes sobre la fi dels temps: «Heus aquí que recomença l'ordre dels segles. Ja torna també la Verge... Una nova generació davallà des de dalt dels cels.» Amb aquestes al·lusions a una Verge s'entén que molts cristians hi veguessin anuncis de la vinguda del Regne de Déu. Fins i tot quan les sibil·les ja feia segles que havien passat a la història el cristianisme encara les considerava personatges importants. N'és una prova les quatre sibil·les que Miquel Àngel (1475-1564) va pintar a la Capella Sixtina del Vaticà, en el marc precisament del Judici Final.

El Cant de la Sibila perviu a Mallorca i l'Alguer

Quan el 1572 l'acta capitular de la catedral de Mallorca prohibeix la representació del Cant de la Sibila, seguint el nou breviari romà del 1568, poc s'imaginaven que tres anys després l'haurien de tornar a autoritzar. La raó? Els fidels no anaven a la Missa del Gall si abans no s'escenificava la Sibila. Les representacions van continuar doncs, tot i les prescripcions del Concili de Trento, fins al 1666, quan la Inquisició va intervenir en l'assumpte: va quedar prohibit a tota l'illa. Però un altre cop la pressió popular s'imposa, (contra la autoritat de la mateixa Inquisició!) i el 1692 es representa de nou. Des de llavors s'ha escenificat sense cap interrupció. L'illa de Mallorca, i també la vila de l'Alguer, a Sardenya, són els únics llocs on ha sobreviscut el Cant de la Sibila fins avui.

Mn. Miserachs, que va rebre la Creu de Sant Jordi el 12 de novembre passat, és el tercer director català en 90 anys d'història del Pontifici Institut per la Música Sacra. Aquesta institució acadèmica, facultat universitària de l'Església

catòlica, està dedicada a l'estudi i al conreu de la música saera en les seves diverses branques. Segons el seu director seria desitjable poder confiar a algun alumne, preferentment del nostre àmbit lingüístic, l'elaboració d'una tesi de magisteri o de doctorat sobre el Cant de la Sibil·la.

Mn. Valentí Miserachs a més del càrrec actual és mestre director des del 1977 de la Capella Musical de la Basílica de Santa Maria la Major i autor d'un extens corpus musical compostiu. També és postulador de la causa del venerable bisbe de Vic Josep Torras i Bages.

Mn. Valentí Miserachs és el director del Pontifici Institut per la Música Sacra des del 1995

—Quin lloc ocupa el Cant de la Sibil·la dins de la música sacra?

—El Cant de la Sibil·la és una romanalla, una mostra que ens ha quedat de tot un univers que, d'ençà de Carlemany, s'havia anat creant i construint en el cor o a redós dels textos i ritus intangibles de la missa i de l'ofici. La creativitat no es podia estroncar; així, tant en el text com en la música, sorgeixen glosses, ampliacions, comentaris, etc. que miraven de satisfer una exigència perenne del poble: veure, sentir, tocar, entendre. En el fons és el principi mateix de l'economia sacramental: la gràcia se'ns comunica a través de senyals sensibles i eficaços. Dins de l'enorme floració esdevinguda a partir dels segles x i xi, i que enriqueix la litúrgia i la música litúrgica amb proses, seqüències, trops i amb els primers passos i posterior afirmació del drama litúrgic, és ací, crec jo, que cal col·locar els orígens del Cant de la Sibil·la. L'inici és molt antic i en llengua llatina, fins que en l'època renaixentista s'introdueixen les llengües vives a l'Església. No és d'ara tal exigència. L'esperit dels temps nous devia empènyer en aquest sentit tant els reformadors com els catòlics comprovats. D'altra banda, ens han quedat algunes mostres prou importants del drama litúrgic, com el misteri d'Elx o el recentment restaurat de la Selva del Camp; i, de tradició més recent, les Completes de Cervera i la Missa de les Santes de Mataró són també romanalles d'una música litúrgica de caire teatral, abolida per la reforma de sant Pius X.

—La música del Cant de la Sibil·la, especialment solemne i tenebrosa, és específica d'aquesta obra o es troba en altres peces de l'edat mitjana?

—Atès el caire apocalíptic del Cant de

Foto: Miriam Díez

«El Cant de la Sibil·la té una dignitat indiscutible i l'austeritat que l'esperit de la litúrgia reclama»

després del Concili! La negror dels ornaments i la foscor de les esglésies feia basarda. Molts efectes teatrals es posaven en pràctica en els novenaris a les ànimes del purgatori. Amb tot, la seqüència *Dies irae*, que també té els seus aspectes tremebunds, i que fou una de les poques salvades pel Concili de Trento, i es comprèn, perquè és molt bella, tant de text com de música, facultativament, encara es pot cantar.

No deixa de ser curiós que, al costat dels cants alegres i pastorals de la Nit de Nadal, aparegui un cant apocalíptic com el de la Sibil·la, amb l'evocació del dia del «Juí». D'altra banda, no cantem també a les Vespres del Nadal el salm *De profundis* i l'*Exinanivit semetipsum*? Allò que podria semblar una descantellada és, en canvi, un brodat teològic: el misteri de l'encarnació inicia i enclou tota l'arcada del misteri de la salvació: naixença, passió, mort, resurrecció, pujada al cel, Església, segona vinguda. És una visió de Nadal menys de sucre candi i molt més serio-

sa i profunda.

—A què es deu el reviscolament actual? S'ha potenciat des d'alguna institució?

—Em sembla molt lògic que s'hagi revifat. Si s'han reviscolat les Completes de Cervera (que són en realitat els responsoris de matines de la festa del Santíssim Misteri, per a solos, cor i orquestra segons l'estil italià vuitcentista) i la Missa de les Santes de Mataró, també per a solos, cor i orquestra, bé es pot reviscolar també el Cant de la Sibil·la. Una raó poderosa en favor seria la d'ordre econòmic: no calen ni cors ni orquestres, com en els casos esmentats, ni màquines, ni *ara-coeli* (o recèliques com diu la gent), ni carxofes, totes tan populars a les terres valentines. N'hi ha prou amb un al·lotet, xiquet o noi, de veu afinada i ben timbrada. En tots els ordres es parla de la recuperació dels signes d'identitat. Voldria atribuir a aquest just desig, més que no pas a la recerca de coses esotèriques, l'interès creixent pel Cant de la Sibil·la, i voldria esperar que les institucions públiques, i l'Església

mateixa, col·labores-sin dignament en la seva conservació o recuperació.

—Què pot aportar aquest renaixement del Cant de la Sibil·la a la nostra societat arreligiosa? Tindria sentit que avui dia aquesta peça tornés a ocupar, oficialment, un lloc en la litúrgia?

—Una cosa que em sembla positiva en la recuperació de Sibil·les, completes, misses i misteris és que es conservin en llur hàbitat natural, i que no es traslladin sistemàticament a les sales de concerts. El seu lloc és l'església, la litúrgia o la paralitúrgia. Jo veig amb molts bons ulls la recuperació del Cant de la Sibil·la: el text, amb alguna esmena de precisió històrico-teològica que potser caldria fer-hi, no és altra cosa que una paràfrasi del text evangèlic; la música és un bell exponent del típic conuubi del nostre cant popular amb el cant gregorià. Ja hem parlat de la justa col·locació teològica en el context del misteri de Nadal. No es tracta de perorar teatralitats sense discriminació. El cant de la Sibil·la té, al meu en-

tendre, una dignitat indiscutible i l'austeritat que l'esperit de la litúrgia reclama. D'altra banda, la natura mateixa del signe sensible —en definitiva l'economia de l'encarnació— ens exhorta a no ser excessivament racionalistes, fins a ratllar de vegades la iconoclastia. Crec que, a còpia d'enfarfec, sovint ens fem difícils d'entendre i la gent es cansa d'escoltar-nos...

Reportatge:
Eduard Brufau

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

«És una visió de Nadal menys de sucre candi i molt més seriosa i profunda»

la Sibil·la, és natural que la música tingui un caràcter greu i majestuós; tenebrós, no ho diria pas. Gravetat endolcida per la veu d'un infant. Depèn molt també —ultra el contingut, naturalment!— de la interpretació que se li dona i de l'escenografia que l'acompanya. Abans hi havia una bona dosi de tenebrositat en la mateixa litúrgia. Si pensem en la litúrgia dels difunts, quanta llum no ha entrat

Pelegrinatges i viatges

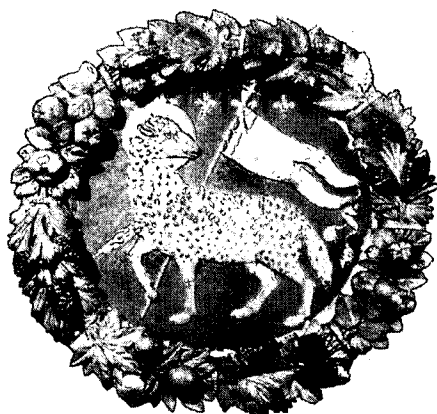
AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

CALENDARI LITÚRGIC 2002

CALENDARI LITÚRGIC 2002

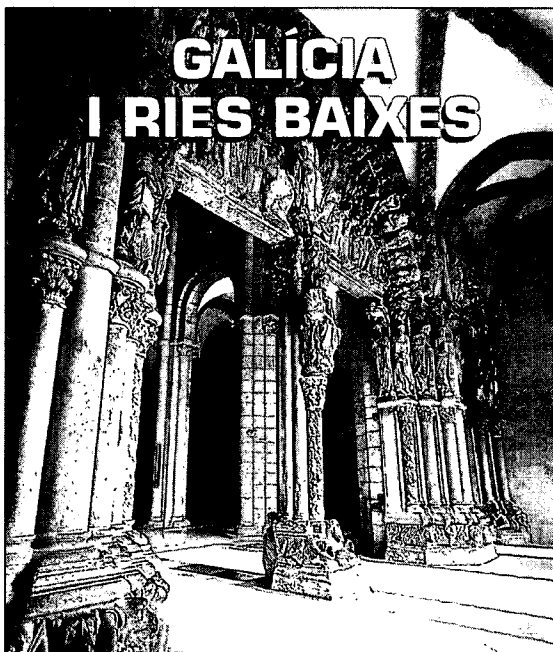

Leccionari dominical: Cicle A
Leccionari ferial: Anys parells

«Déu passa per les nostres vides cada vegada que, reunits en assemblea litúrgica, escoltem la seva Paraula, la Paraula que fa llum als nostres passos i és la claror que ens il·lumina en el camí»
(cf. Salm 118,105)

AVANÇAMENT PROGRAMACIÓ PER AL 2002

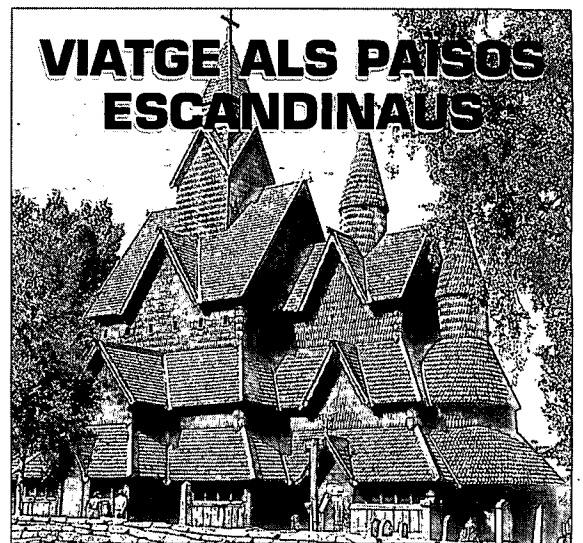
Del 3 al 10 d'abril

La terra i els seus homes: tradicions i costums.

De l'1 al 15 de juliol

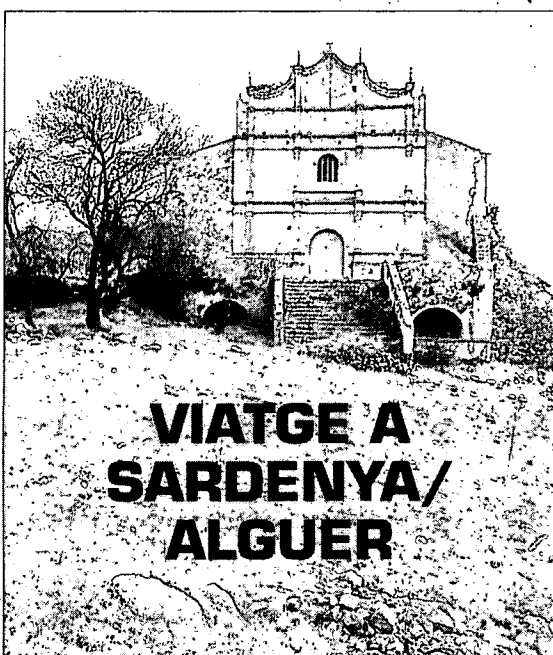
VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

Noruega / Cap Nord / Lapònia /
Finlàndia / Suècia

Impactes escandinaus: capitals / fiords / sol de mitjanit / la meravellosa naturalesa àrtica amb la cultura lapona.

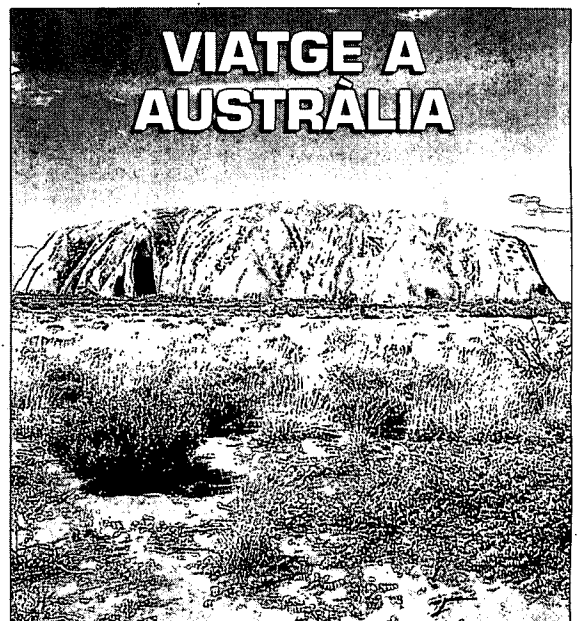
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

Del 18 de novembre
al 4 de desembre

Les comunitats humanes de l'altre extrem del planeta: els nostres antípodes i el seu medi

Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació

AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 BARCELONA,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 701

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrinatges de la Paraula»
al país de Jesús

Sempre estan en els nostres programes.
Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Israel

església en el món

Mons. Sabbah: «Advent és temps de reconciliació i perdó»

■ Missatge del patriarca llatí de Jerusalem

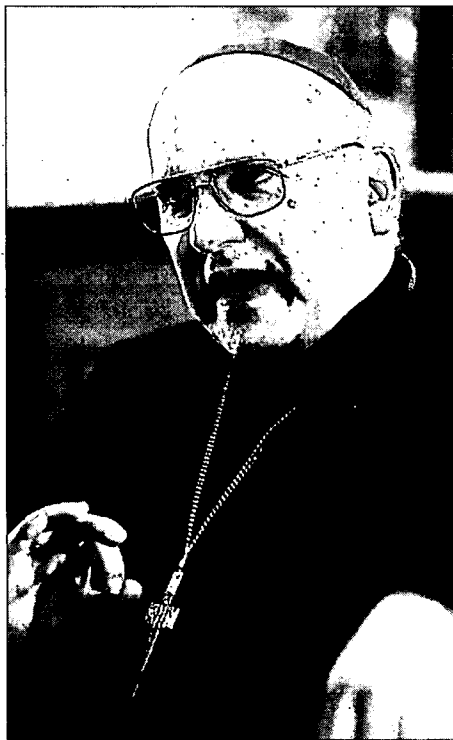
JERUSALEM.— En el seu missatge per a Advent, el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, ha recordat que a més de ser un «temps de dejuni i penitència» és moment de «tornar a posar davant dels nostres ulls aquesta veritat fonamental: cada ésser humà, amic o enemic, és primerament una criatura de Déu, objecte del seu amor i, com nosaltres, està cridat a la santedat i a la salvació».

El patriarca assegura que durant l'Advent estem cridats a «purificar les nostres relacions amb tots els nostres germans, tant amb els que pertanyen a una religió diferent de la nostra, com fins i tot amb els que estem en conflicte polític i militar». Tot referint-se a la situació de violència i destrucció que viu Terra Santa ha assenyalat que «l'existència de les forces del mal» no ha d'«omplir els cors d'amargor i d'odi, de desconsol o dolor, sinó renovar la fe en Déu» i en Crist, que diu «no tingueu por. Ni un pèl no cau del vostre cap sense permís del vostre Pare».

«Nosaltres preguem i dejunem amb el Papa», continua el missatge, «tot recordant tres iniciatives importants empreses per ell: el 13 de desembre, una trobada amb els bisbes i patriarques de Terra Santa; el 14, jornada de dejuni universal per la pau al món, i el 24 de

gener, la trobada de pregària amb els líders d'altres religions a Assís». Mons. Sabbah conclou exhortant a renovar la fe, l'amor i l'esperança: «Acolliu la festa amb tota demostració d'alegria, per trobar en aquesta alegria la força per continuar la vostra marxa llarga i cansada vers la veritable llibertat.» Aquesta actitud positiva del patriarca contrasta amb la de l'alcalde de Betlem, que per segon any consecutiu ha decidit anul·lar les festes de Nadal a causa de la violència perquè «no hi ha res a celebrar». Només es mantindran en peu les cerimònies religioses tradicionals.

D'altra banda, *L'Osservatore Romano*, davant dels tràgics esdeveniments, constata que «la contraposició i l'odi obstaculitzen l'esperança de pau a la qual li costa esdevenir una realitat. Però justament mentre les bombes sembla que prenguin el lloc de les paraules, resulta

El patriarca de Jerusalem demana que no es perdi l'esperança.

encara més clar que el diàleg representa l'única sortida, l'únic instrument capaç de conduir a la convivència pacífica».

El Papa fa una crida urgent a la pau

Un Papa amoïnat va confessar el seu dolor davant la sèrie d'atemptats que va patir Israel el primer cap de setmana de desembre, coincidint amb l'inici d'Advent. El Pontífex va reiterar la invitació als líders religiosos per tal que es reunixin a Assís el 24 de gener en una trobada interreligiosa per la pau que faci del món un indret «més distès i solidari» i va recordar que el 14 de desembre serà una jornada de reflexió i dejuni. Els atemptats que han colpit Israel en els darrers dies van centrar les paraules del Papa en l'Àngelus del diumenge 2 de desembre. En l'inici de l'Advent, el Papa va demanar que no es perdi la confiança i tot parafrasejant Isaïes va presentar la promesa de pau de l'oracle del profeta com a motiu d'esperança. Les paraules d'Isaïes contenen una promesa de pau «més actual que mai», segons el Papa, per a tota la humanitat en general i per a Terra Santa en particular. (M.D.B.)

Des de Betlem, pau per al món

BETLEM.— Des de fa vuit anys els escoltes i guies d'Àustria reparteixen per Europa, amb la col·laboració dels escoltes i guies de diferents països de membres de la Regió Europea d'Escoltisme, la Llum de la Pau de Betlem. És una activitat organitzada per la radiotelevisió austríaca dintre de l'acció caritativa nadalenca «Llum a la foscor». Cada any, en el marc d'aquesta campanya, un infant encén una llum a la gruta del Naixement de Jesús a Betlem i la porta fins a Àustria, i la Llum de la Pau es reparteix arreu del país. La distribució de la Llum de la Pau a les delegacions estrangeres que cada any participen en aquest esdeveniment té lloc una setmana abans de Nadal. L'acte se celebra cada any en una església de les diferents confessions que hi ha a Àustria. L'acte consisteix en una celebració ecumènica a Viena.

El principal objectiu és acostar el sentit del Nadal a través d'una presència real de la Llum de la Pau de Betlem. El 17 de desembre es lliurarà la Llum de la Pau de Betlem a Barcelona i es repartirà la flama a les diferents delegacions presents. L'acte tindrà lloc a la parròquia de Sant Ferran (Gran Via, 406) i l'organitzarà el Moviment Scout Catòlic amb el suport de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya. Més informació: a/e: msc@gspheonix.com tel. 932 925 377, fax 932 925 378. (C.C.)

Qüestionen Israel com a garant dels Llocs Sants

JERUSALEM.— La construcció de la polèmica mesquita de Natzaret, promoguda per un grup fonamentalista islàmic amb el suport del govern d'Israel, posa en qüestió el paper d'Israel com a garant creïble dels Llocs Sants. Aquesta és la denúncia dels líders cristians de les diferents Esglésies i comunitats cristianes de Terra Santa, mitjançant un missatge. En el document, dotze bisbes i patriarques demanen una vegada més que el govern israelià aturi la construcció de la mesquita que s'hauria d'alçar davant de la basílica de l'Anunciació, que no respon a necessitats espirituals dels fidels musulmans, sinó a la provocació d'un grup que en el passat va agredir físicament els pelegrins. Nombrosos líders religiosos musulmans també s'oposen al projecte. El missatge acaba amb una duríssima presa de posició: «Si les autoritats d'Israel abusen dels seus poders governamentals per manipular els sentiments religiosos, per dividir la població, crear conflictes, fomentar el fonamentalisme intolerant; aleshores no poden demanar que s'hi confii com a garantia de respecte dels Llocs Sants.»

Aquest tema serà afrontat pels líders catòlics de Terra Santa juntament amb el Papa el 13 de desembre al Vaticà, quan es trobin per afrontar els desafiaments pastorals de la regió. El Papa ha pres aquesta iniciativa va considerant la delicada situació a Terra Santa per «afirmar una vegada

més la seva proximitat espiritual amb aquelles poblacions i compartir el drama de la seva existència diària, provada amb massa freqüència per actes de violència i discriminació». La trobada aplega caps de les comunitats catòliques dels diferents ritus i els presidents d'algunes Conferències Episcopals, i «ofereix la possibilitat de testimoniar la sol·licitud de tota l'Església per aquells cristians, en particular per la comunitat catòlica, així com per manifestar el compromís comú per la continuïtat de la seva presència mil·lenària a la regió». (Fides)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1r, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

El cardenal Paul Poupard és president del Pontifici Consell per a la Cultura

«La trobada amb Àsia és el gran desafiament del tercer mil·lenni»

El cardenal Poupard, president del Pontifici Consell per a la Cultura, va participar el 23 i 24 de novembre en el congrés «Cultura cristiana per al nou mil·lenni» organitzat per la Universitat Catòlica de Sant Antoni a Múrcia. El congrés va tractar diferents aspectes del món actual respecte del cristianisme en el terreny cultural. Poupard, home de gran cultura i erudició, va aportar la seva visió del moment actual. En aquesta entrevista dóna unes claus per entendre la interacció entre les cultures i l'Església.

—Fa anys que en mitjans catòlics es parla de cultura de la mort i cultura de la vida. És encara un binomi vàlid?

—Jo evito parlar de cultura de la mort, perquè no és cultura si no està a favor de la vida i de la humanitat. Per això prefereixo dir més aviat contracultura de la mort de la mateixa manera que no hi ha cultura del terrorisme o de la violència. No hi pot haver punts de contacte entre un costat i altre de la línia que separa el bé i el mal, la vida i la mort. No voldria que es pensés que sóc maniqueista, ja que la cultura actual no es pot reduir així. Hi ha línies que van en un sentit i en un altre. Som en una realitat ambivalent on d'una banda es promou la llibertat, la justícia, la comunicació entre les persones i de l'altra, hi ha pèrdua de valors, es desfan les famílies i regna l'escepticisme sobre la idea d'home. Aquest relativisme demana als cristians prendre opcions pensades i estar més en el món tot i ser menys del món.

—Quan la societat actual rebutja la cultura tradicional s'enfronta al cristianisme o a una concepció d'Església catòlica?

—No és una novetat dir sí a Crist i no a l'Església. La novetat actual seria Déu sí i Crist no, o religió sí i Déu no. La paradoxa podria arribar a Església sí, Déu no, perquè es redueix la comunitat de fidels a un moviment humanitari simpàtic. Al mateix temps s'han de reconèixer corrents de pensament que s'anomenen postcristians i la nebulosa del New Age que es presenten com un revival i que de fet no són un retorn del fet religiós sinó d'un paganisme religiós.

—Això és bo per a la nova evangelització que el Papa pregona?

—Sóc pragmàtic i historiador al mateix temps. L'evangelització és sempre nova. És un error creure que ja estava feta perquè l'evangelització sempre està per fer. Paul Claudel es va convertir davant de la quarta columna de la catedral de París, però després va dir que tota la seva intel·ligència i sensibilitat continuava sent pagana, i va

trigar anys a evangelitzar-la. Ens trobem en aquesta situació. Cal fer una nova evangelització en el sentit que la cultura ha canviat i que s'han de trobar punts de suport per proposar la fe.

—Va costar tretze segles perquè amb Tomàs d'Aquino s'assimilés la filosofia clàssica en el cristianisme. Quant de temps es trigarà a recollir l'aportació dels filòsofs moderns?

—Qui ha freqüentat la filosofia veurà que el gran problema és la trobada entre fe i raó. Però per trobar-se cal parlar un mateix llenguatge i tenir uns objectius comuns. Al llarg dels anys he vist diferents models filosòfics: primer era l'existencialisme, n'hi havia de més dur i també de cristià, després el personalisme amb Emmanuel Mounier, i finalment l'estructuralisme amb Foucault i altres parlant de la mort de l'home. És més difícil dialogar amb algú que afirma això que amb algú que estima la vida... el diàleg no és una paraula màgica, com he dit cal un llenguatge i uns objectius comuns. Malgrat tot estic convençut que l'estructuralisme que parla de les morts de Déu i de l'home també ha mort, i està superat i obsolet. Fa quinze dies vaig participar en una emissió a la televisió francesa amb un filòsof de caire ateu que havia escrit un llibre sobre Déu; l'endemà els diaris deien que el filòsof i el cardenal es trobaven per parlar de Déu: els temps canvien!

—I Àsia? No hi ha manera que els cristians es facin entendre en les cultures de l'Extrem Orient?

—Jo estic pel diàleg entre les cultures i per la trobada de la fe cristiana amb les cultures asiàtiques; és el gran desafiament del tercer mil·lenni. El missatge cristià ha vingut d'Orient, ha passat misteriosament a Occident, després s'ha estès a Amèrica i a Àfrica i ara ens trobem de nou amb Àsia que ha estat nomenada bressol de les religions. La primera dificultat és la paradoxa sobre la qual tothom està d'acord que malgrat que s'afirma que l'apòstol sant

El cardenal Poupard va ser fa poc a Espanya.

Tomàs va arribar a l'Índia, després de vint segles encara no s'ha inculturat.

Després hi ha el diàleg amb les diferents tradicions. El confucianisme és sobretot una saviesa i jo no hi veig un obstacle fonamental. Quan era estudiant de Teologia vaig llegir el llibre d'un antic ministre d'afers estrangers xinès que s'havia convertit i esdevingut benedictí. Ell deia que no era per una conversió sinó per un aprofundiment, que va arribar a ser cristià catòlic. Pel que fa a l'hinduisme la gran diferència és la visió unitària que tenen per la qual tot és diví, mentre que pels cristians Déu s'ha fet home en Jesucrist. Sens dubte hem de tornar a una dita dels pares de l'Església que deia que «Déu s'ha fet home perquè l'home esdevingui Déu».

—En l'evolució actual de l'Església, es podria imaginar que el proper Papa fos negre?

—No tinc ni idea de què serà el proper Papa. El que sí que sé és que el factor temps és primordial. Si l'atac mortífer del 1981 contra el Sant Pare hagués estat un èxit, els cardenals haurien pensat en uns candidats

que no serien els mateixos d'avui. Un historiador no cristià hi veurà l'atzar; però el creient veu que Déu actua a través de la cronologia. Si agafem el Codi de Dret Canònic en l'article 132 l'únic que cal per ser Papa és tenir el caràcter episcopal i si l'hi falta, serà ordenat al moment. Per a la resta l'àmbit és molt ample. L'elecció es fa entre els membres del col·legi cardenalici i des de Pau VI és del color del món. A més a més, hi ha un fet nou: que els cardenals es coneixen, mentre que abans no era així excepte entre els italians i, per tant, s'ho feien entre ells. Especialment amb Pau VI, des dels anys seixanta, hi han entrat americans i africans i va instaurar en els dicasteris bisbes residencials. Això permet que hi hagi moltes ocasions per trobar-se

entre els cardenals del món i que sabem el que pensen els uns i els altres sobre les qüestions essencials. Per exemple, durant el passat Sínode del mes d'octubre vaig estar un mes amb la meitat dels que serien electors. Per tot això el criteri geogràfic ja no és essencial i si altrament queden aspectes naturals, tampoc no em semblen decisius.

—El Papa farà la benedicció *Urbi et orbi* en català?

—Cal demanar-li-ho. Per què no? La llista ja és molt llarga i hi ha peticions perquè s'allargui encara més. Al marge d'aquest tema, Catalunya és una de les regions on la trobada entre fe i cultura és més fecunda. És la percepció que tinc, per exemple, d'haver presidit a Roma la inauguració de l'exposició «Germinabit» on hi havia el president Pujol i diversos bisbes. La fecunditat s'ha traduït per l'art, l'associacionisme, la manera de viure la família. En definitiva la santedat catalana brilla en l'Església universal. *Voilà* el que és important i fonamental.

Guillem Farré

VATICA

Navarro-Valls remarca l'optimisme constant del Papa

ROMA.— El director de l'oficina de premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va posar en relleu el «profund optimisme» del Papa i la seva capacitat de dialogar amb la modernitat. Navarro-Valls va fer aquestes afirmacions en la presentació de la pel·lícula *Joan Pau II: l'home que ha dut el món al tercer mil·lenni*, un documental que per ara només existeix en italià produït per Alberto Micheli, un dels periodistes més reconeguts de la RAI. Micheli, en la presentació del vídeo, que abraça tot el pontificat de Joan Pau II, va dir que «no és una simple crònica dels fets que han caracteritzat aquest pontificat,

sinó la narració d'una aventura que ha acompanyat i orientat la història de l'home en aquest passatge al nou mil·lenni». L'autor del documental va confessar la seva fascinació pel personatge del Papa i va dir que «tot i la malaltia i el cansament, aconsegueix sempre prendre forces i continuar el seu testimoniatge pel món». Les imatges, moltes d'elles inèdites, mostren moments claus de la vida del cardenal Wojtyła, com l'atemptat del 13 de maig del 1981, la caiguda del comunisme, trobades amb vells amics, converses amb nens i una part dedicada especialment a la dona i als joves. (M.D.B.)

INSTRUMENTS MUSICALS

FUSTE

PIANOS

TECLATS

VENT - CORDA

SO PROFESSIONAL

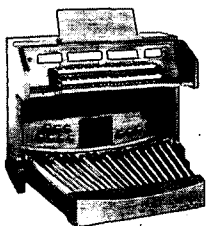
C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS RODGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

OFERTA • Orgue portàtil litúrgic, 115.000 ptes

Distribuidor exclusiu per a Catalunya

Vaticà

El Papa mostra la seva proximitat als malalts de sida

■ Exigeix un compromís de servei de tota l'Església

ROMA.— L'1 de desembre, quan va intervenir a la conclusió del Simposi Internacional sobre «Voluntariat catòlic a la sanitat», Joan Pau II va assegurar als malalts de sida que no han de sentir-se sols i els va confirmar la proximitat de tota l'Església: «No us sentiu sols! El Papa és al vostre costat i amb afecte us dona suport en el vostre difícil camí.»

La trobada va ser organitzada pel Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut del 30 de novembre a l'1 de desembre al Vaticà. El Pontífex, en el dia que se celebrava la Jornada Mundial de les Nacions Unides dedicada a la lluita contra la sida, va adreçar també una crida perquè s'ofereixi una autèntica consciència pública sobre les causes i les conseqüències de la malaltia provocada pel virus VIH. «L'Església es posa al costat dels homes de ciència i encoratja tots aquells que es dediquen incansablement a guarir i derrotar aquesta forma greu de malaltia», va assenyalar.

El Papa va subratllar que, a exemple de Crist, l'Església «considera l'assistència a qui pateix un element fonamental de la seva missió i sent que és interpellada en primera persona per aquest nou àmbit del

patiment humà». Per això, amb la certesa que cada malalt és «un "camí particular" per a l'acolliment de la Paraula, s'inclina amb amor sobre tot germà i germana afectats per aquest mal». Per últim, el Bisbe de Roma va deixar una consigna als professionals del món de la sanitat i als voluntaris: «A vosaltres us confiem la tasca de fer sentir a qui es troba en el dolor l'amor i el consol de Crist. (...) A través vostre ha de ressonar al cor d'aquests germans i germanes que pateixen la invitació, plena d'amor, de Jesús: "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar."»

L'Església treballa a favor dels afectats per la sida.

La sida a Àfrica

D'altra banda, la Congregació Vaticana per al Clergat va organitzar una videoconferència mundial en què va participar el teòleg Stuart C. Bate, o.m.i., sobre el tema *Tot vivint amb la mort en un món de sida.*

A la seva exposició va recollir l'experiència pastoral de l'Església al país amb el nombre més gran de malalts de sida del món. Així, va dir que els 4,2 milions de persones infectades pel virus de la sida a Sud-àfrica plantegen als cristians nous reptes per portar veritats de fe com malaltia, mort i resurrecció.

Bate, assessor de diverses conferències episcopals sobre inculturació de la missió cristiana de sanació en el context africà, va començar constatant que en el cas dels malalts de la sida «la mort arriba molt abans del moment final. (...) La mort, a més, arriba acompanyada del pecat, ja que la infecció és percebuda com a conseqüència de la trobada amb la relació sexual pecaminosa». Per això, va plantejar la pregunta següent: «Jesús, que va venir a derrotar la mort i el pecat, què ens demana que fem per aquestes víctimes?» Abans de res, va explicar, cal «ressuscitar els morts, tot derrotant prejudicis falsos» i va destacar que l'acció cristiana per la justícia i la pau ha d'esdevenir «compromís per oferir medecines menys cares a les víctimes de la sida». També va apuntar que «guarir els malalts» s'aconsegueix «tot canviant l'actitud de condemna». D'aquesta manera, quan els cristians atribueixen la malaltia a un càstig de Déu per un comportament pecaminós «cauen en un acte profundament anticristià». No en va, Jesús va convidar a «no llençar la primera pedra». (Zenit)

Els religiosos secunden el dejuni i la pregària per la pau

ROMA.— Els superiors de les congregacions religioses han secundat la crida del Papa per celebrar una jornada de dejuni el 14 de desembre i la trobada de pregària a Assís, prevista per al 24 de gener del 2002, amb l'objectiu de treballar per la pau i l'entesa mútua entre religions. En un comunicat emès per la Unió de Superiors Generals (USG), es condemna «inequívocament tot recurs al terror, que no es pot justificar per cap motiu» així com «l'ús del nom de Déu per justificar la violència», perquè «la religió veritable promou la pau, la comprensió mútua, la reconciliació i la resolució no violenta de conflictes».

Alhora que mostra la seva preocupació per l'augment de la violència i de la guerra, la USG fa una

crida als membres de la vida religiosa i a líders d'altres religions, als dirigents polítics i econòmics, i a les persones de bona voluntat «a unir-se en l'esforç ferm i decidit, molt més intens

que abans, per combatre la pobresa, la injustícia i la marginació des de l'arrel de les seves causes», en reconèixer que «aquestes situacions arriben sovint a la desesperació i l'odi irracional». També demanen als dirigents mundials que emprin tots els mitjans alternatius per resoldre les diferències; renunciar a la venjança; aturar la proliferació d'armes... «Ens comprometem nosaltres, amb els membres dels nostres instituts, a confortar els afligits i a servir com a agents de consol de reconciliació», assenyala el comunicat. (IVICON)

Gest solidari

Joan Pau II destinarà a les víctimes del terrorisme i de la guerra els diners que els catòlics ofereixin com a fruit de les privacions a les quals se sotmetran el 14 de desembre, dia de dejuni i pregària per la pau. El Consell Pontifici Cor Unum, organisme vaticà encarregat de fomentar i coordinar l'obra de la caritat dels catòlics a nivell mundial, explica que amb aquest gest el Papa vol «abraçar simbòlicament tot home en necessitat». Per això, el Pontífex «demana a tots els creients que facin un gest concret de caritat per portar l'esperança i el pa de cada dia». La Santa Seu ha obert un compte corrent bancari extraordinari gestionat pel Consell Pontifici Cor Unum a: Banca di Roma, c/c n. 101010 «Pro digiuno 14 dicembre» Abi 3002 Cab 5008, des de l'estranger el codi que ha d'usar-se és Swift: Bromit. (C.C.)

35è Pessebre Vivent de Sant Fost

Es representa des del Nadal de 1967

El Pessebre Vivent dels efectes especials de Catalunya

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

16, 23, 24, 25, 26 i 30 de desembre del 2001
1, 6, i 13 de gener del 2002
A les 6 i a les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

Sant Fost, poble a 5 km de Badalona per la Conreria.

Espanya

Proper congrés dels caputxins d'Espanya i Portugal

MADRID.— Del 24 al 27 de gener del 2002, la família caputxina d'Espanya i Portugal té una cita amb el II Congrés Missioner per reflexionar sobre la tasca d'«Evangelitzar, missió compartida» per seglars, religiosos i sacerdots en l'Església. Les ponències, taules rodones, comunicació d'experiències missioneres i reunions de grup posaran una atenció especial a la tasca del laic a l'Església, sobretot en la participació de la dona. El congrés, que tindrà lloc al Puig de Santa Maria (València), reunirà uns 200 missioners i missioneres religiosos i seglars, voluntaris, col·laboradors, simpatitzants i membres d'ONG.

A més, hi ha prevista la presència de diversos grups indígenes de l'ètnia pemon de Veneçuela i d'altres països, alguns dels quals participaran en les taules rodones previstes. Diverses exposicions fotogràfiques sobre la tasca missionera de la família caputxina a diferents continents ambientaran el desenvolupament de les jornades, en les quals s'espera la participació de representants d'Amèrica, Àfrica, el Japó i les Filipines. (IVICON)

Més de 130 projectes salesians per superar la marginació

MADRID.— Els salesians donen respostes al món de la marginació a través de 130 projectes socials que duen a terme els religiosos i religioses de Don Bosco a Espanya. Així ho fa palès la Coordinadora Estatal de

Plataformes Socials Salesianes, formada per deu entitats presents en onze comunitats autònomes, que compten amb 400 treballadors i 1.000 voluntaris per atendre més de 10.000 persones en situació de risc.

Segons el president d'aquesta coordinadora, Juanjo Ruiz Husillos, la finalitat d'aquesta associació d'entitats salesianes relacionades amb l'educació social al servei dels més desfavorits és triple: «Ser òrgan de promoció, debat i anàlisi de les nostres propostes en marginació per possibilitar la inserció dels més desfavorits, especialment dels i les joves de la nostra societat; ser interlocutor davant les institucions públiques i privades dels diversos programes que es portin a terme, i ser plataforma de difusió i denúncia de la situació i necessitats de col·lectius marginals.»

La presència salesiana entre els pobres i exclosos es concreta en programes d'intervenció social que abracen des d'allò relacionat amb la infància i la família, joves i dones, fins a situacions relacionades amb la salut, minories ètniques i immigrants, població reclusa i progra-

Foto: Anna S. Mir

La marginació exigeix respostes eficaces.

mes d'inclusió social. Diversos programes busquen la promoció de la qualitat de la vida infantil i juvenil, mitjançant cases d'acollida, centres de dia, pisos amb menors en dificultat, programes per a joves en situació de risc social i tallers laborals.

També hi ha actuacions de sensibilització per prevenir la violència familiar i afavorir la igualtat d'oportunitats, inserció social a través del temps lliure, inserció laboral, programes preventius i específics per a toxicòmans. A més, hi ha

altres programes que atenen grans col·lectivitats com ara els de dinamització comunitària i animació sociocultural en barris marginals, projectes comunitàris en poblats gitanos, campanyes interculturals, acollida, informació o orientació social a immigrants.

Per a Ruiz Husillos, «avui dia l'anàlisi de la realitat social d'Espanya, sobretot juvenil, ens ha de portar a donar respostes eficaces a través dels programes més diversos i creatius, per superar l'exclusió social i la marginació». (IVICON)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Comunicat contra la clonació

BARCELONA.— Davant la polèmica suscitada per la clonació d'un embrió humà per la companyia Advanced Cell Technology, l'Associació Catalana d'Estudis Bioètics ha emès un comunicat en què considera que és un «greu error que permetrà en poc temps la creació d'éssers humans per ser utilitzats per guarir-ne d'altres». Segons l'associació, aquesta pràctica «implica la producció i selecció d'embrions humans», «vulnera principis elementals com el dret com a ésser humà a la pròpia vida, el dret a rebre un patrimoni genètic completament original i a no ser utilitzat com a una «cosa» en benefici d'un altre». El comunicat sosté que la vida humana, en tots els casos, ha de ser tractada com a «fi i com a valor», mai com «un mitjà o mer objecte».

L'Associació Catalana d'Estudis Bioètics assenyalava que la clonació és «un despotisme científic. La tècnica i el consens polític poden guanyar novament la batalla a una reflexió seriosa i prudent sobre les accions sobre la vida humana que han de tutelar». Per això, l'entitat subratlla el buit legal que hi ha sobre els drets de l'embrió humà i el relativisme ètic que «deixen

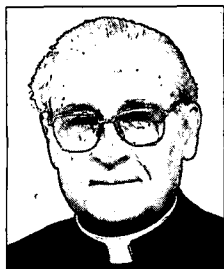
desprotegida la vida humana en el seu inici de manera que queda a mercè dels interessos de la indústria biotecnològica i d'interessos particulars». En aquest sentit, reclama un estatut jurídic de l'embrió humà que «prevegi amb honestat les lleis biològiques de desenvolupament que ens igualen com a persones».

El comunicat apunta que l'Associació Catalana d'Estudis Bioètics no s'oposa a l'avenç científic, «però sí a l'ús d'embrions humans per a aquesta finalitat», és a dir, que es mostra contrària a la creació, manipulació i destrucció d'embrions, i aposta per les investigacions sobre «la diferenciació de cultius cel·lulars obtinguts a partir de cèl·lules troncales procedents de teixits no embrionaris». A més, demana als governs que afavoreixin les investigacions que no presentin objeccions ètiques.

El text acaba assenyalant que «de nou la tècnica i els interessos econòmics han claudicat davant de valors més alts com és el respecte a la dignitat humana, fonament de la nostra organització social, ja que amb la clonació d'embrions estan en joc els drets fonamentals de la persona a l'inici de l'existència». (C.C.)

Carta Dominical

Un missatge en el cor dels Abruços

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En coronar el pic vam quedar enlluernats davant la contemplació de l'enorme paret del Gran Sasso uns centenars de metres davant nostre. Era un diumenge que no vam tenir cap acte al Sínode Mundial, i dos amics sacerdots de Roma em van invitar a visitar el cor dels Abruços. Vam ascendir el pic Portella (2.400 m). Fins a fer cim no vam poder albirar la cèlebre paret calcària, vertical i blanquíssima del Gran Sasso. A la nostra esquerra, formant un arc que tancava la vall que teníem als peus, hi havia una cresta que formava quatre pics amb una altura semblant a la del que havíem ascendit. Per la dreta, la cresta es dirigia, tancant també el semicercle, cap a la gran paret que amb 2.900 m és el

cim més alt del massís. La part dreta és una aresta totalment vertical en què em va cridar l'atenció un petitíssim refugi excavat en ella. Hi ha alguns refugis d'alta muntanya que seleccionen per si mateixos els possibles visitants. Aquest era un d'ells, perquè per arribar-hi calia fer una travessia horitzontal d'uns tres-cents metres per la paret absolutament llisa del pic. Encara que estigués preparat el pas —a 700 m no ho podíem veure—, era evident que només els que tinguessin esperit d'escaladors s'arriscarien a aquell pas.

Vam fer una marxa per la cresta de l'esquerra i en tornar, ja amb un fort vent habitual en aquell paratge, vaig veure a la paret est del petit refugi Garibaldi, que era al cim del Portella, quelcom que en passar no havia observat ningú de nosaltres. Hi havia aquesta inscripció: «Muntanyenc, si en el fort vent sents un sospir, no oblidis que una ànima neta va volar d'aquí cap als estels. En memòria de —aquí el nom d'una jove alemanya—, morta estimbada en aquesta roca, des de la qual, però, es va elevar cap a la llum.» Acabava amb la data de l'accident i el nom d'un club alpí.

Feia 51 anys d'aquest fet i la senzilla placa romania intacta. Tots els milers de muntanyencs que havien passat per aquella cresta havien respectat la fe confessada per un club alpí en aquella inscripció. Era un missatge de transcendència de fe en el més enllà a 2.400 m

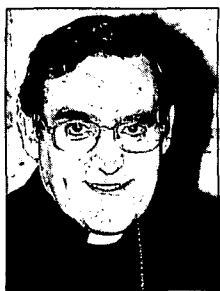
d'altura. Al peu de la paret de l'Almanzor (Gredos) i en altres parets que m'han estat més familiars en les meves ascensions, he vist plaques commemoratives d'accidents, però cap de tan breu, poètica i religiosa com aquella. Vaig pensar que era una manera noble i senzilla de deixar un testimoni religiós en aquella paret assotada pels vents.

Al vespre vam entrar a L'Aquila per visitar la basílica de Sant Bernardí de Siena. Allí vaig veure un altre testimoni de fe, menys espectacular però no menys emocionant que als cims del matí. Hi havia a l'entrada de l'església, a l'esquerra, un cartell amb diversos avisos. Al davant, un pare s'inclinava cap al seu fill, d'uns sis anys, i li assenyalava aquesta inscripció: «Al temple s'entra en silenci per adorar Déu, i se surt per estimar i servir els germans.» Els ulls del petit estaven fixos en les paraules que el seu pare li llegia. Pocs moments després vam veure el nen sol, agenollat davant del sagrari. Vaig pensar: sap resar? Sap davant de Qui és? De tota manera, aquell nen estava conscientment davant del misteri al qual el seu pare l'ajudava a acostar-se i comprendre'l. Era una altra manera, tan diferent! de l'anterior, però no menys impregnada d'una fe que es transmetia.

Si tots utilitzéssim tantes ocasions com se'ns brinden de recordar als altres la presència del Bon Déu!

Paraula i vida

Ambaixadors d'esperança

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Església viu l'encisador temps litúrgic d'Advent. Jesús infant, el Messies salvador, anunciat pels profetes, mostrat per Joan Baptista i acollit per Maria en les seves entranyes virginals, és a prop nostre. Nasqué en un estable de Betlem. Fou el compliment de les promeses divines i és el fonament de la nostra esperança.

Moguts per la fe i amb un sa realisme, els cristians podem aportar un sòlid fonament d'esperança a la nostra societat, que prou que ho necessita. Perquè Déu incidí en la humanitat salvant i enlairant la dignitat de la persona humana a la categoria de fills de Déu i, conseqüentment, agermanant els homes i les dones de tota la humanitat i de tots els temps.

L'home no pot viure sense esperança, perquè la seva vida esdevindria insuportable. Tanmateix l'esperança avui està debilitada, atacada i fins i tot destruïda per moltes formes de sofriment, d'angoixa i de mort que colpeixen el cor de molts homes i dones d'avui. Malgrat tot això, il·luminats per la fe en Jesucrist, amb humil certesa, sabem que l'esperança és possible també avui,

i que és possible a tots els indrets del món.

Els cristians som cridats a oferir a la nostra societat aquest missatge d'esperança. Sant Pere, en una de les seves cartes, diu que els cristians «hem d'estar sempre a punt per donar raó de la nostra esperança». Jesucrist és l'única i vertadera esperança, de l'home i de la història. Ell és entre nosaltres l'esperança de la glòria, més enllà de la mort.

En el missatge del sínode episcopal sobre Europa els bisbes afirmaven que «l'esperança no és un somni o una utopia. L'esperança és una realitat, perquè Jesús és l'Emmanuel, el Déu amb-nosaltres, és el Ressuscitat sempre vivent en la seva Església que actua per a la salvació de la persona humana i de la societat». Per això els cristians ens convertim en «ambaixadors i testimonis de l'evangeli de l'esperança» per a tots els homes i dones d'aquesta casa comuna que és l'Europa que estem reconstruint.

En Déu que es fa infant a la cova de Betlem podem aconseguir la veritat, la nostra existència té un sentit, la comunió és possible, la diversitat pot transformar-se en riquesa, la potència del regne de Déu ja està treballant en la història i ajuda a l'edificació de la ciutat de l'home,

La caritat dóna valor perenne als esforços de la humanitat.

la caritat dóna valor perenne als esforços de la humanitat, el dolor pot salvar, la vida triomfarà sobre la mort i tota la creació participarà de la glòria dels fills de Déu. Tota aquesta riquesa fonamenta sòlidament l'esperança i és motiu de joia.

Joan Pau II repeteix de nou avui el que digué a l'inici del seu pontificat: «No tingueu por.» Ell afirma que «amb l'autoritat que li ve del Senyor l'Església repeteix a l'home d'avui: Europa del tercer mil·lenni, que no defalleixin les teves mans, no cedeixis al descoratjament, no et resignis a maneres de pensar i de viure que no tenen futur, perquè no es fonamenten en la sòlida certesa de la paraula de Déu.»

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Teòlegs com Déu mana

Els teòlegs no tenen gaire bona premsa a Occident. La definició del teòleg com una persona saberuda que ofereix unes respostes molt precises i elaborades a unes preguntes que ningú no es planteja és caricaturesca, però cal reconèixer que la percepció que en tenen moltes persones, inclosos alguns cristians, va en aquesta direcció. Altrament no s'entendria l'escàs interès que la societat en general, i també sectors cristians, mostren envers els qui es dediquen a la reflexió o al discurs sobre Déu —això significa etimològicament «teologia».

Si mirem cap a Orient la fama dels teòlegs no és pas millor, sobretot d'ençà que sabem que els talibans es defineixen com uns «estudiants de teologia». No sé si tots els talibans són teòlegs, o aprenents de teòleg. En canvi, és rigorosament cert que a Orient no tots els teòlegs —ni de bon tros— tenen la mentalitat i les idees dels talibans, tant els qui desenvolupen la seva activitat en el camp de l'islam com els qui ho fan en el del cristianisme o d'alguna altra religió.

I, tanmateix, els teòlegs són indispensables. Ho acaben de dir els bisbes que es van reunir a Roma el mes d'octubre passat. En el seu missatge final afirmen, parlant de la comunitat cristiana i del diàleg interreligiós: «Necessitem la col·laboració de teòlegs experimentats.» Manifesten, doncs, la necessitat del servei teològic en l'Església. Segons els bisbes, un teòleg com Déu mana és aquell que contribueix amb el seu treball a «tornar a expressar la fe pura dels orígens en fidelitat a la tradició i amb un llenguatge nou i comprensible».

De teòlegs d'aquesta mena en coneixem i n'hem conegut. El nostre temps no es deu pas caracteritzar per l'existència de grans figures teològiques com foren, en el segle passat, Karl Rahner, Henri de Lubac o Hans Urs von Balthasar. No podem esperar que surti un Rahner cada any, deia fa poc Olegario González de Cardedal. Però —continuava afirmant aquest teòleg espanyol— potser ens trobem en un moment en què estan ensenyant i publicant llibres de teologia els mestres dels futurs Rahner, de Lubac, o Von Balthasar. És possible que González de Cardedal pequi d'optimisme, però té raó quan diu que el pensament teològic no està aturat.

El mateix dia de la cloenda del Sínode de Bisbes a Roma, el 27 d'octubre passat, moria a Lió un dels teòlegs que compleix tots els requisits que el Sínode demana als qui es

dediquen a aquest treball. Es tracta d'Henri Bourgeois. Era un home experimentat. Tenia 67 anys i ja era professor emèrit però continuava treballant amb la il·lusió d'un infant. Era un home fidel a Jesucrist i a l'Església. Per això l'arquebisbe de Lió va poder dir, en l'inici de la missa exequial, que malgrat el dolor de la separació podia sentir-se orgullós d'haver conegut un servidor de l'Evangeli com ell. Bourgeois mirava d'expressar la fe dels inicis i de sempre amb un llenguatge nou i assequible. Un dels elogis que li solien fer era que utilitzava un llenguatge entenedor. Tenia la preocupació d'escriure per al gran públic, i no només per als qui dominen l'argot de la teologia. Va reflexionar sobre molts aspectes del cristianisme: des dels sacraments fins a la teologia espiritual; des de l'ecclesiologia fins a la teologia de la comunicació. Sobresurten els seus escrits sobre la iniciació cristiana dels adults, els catecúmens i «els qui recomencen» o persones que havent estat batejades de petits i havent-se allunyat després de la pràctica religiosa en un moment determinat decideixen reiniciar el camí cristià i apropar-se a la comunitat.

A més de llibres, com ara *Théologie cathécuménale* o *Los que vuelven a la fe*, Bourgeois va escriure nombrosos articles. Un dels darrers el va publicar a la revista *Études* i és particularment brillant. Hi fa un acurat diagnòstic del que ell anomena «el neo-classicisme catòlic», caracteritzat pel sentit de l'autoritat, per una afirmació cristiana forta i visible, una certa crítica a la cultura actual, la importància que dona a la figura del capellà i una atenció gran a l'art de la comunicació. I en el seu últim llibre, *Quel rapport avec l'Église?*, que porta el significatiu subtítol de *Confiance et vigilance*, s'hi troba una síntesi dels dos pols en què s'ha mogut la seva vida i la de moltes altres persones que, com ell, van assimilar perfectament el Concili Vaticà II i han anat observant amb preocupació algunes evolucions posteriors: «Conjuminar l'entusiasme o la disponibilitat dels catecúmens i la prudència o el sofriment dels decebuts o dels ferits.» Entusiasme i prudència. Confiança i vigilància.

Necessitem, avui més que mai, esperits lúcids, lliures i humils com el d'Henri Bourgeois. Així la teologia recuperarà prestigi i la comunitat cristiana, i també el conjunt de la societat —perquè els bons teòlegs, com ell, escriuen pensant en tothom—, en sortirà beneficiada.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Les antífones de la «Oh»

El temps litúrgic d'Advent destil·la poesia i pregària, dues realitats que, de tan profundes, s'impliquen mútuament. Això no vol pas dir que aquest període de preparació al Nadal sigui com una mena d'entreteniment que l'Església posa a l'abast dels seus fidels. En efecte, el primer diumenge d'Advent vam ser exhortats a revestir-nos de Crist, a obrir el cor a la petita i forta virtut de l'esperança, a tenir sensibilitat per celebrar el misteri del naixement del Salvador i a saber-nos adonar de les constants vingudes del Senyor a la nostra vida.

Tot l'any litúrgic desplega el misteri de Crist, el celebra. I, amb la gràcia de la redempció, brolla en el cor l'alegria del qui sap que la fe és la realitat més ferma de l'experiència i de la memòria. Sentir el do de Déu i poder-lo recordar per rememorar-lo i per ajustar-hi el capteniment! El misteri de la nostra salvació, celebrat en la litúrgia, és una trena de bellesa poètica i de bellesa oracional. L'Advent ens n'ofereix una mostra molt clara i molt bonica. Es tracta de les antífones de la «Oh».

Què són les antífones de la «Oh»? A la Litúrgia de les Hores, els set dies precedents al de Nadal, a la pregària del cap tard —les Vespres— es resen o canten aquestes antífones,

totes precedides per la «Oh» admirativa. Se situen abans i després del Càntic de Maria. Pregàries elegants i majestoses. D'estil molt treballat i amb un esquema ben clar, similar a les oracions col·lecta de la litúrgia. Invoquen el Senyor que està a punt d'arribar, atorgant-li un títol de l'Antic Testament: «Oh Saviesa de l'Altíssim..., Oh Senyor, cap de la casa d'Israel..., Oh rebrot de Jesè..., Oh clau de David i ceptre de la casa d'Israel..., Oh Orient..., Oh Rei i Desitjat de les nacions..., Oh Emmanuel...» Cadascuna d'aquestes invocacions és explicada amb breus paraules. I immediatament fa demanar: «Veni.»

Què ens ha de dur la vinguda del Senyor? L'ensenyament del camí de la prudència, la redempció amb el poder del seu braç, l'alliberament sense dilació, la sortida de la presó dels encadenats que viuen a la fosca i a les ombres de la mort, la llum per als qui viuen a la fosca i al país tenebrós, la salvació de l'home format del fang, i la salvació.

Tot això és pregària. I poesia. Dues realitats que responen a la grandesa de Déu, que ha estimat tant el món, que li ha lliurat el seu Fill únic. Nascut de Santa Maria Verge per obra de l'Esperit Sant.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Advent és esperança

Hauria d'haver escrit: Advent exigeix esperança. Que es tingui més o menys fe és una cosa que hem sentit moltes vegades. Parlar de l'amor és una cosa molt normal, és clar que el més correcte, en el nostre cas, seria anomenar-lo caritat. Però de l'esperança qui se'n recorda?

Charles Péguy va dedicar les seves millors pàgines a aquesta virtut. La monotonia del seu estil, poètic i místic a la vegada, és encantadora. Però m'atreiria a dir que Péguy parla de la desconeguda esperança cristiana pietosa. Canta a la segona virtut i presenta aquesta noia tímida que va de la mà de les seves germanes grans: la fe i la caritat. Avui entre nosaltres, cal reclamar i exigir la presència de l'esperança en un altre sentit. La nostra cultura necessita profetes de l'esperança. El Tercer Món té les seves mancances i no falten valents que les hi reclamin. Sense haver de recórrer al record de la mare Teresa de Calcuta, només hem d'esmentar Vicenç Ferrer o Pere Casaldàliga. Són gent plena de fe i d'amor. Però el nostre Primer Món està làgüid, desencantat, pels seus ambients prolifera la medocritat i, o bé cau en la droga i el suïcidi, o en el consumisme i l'aburguesament. Si la primera derrota és espectacular i aniquiladora, la segona és injusta i esterilitzant. Si la primera em preocupa perquè infecta i destrueix molta gent jove, lamento la segona perquè, a més de ser una postura escapista, qualsevol despesa inútil repercuteix en la pobresa dels més indigents. Davant d'aquesta indiferència que ens envaeix, davant del conformisme, sempre em pregunto d'on sortiran els profetes i els missioners del futur.

Sens dubte també hi ha profetes al Primer Món, però no els reconeixem. N'hi ha que es reclouen als seus cenacles particulars, que és un error, i d'altres són ofegats per les crítiques, o condemnats a l'ostracisme. A vegades són més coneguts i preuats fora de l'Església que dins. Penso en Chiara Lubich, en l'acceptació que rep d'organitzacions hinduistes o d'afroamericanes dels EUA, per anomenar alguns esdeveniments actuals, en contrast amb el desconeixement que se'n té aquí. I deixo per al final Joan Pau II. I m'hi refereixo com a profeta, no com a Papa. Reconegut per instàncies internacionals, a vegades resulta incòmode per a alguns dels nostres. S'afirma que li manca acomodació als temps moderns, que la seva no-acceptació de l'avortament o de l'eutanàsia, per anomenar uns tòpics, resulten molt incòmodes i això ho diuen molts «progres», mentre presumeixen de la sensatesa de les seves reflexions. Hom pensa: què dirien els ben pensants d'Israel pel que fa a Jesús? Com veurien els intel·lectuals romans i els governants la moral que predicava i practicava la comunitat cristiana primitiva? I tot i ser aberrant per als seus costums, aquesta moral va triomfar.

Profeta és aquell que diu i actua en conseqüència amb la seva fe, la qual cosa li comporta incomoditats i menyspreu. La conseqüència tràgica del profetisme és la soledat amarga i, no obstant això, avui més que mai, en aquesta terra, és totalment necessària la presència de profetes. Que ningú no tingui por; qui és fidel a aquest carisma, la unió íntima amb Déu l'omple de goig. Qui s'hi ofereix per al Nadal proper? Hi ha places vacants, s'assegura un rebuig social encara entre els nostres.

Notes insignificants

Germà Adrià

Em dic Andreu

Tinc seixanta anys complerts i no sé si sóc algú. Crec que no sóc ningú.

Sóc algú? Vaig néixer? Jo no vaig conèixer mai els meus pares. Quan vaig començar a adonar-me de les coses, estava intern en un col·legi. I vaig estar-me allà fins als 15 anys.

Era un de tants. M'anomenaven quan passaven llista i prou. El meu nom desapareixia i només sentia dir el meu malnom: el guenyo. Perquè sempre he tingut els ulls com encongits.

Vaig sortir del col·legi i em van posar a treballar, i també em deien el guenyo.

I no vaig aguantar i me'n vaig anar a viure al carrer. I vaig venir a Barcelona sense bitllet i aquí m'estic. Al marge dels tres anys que vaig estar a la presó, sempre he

resseguit els carrers de Barcelona o els he planxat amb el meu cos ossut en dormir.

Mai no m'ha preocupat gaire dormir al carrer. Per a mi és el més normal.

Però em sap greu, molt greu, que ningú no em cridi pel meu nom, que ningú no em saludi com se saluda un amic; que ningú no em somrigui amb un somriure de bé, per a mi tan sols hi ha somriures de mofa o de llàstima.

Sé que em dic Andreu, un nom bonic, oi? Però no m'han cridat mai així, només el guenyo. I ara, ni això.

Vaig pel carrer i ningú no em saluda. Jo no existeixo. O sí, sóc com un gos perdut, lleig, a qui ningú no recull ni mira mai. Per això des de fa tres anys vaig decidir cridar l'atenció d'alguna manera. Que si més no la

gent es fixi en mi perquè sóc estrany o extravagant. I encara que no em cridin, ni em diguin Andreu, ni em diguin el guenyo, almenys que em mirin. I a vegades els faig un somriure. No cal dir que no em tornen mai un somriure d'amistat.

Ja ho he après. Uns dies em vesteixo del Barça, amb medallons per tota la samarreta. I com que tinc una barba canosa, llarga i descuidada em miren.

Altres vegades em vesteixo amb una jaqueta molt gran, i a la jaqueta hi poso paquets i així semblo un home gros desproporcionat i la gent em mira.

I altres vegades vaig amb el cotxet, un cotxet de nadó on hi carrego de tot: ampolles buides, draps, ninots trencats, una trompeta de nen...

I aleshores, si m'aturo a la Rambla, la gent m'envolta com a les estàtues vives. La diferència és que a mi em miren amb vergonya,

com si ultratgés la dignitat de les Rambles.

Ahir sí, ahir vaig merèixer que unes quantes persones s'aturessin i riguessin amb mi perquè vaig agafar un ninot i em vaig posar a cantar amb una veu atiplada. I, res més.

Jo no significo res per a ningú. Jo no sóc ningú.

I ara... em pregunto si sóc algú per a Déu.

Un capellà de la parròquia em va dir que també sóc fill de Déu. Gairebé no m'ho puc creure. Com pot tolerar Déu que un fill seu es trobi en la meua situació?

Si sóc fill de Déu, com pot demostrar Déu que és el meu Pare? Diuen que Déu m'ho manifestarà a l'eternitat.

No podria mostrar-m'ho també ara d'alguna manera?

Per què Déu, encara que sigui en somnis, no em crida alguna vegada pel meu nom? Andreu! Andreu! O si volgués em podria dir: guenyo! I ja en tindria prou. Però, ni això.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Natalitat

Espanya i Itàlia veuen amb gran preocupació el fet de trobar-se a l'últim vagó dins del concert internacional pel que fa a taxa de natalitat. Molts elements han contribuït a arribar a aquesta situació: polítiques governamentals negligents i fins i tot d'atac a la família, confusió en l'assumpció de noves funcions de l'home i de la dona en el si de la parella, publicitat progressista a favor d'un estil autònom de vida i de felicitat, difusió de mètodes antinatalistes i de pràctiques abortives, contraposició entre tenir fills i realització personal, etc. La proposta d'una paternitat i d'una maternitat responsables hauria centrat el problema i hauria evitat segurament els resultats que ara patim. Aquests plantejaments es van poder vendre com una medicina meravellosa, però avui n'hem descobert els efectes secundaris.

Les societats avançades, si volen mantenir la línia de progrés econòmic, necessiten suplir amb mà d'obra importada el dèficit de personal propi. La immigració sembla que pal·lia aquesta dificultat. Es creen societats interculturals, interètniques i interreligioses, però sense posar prou atenció al fet de la integració i del respecte mutu ja que els interessos es xifren especialment en l'àmbit econòmic. Com que l'esforç educatiu no acompanya prou aquest procés, s'experimenta un increment de tensió social, de delinqüència i d'explotació

dels treballadors amb menys recursos.

La repercussió política de la natalitat és evident a les societats democràtiques. No és gens estrany que qui domini la natalitat dominarà les urnes. Si cada home i cada dona es tradueix en un vot, els grups socials més nombrosos tindran un pes social i polític més gran. Per això, els governs s'han trobat amb dues possibilitats. Primera, estimular la fecunditat de les parelles del país mitjançant campanyes de sensibilització i promeses d'ajudes econòmiques. Segona, introduir polítiques de pressió per disminuir la natalitat als grups d'immigrants (i, fins i tot, als seus països d'origen) ja que acostumen a ser més pròdigs a tenir fills. Se sap que a llarg termini l'amenaça de fer-se amo de l'espai polític és real. Per això s'han fet servir tècniques de manipulació en alguns països com ara esterilitzar les dones aprofitant una intervenció mèdica i fent-les signar uns papers en els quals manifesten el seu acord com si es tractessin d'uns impresos de rutina.

Recentment el màxim tribunal civil de França va dictar una sentència per la qual s'obliga a indemnitzar Lionel, un nen mongòlic, a causa que el ginecòleg no va advertir la seva mare sobre aquesta possible malformació del fetus i li va impedir així exercir el seu dret a l'avortament terapèutic... Aquesta actuació ha despertat una gran polèmica.

Cal tractar aquests temes des de la responsabilitat, sense caure en cap extrem. Certament, una societat que es tanca a la vida camina cap a la mort.

Zoom

Eduard Brufau

Enguany els accidents i els morts a les carreteres catalanes han baixat un 10% respecte de l'any pasat: això vol dir que hi ha hagut 508 morts. Com que tot i la disminució, aquesta xifra encara és esgarriosa, les institucions continuaran les campanyes de prevenció i els controls d'alcoholèmia, i els fabricants procuraran fer cotxes encara més segurs. Totes aquestes mesures, però, ja fa anys que s'apliquen intensament i els resultats, com tothom admet, no són, ni de lluny, els desitjats. I si es prengués la mesura de fabricar cotxes menys ràpids, que no puguin agafar els 200 km/h com ara?

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

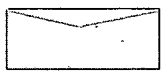
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

Deixem les crítiques

Sóc ja vell i tota la meua vida he estat representant de teles arreu de l'Estat espanyol, i ara ocasionalment acompanyo el meu fill. En molts indrets d'Espanya em pregunten què és el que passa a la diòcesi de Barcelona. Sembla que estem sempre a punt de brega. Uns contra els altres... Em dol que se'ns conegui per tot això.

Sóc un pobre cristià i demano a Déu que faci pau i que el temps que fem servir per criticar el Sr. cardenal, l'emprem a anunciar que val la pena viure el missatge de Jesús en el segle XXI. Hauríem de deixar les crítiques i obeir molt més l'Església. Si ho fem així, veurem que Déu ens ajudarà i que beneirà més la nostra Església. I veurem els seus fruits: les vocacions.

JORDI PANELL i PROUS
Barcelona

Clonacions

Després d'haver escoltat en tots els mitjans de comunicació la notícia de la clonació d'un ésser humà per primer cop als Estats Units, vull dir que no es pot comparar la clonació d'embrions humans per «salvar altres malalts» amb el trasplantament d'òrgans de malalts o persones mortes per altres causes, ja que en el trasplantament es produeix mort natural i en la clonació s'agredix, s'esquartera gairebé la persona embrionària, se la fa desaparèixer.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

A la Sra. Teresa Badia

Voldria felicitar públicament una senyora, que ben aviat farà 94 anys, perquè serveixi d'exemple i estímul i per reconèixer davant de tothom la seva bondat. Es tracta de la senyora Teresa Badia. Per molts anys i que Déu i Maria Auxiliadora —la seva Mare de Déu preferida— la continuïn protegint i beneint!

La Teresa és una dona excel·lent, extraordinària i excepcional. Malgrat les flaqueses que comporta tenir 94 anys, ella és la principal persona que té cura del seu fill, Mn. Narcís Tortós, el

qual està força malalt. A la Teresa li agrada llegir cada dia el diari, i per descomptat el setmanari *Catalunya Cristiana*, i poder dir la seva sobre els problemes que hi ha al món.

Ella encara és l'encarregada d'atendre les nombroses trucades telefòniques per part de moltes parelles que es volen casar a l'església de Santa Maria de Porqueres. Continua fent els menjars, rentant els plats i feinejant per la casa. Li agrada anar de compres i escampar la boira pel poble de Banyoles. Els pots de conserva que elabora amb les hortalisses del seu hort són d'allò més bons. La Teresa és un gran exemple de com ha de ser una dona de rectoria. És una mare insubstituïble. Moltes gràcies, Teresa, pel gran bé que ha aportat i fa en aquesta casa.

MONTSE SABÉ COLOM
Banyoles

Dogma i vida

Ho ha dit Sa Santedat Joan Pau II: no és de rebut un cristianisme a la carta. S'ha d'acceptar i viure el missatge íntegre de Jesucrist. No n'hi ha prou amb una adhesió genèrica a Crist, hem d'assumir les veritats que hem de creure (dogmes), les normes que cal complir (litúrgia) i els sagraments que hem de rebre, tal com ens ensenya la nostra Santa Mare Església. No són admissibles els reduccionismes en la fe. No es pot fer una Església a gust de cadascú.

No es pot reduir el contingut de l'Evangeli a unes quantes idees pràctiques i temporals com ara la pau, els problemes socials o la tolerància. L'Evangeli és això i molt més. L'Església no és una associació cultural, una ONG més. L'Església és la dipositora i transmissora de la revelació divina, del pla de salvació de Déu sobre els homes. Ella ens ensenya i comunica l'amor de Déu Pare, la misericòrdia infinita de Déu Fill i els dons de l'Esperit Sant. Ens fa fills de Déu i hereus del cel; transfigura la nostra vida temporal per la caritat i l'esperança i ens condueix a la victòria sobre el pecat, el dolor i la mort.

No es pot dir com sentim sovint, que «l'important és la vida», perquè aquesta afirmació inclou en ella mateixa un egoisme ferotge que es pot traduir en un viure de manera arbitrària, sense cap mena de norma superior que regeixi la vida humana.

Vida i veritat. Veritat i vida són inseparables. Les veritats de la fe són l'expressió genuïna de la nova vida que ens ha merescut Crist, Déu fet home a Betlem.

La doctrina catòlica, els dogmes i el Credo no són un conjunt d'idees fredes i abstractes. Són la història de la salvació que parteix eternament de Déu Pare i ens condueix a la vida eterna pel camí de Déu Fill, els dons de l'Esperit Sant i la intercessió material de Maria Santíssima, sota el guiatge infal·lible del Vicari de Crist a la terra, Pastor suprem de l'Església. Als senzills i humils de cor no els destorba cap dogma perquè els han après en un clima de comunicació vital amb la nostra Santa Mare Església i en l'amor fraternal dels germans en la catequesi.

MANUEL MARTÍNEZ CANO
Barcelona

La immigració que ens envolta

Cal ser conscients, com a éssers humans que som, de les dificultats que passen els immigrants per poder sobreviure. Els països més desenvolupats en els àmbits industrial, econòmic i cultural haurien de posar de la seva part per ajudar culturalment i econòmicament els països més pobres, per tal que puguin desenvolupar-se i els seus habitants no hagin d'emigrar de la seva terra. Així, arribarà el moment, si s'hi posa bona voluntat, d'aconseguir la pau i la unitat al món.

Oï que volem un món millor? Doncs, el que cal fer és treballar per aconseguir-ho. Si ens conscienciem bé d'aquest fet, no ho deixarem córrer sense donar-hi importància. Hi col·laborarem conjuntament els uns amb els altres fins a assolir-ho. Llavors gaudirem d'aquesta pau que ens haurem guanyat uns i altres.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Sacerdoci femení?

—Davant l'escassetat de sacerdots, per què no obrir el sacerdoci a la dona? Què fa un capellà que no pugui fer una dona? I què en diu de la possibilitat de sacerdots casats?

—No fa gaires anys que la possibilitat d'un sacerdoci femení va ser plantejada al papa Joan Pau II. La resposta del Sant Pare i de tota la tradició és que aquesta realitat no sembla factible des del disseny fundacional de Jesucrist. El Sant Pare deixa també clar que això no suposa cap discriminació perquè el sacerdoci és un do i no pas un dret. Jo penso que molts equívocs neixen des d'un plantejament pragmàtic de les coses on compta més el que es fa que el qui ho és. El sacerdoci ministerial que configura Crist com a Cap i Pastor se situa en un terreny més profund que l'acció. Es configura en el terreny de l'ésser. Certament que una dona podria fer tot el que fa un home, però no podrà ser mai un home i viceversa. Que el Fill de Déu s'hagi fet home i no dona no és una dada secundària. Forma part del disseny de Déu. Que Crist escollís només homes per confiar-los l'Eucaristia i el perdó dels pecats no és una anècdota sense conseqüències. És per això que només l'home batejat pot rebre vàlidament l'ordenació sacerdotal.

L'experiència dels anglicans d'ordenar dones no ha estat gaire afortunada i més que solucionar problemes n'ha creat de més grans, entre ells, el ser un greu obstacle al diàleg ecumènic amb l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes. També molts, veient un trencament amb la tradició, han retornat a l'Església catòlica. Des de les fonts de la Revelació no es pot plantejar la possibilitat de dones capellans. Podria plantejar-se (crec que no hi ha impediments dogmàtics) una certa modalitat de diaconat femení. L'Església, que no deixa d'estar assistida per l'Esperit Sant, en decidirà en el seu moment la prudència i conveniència. Pel que fa a preveres casats, cal dir que ja existeixen en l'Església catòlica (ritus orientals). Jo crec que el més proper al disseny de Jesús és l'ideal del celibat, però no es pot descartar que també l'Església llatina faci alguna experiència de preveres casats. La pregunta que em faig és si això aportaria solucions. L'experiència de les comunitats reformades on hi ha pastors casats no demostra que la seva salut vocacional sigui més bona que la nostra.

La continuïtat de l'Església, lligada al sacerdoci ministerial, ens recorda la dependència contínua de l'Església del seu Senyor i per això Ell mateix ens va manar de pregar contínuament a l'amo dels sembrats perquè no manquessin operaris. Els problemes de l'Església, i entre ells i com a exponent d'una situació, la crisi de vocacions, no se solucionaran amb el maquillatge d'un màrqueting de visió molt sociològica i naturalista, sinó amb molta fe, pregària i penitència que és el que ens manca.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Problemes a les escoles

Sembla que l'únic problema que hi ha a les escoles és el concert amb els col·legis privats. Ni la violència dels nanos, ni la falta de disciplina, ni la manca d'esforç i de paciència, ni la manera d'encaixar èxits i fracassos, ni el consumisme excessiu que no els educa en l'esforç que mereix aconseguir alguna cosa, ni l'excés de televisió que no els deixa descansar les hores convenients. Ni

les mares sobreexigides a les quals els és impossible arribar a tot, ni els pares que «passen» de les tasques casolanes. Ni les depressions dels professors que ja no poden més. Res d'això no té cap importància. L'únic «problema» que hi ha a les escoles és el concert amb els col·legis privats.

MARIATERESA LLADÓ MUNTANER
Barcelona

La permanència del Precursor

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La figura de Joan Baptista no és pas menys característica de l'Advent del que ho és la figura de Maria. En les diverses famílies litúrgiques li és reservat un lloc propi en la part central d'aquest temps, i reapareix després, en el context de l'Epifania, com l'indicador històric de la presència del Salvador entre els homes. El Prefaci II d'Advent sintetitza molt justament aquest doble moment de la missió del Baptista.

«El que Joan proclamà com el qui havia de venir...»

Tots els sinòptics i també Joan insisteixen en aquest aspecte de la missió de Joan. La seva predicació és, tota ella, una predicació que exhorta el poble a preparar-se per aquell moment en el qual es realitzarà el judici de Déu sobre els homes. És una crida a la conversió.

L'evangelista Lluc ho indica amb una frase: preparar un poble ben dispo-

sat per acollir el Senyor. Subratlla així la dimensió comunitària de la predicació de Joan; gairebé diríem que anuncia, amb aquesta frase, el que és el temps de l'Església, i el que és també l'espiritualitat de l'Advent. La conversió és, sens dubte, un afer individual, però no pas solitari.

El contingut de la predicació del Baptista té una forta càrrega escatològica. Quan aparegué Jesús no es manifestà pas de la manera que la predicació de Joan podia fer preveure. Potser amb això s'explica l'ambaixada dels deixebles de Joan a Jesús: «Sou vós el qui ha de venir?» La resposta de Jesús són els signes de la salvació.

La missió del Baptista continua present, en certa manera, a través de la història. És amb aquesta consciència que els artistes que han representat el judici final en les diverses èpoques han posat sempre Maria i Joan Baptista com a personatges destacats de tots els altres, al costat del Crist Senyor, per significar

la seva missió específica en les preparacions divines. En efecte, continua viva, en l'Església, la preparació «d'un poble disposat» per acollir el Senyor que «vinirà ple de glòria i ve ara al nostre entre en cada home i en cada esdeveniment, perquè l'acollim amb fe i donem testimoni amb amor de l'esperança benaurada del seu Regne» (Prefaci II d'Advent).

«I el mostrà ja present enmig dels homes»

Aquest aspecte de la missió de Joan l'accentua sobretot el quart evangeli. En el pròleg, Joan és presentat com un testimoni de Crist; a l'ambaixada enviada des de Jerusalem, Joan anuncia que el Crist està ja present; davant dels seus deixebles que estan amb ell, Joan assenyalava Jesús, quan passa, com l'anyell de Déu que lleva el pecat del món.

Si poguéssim entrar, en el cas de Joan, en allò que el papa Joan Pau II ha

anomenat diverses vegades «el laboratori de la fe», trobaríem sens dubte una filigrana de dons de l'Esperit i de col·laboració generosa. «Jo ho he vist, i dono testimoni!» Haver «vist» la manifestació del baptisme dóna força al Baptista per donar testimoni de la identitat i de la presència de Jesús.

També això assenyalava la permanència de la missió del Baptista a través del temps, transformada després de Pentecosta en missió apostòlica. Els apòstols donen testimoni del que han vist amb els seus propis ulls, del que han tocat amb les seves mans: el Ressuscitat «es presentà a ells i els donà moltes proves que era viu» (Fets 1,3). Els qui han contemplat el rostre de Crist són els qui poden mostrar-lo als altres, els qui són capaços de «fer veure» Crist als qui ho demanen. Sant Andreu, que fou el primer deixeble que «va veure» on estava Jesús, fou també capaç de portar fins a Jesús els grecs que «volien veure» (vegeu Joan 1,37-39; 12,20-22).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

Atenció especial cap als emigrants

A la segona meitat del segle XIX tot Amèrica, i en especial els Estats Units, rebien cada any milers d'immigrants procedents d'Europa que esperaven trobar a l'altra banda de l'Atlàntic la prosperitat que no tenien als seus països d'origen. Un cop arribats al seu destí, tanmateix, les condicions de vida amb què es trobaven no eren les esperades. En aquest aspecte l'abundant emigració italiana cap a Amèrica va destacar per la seva misèria.

En aquest rerefons social s'ha de situar l'obra de santa Francesca-Xaviera Cabrini. Tota la vida l'havia amoïnada la pobresa, i per això el 1880 va fundar les Missioneres del Sagrat Cor de Jesús a Codògno, prop del seu poble natal. La seva intenció era anar de missió a l'Extrem Orient. Però en una conversa el bisbe de Piacenza, i amic seu, li va fer entendre que la gent del seu propi país, que emigrava en massa també necessitava ajut. Així el 1889 se n'anà cap a Nova York amb unes quantes germanes de l'orde. A partir de llavors les fundacions d'hospitals, centres assistencials per a immigrants i noves comunitats religioses van ser constants. Va deixar petja a la

Francesca-Xaviera Cabrini

màteixa ciutat de Nova York, però també a altres grans ciutats com ara Seattle i Chicago, i fins i tot a Argentina, on també hi havia una important comunitat italiana immigrada. Quan va morir deixava darrere seu 67 fundacions i més de mil germanes missioneres.

La immigració en temps de Francesca-Xaviera Cabrini

La travessia de l'Atlàntic a l'època de santa Francesca-Xaviera Cabrini durava setmanes i per a la gent pobre es feia en males condicions. Un cop arribats a destí, la majoria de cops el port de Nova York, no podien desembarcar a l'instant. Havien de passar interminables tràmits burocràtics i revisions mèdiques. Una d'aquestes s'aplicava a aquells nouvinguts que, segons el criteri dels equips mèdics, semblaven presentar alguna disminució psíquica. Entre la comunitat italiana de la ciutat dels gratacles, força devota a santa Francesca, corre una anècdota sobre aquesta revisió.

Diuen que a una noia acabada d'arribar d'Itàlia —i que a primer cop d'ull semblava tenir alguna trastorn— els psicòlegs li van preguntar per on començaria a fregar una escala, si per baix o per dalt de tot. Ella ho va tenir claríssim: «No he vingut a Amèrica per fregar escales!» La van deixar anar a l'acte.

- ❑ **Va néixer a Sant'Angelo Lodigiano, Milà, el 15 de juliol del 1850.**
- ❑ **Fundadora de les missioneres del Sagrat Cor de Jesús.**
- ❑ **La seva tasca es va centrar a construir escoles, asils i hospitals per ajudar els emigrants europeus pobres que arribaven a Amèrica.**
- ❑ **Va morir a Chicago el 22 de desembre del 1917.**
- ❑ **Pius XII la va canonitzar el 1946 i la va declarar patrona universal dels emigrants el 1950.**

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps d'Advent

(Salteri: setmana 3)

DESEMBRE

16. Diumenge

III d'Advent. Morat. Lectures: Isaïes 35,1-6a.10 / Salm 145 / Jaume 5,7-10 / Mateu 11,2-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ananies, Azaries i Misael, mrs.; beat Josep Manyanet, prev. i fund.; Santes Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya, reina; beata Maria dels Àngels, vg.

Festa Major: a Crespià, Llivia, Renau i Sant Quirze de Besora.

17. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Gènesi 49,2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Mata, prev. i fund.; Llätzer, b.; Esturmí, ab.; Franc de Sena.

18. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de l'Esperança. Sants, Gracià, b.; Adjutori, mr.

19. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi, mr.; Anastasi I, p. i mr.; beat Urbà V, p.; Santes, Fausta, mr.; Eva, mare de la humanitat.

20. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benjamí, patriarca; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

21. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Càntic 2,8-14 (o bé: Sofonies 3,14-18a) / Salm 32 / Lluc 1,39-45 (Es pot commemorar: Sant Pere Canisi)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Severí, b. i mr.; Glicerí, prev. i mr.; Temístocles, mr.

Festa Major: a Camprodon.

22. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / 1 Samuel 2,1-7 / Lluc 1,46-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Santes, Helena, vg.; Francesca Xavieria Cabrini, vg. i fund.

Festa Major: a Vilademuls.

Lectures bíbliques

Diumenge III d'Advent

Lectura primera

Is 35,1-6a.10

Déu mateix us ve a salvar

Lectura del llibre d'Isaïes:

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbaldia com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cervol i la llengua del mut cridarà de goig.

Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

Salm responsorial

145

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Senyor, veniu a salvar-nos.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes,

i capgira els camins dels injustos.

El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura segona

Jm 5,7-10

Mantingueu fermes els vostres cors, que la
vinguda del Senyor és a prop

Lectura de la carta de sant Jaume:

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

Al·leluia

Is 61,1

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha
enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.

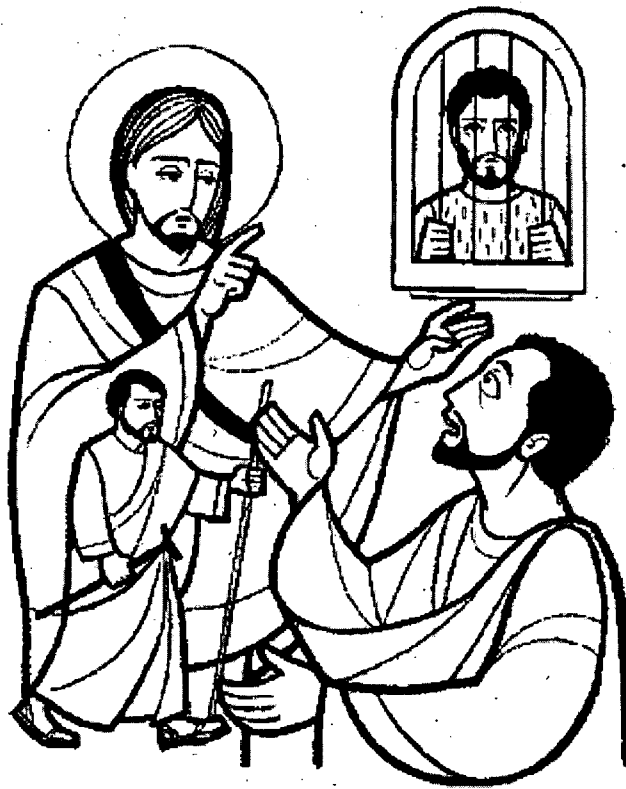
Evangeli

Mt 11,2-11

Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar
un altre?

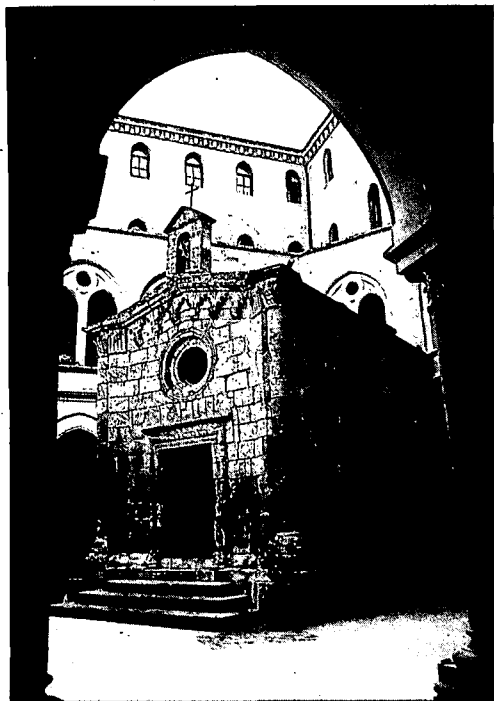
Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sóu vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que un profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els que les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

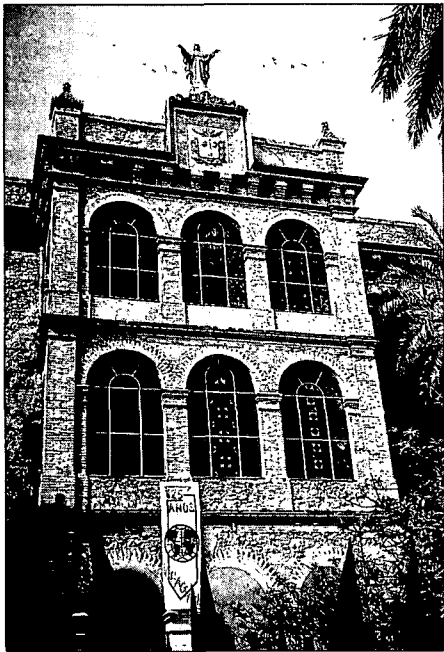

Catalunya

diòcesis

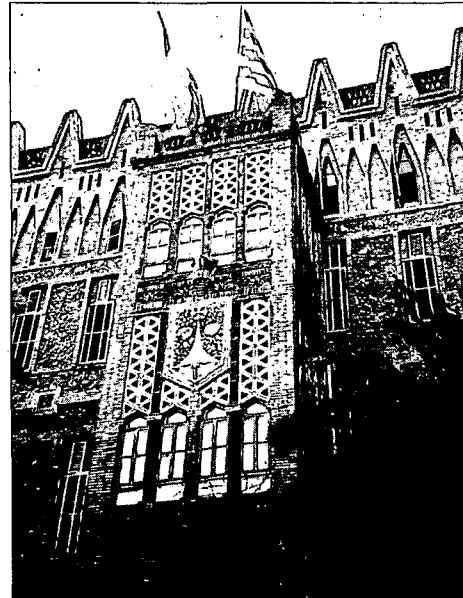
CAPELLA DE SANT PAU. El 23 de juny del 1876 les vuit primeres germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús van fer els seus vots en aquesta capella tarragonina, que es troba a l'actual Seminari.

ANTIC NOVIAT. A Tortosa s'ubica l'antic noviciat de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, que actualment fa les funcions de residència de germanes grans i d'internat de joves. El 24 del mes de juny passat va acollir l'acte central de celebracions dels 125 anys de vida de la congregació.

SANT ENRIC D'OSSÓ. L'any 1876 va fundar la Companyia de Santa Teresa de Jesús amb una aposta ferma per l'educació dels infants, però també de les dones. Va néixer a Vinebre el 15 d'octubre del 1840 i va morir a Sancti Spiritus (València) el 27 de gener del 1896. Sant Enric d'Ossó, que va ser canonitzat per Joan Pau II l'any 1993, va portar endavant moltes iniciatives apostòliques tot responant als reptes de la societat del seu temps.

COL·LEGI DE GANDUXER. Aquest col·legi de Barcelona, juntament amb els de Tarragona, Tortosa i Vilanova i la Geltrú, ha acabat constituint tot un símbol de la presència de les teresianes a Catalunya. Inaugurat l'abril de l'any 1890, l'edifici va ser obra d'Antoni Gaudí, que era amic de sant Enric d'Ossó. Es diu que el sant va ser un testimoni cristià determinant en la vida de l'arquitecte.

Les teresianes han celebrat 125 anys

■ El 23 de desembre es funda una nova comunitat al servei de la parròquia de Sant Enric d'Ossó

BARCELONA.— Aquest 2001 no ha estat un any qualsevol per a la Companyia de Santa Teresa de Jesús, sinó que ha estat l'any en què han celebrat els 125 anys de la seva fundació. Sant Enric d'Ossó, amoïnada per la precària educació que rebien els infants i els joves, així com les dones, va fundar el 23 de juny del 1876 a Tarragona el carisma educatiu de les teresianes.

«Sant Enric d'Ossó va ser un home avançat al seu temps, en el sentit que defensava que la dona tenia en realitat un paper molt important a la societat, encara que al segle XIX no l'hi fos reconegut. Ell deia que la dona, com a peça clau i fonament de la família, també ho era de la societat i que, per tant, educant una dona no s'educava només una persona sinó també una família i, de retruc, la societat.» Així recorda el sant fundador M. Cristina Martínez Piérola, que des del 28 de desembre del 2000

es troba al capdavant de la província de Santa Teresa de Jesús, que comprèn Catalunya, Costa d'Ivori i Montpeller.

Tot i que un aniversari sempre és una invitació adient per a la reflexió, de fet va ser a partir de l'últim capítol general de la congregació, celebrat ara fa dos anys, que es va iniciar tot un procés de posada en comú que ha de desembocar en una reelaboració de les constitucions. La previsió, doncs, és que d'aquí a tres anys, quan tindrà lloc el pròxim capítol, s'aprovin les noves constitucions.

El record orgullós d'un passat que ha fet 125 anys alhora que la convicció que és adaptant-se als nous reptes de l'avui que es pot pensar en un futur és el que ha caracteritzat des de sem-

pre la mentalitat teresiana. Així, si un dels valors de la congregació ha estat, d'una banda, el de l'extensió —el 1884 ja van arribar a Portugal, Algèria i Mèxic—, de l'altra, ho ha estat el d'adaptar les activitats a les necessitats de la societat, sempre, això sí, amb el carisma fonamental de l'educació. D'aquesta manera, no només abasten el món de l'escola, sinó que també són presents en l'educació de la dona en països d'Amèrica amb tallers i escoles professionals; en l'acompanyament educacional i de suport del món de la marginació; en realitats d'hospitals —especialment a Àfrica—, així com en el món de la comunicació.

D'altra banda, M. Cristina Martínez Piérola, que va ingressar a la Companyia de Santa Teresa de Jesús el 1979 atreta pel carisma educacional, posa l'èmfasi també en una paraula clau: comunió. «La comunió ara la vivim, primer, amb els laics, amb qui compartim el carisma i plegats esdevenim evangelitzadors; entre congregacions

religioses, en segon lloc, perquè entre tots fem Església, i amb el món de la marginació i dels exclosos, en tercer lloc. Hi ha moltes persones que no tenen veu i, en aquest sentit, la vida religiosa ha de fer-se veu dels sense veu.»

Amb l'acabament d'aquest any 2001 es posa alhora punt final a la celebració de l'aniversari dels 125 anys de la fundació de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. La traca final es llençarà el 23 de desembre vinent, quan el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, inauguri la parròquia i la comunitat de Sant Enric d'Ossó, a Can Vidalet, al terme municipal d'Esplugues de Llobregat. A la satisfacció per la fundació d'una nova comunitat de quatre germanes al servei de la parròquia s'hi suma també l'alegria que aquest constituirà el primer temple parroquial dedicat a sant Enric d'Ossó.

Carme Munté

CINTRA. Fruit d'una iniciativa intercongregacional, en què s'inclouen les teresianes, va néixer el 1996 al barri del Raval de Barcelona el centre concertat Cintra, que acull alumnes amb dificultats educatives especials. Molts d'ells provenen de famílies desestructurades, amb unes mancances que ocasionen desequilibris afectius, psicològics, educatius i conductuals, i provoquen el fracàs i l'absentisme escolar. El centre ofereix una adaptació curricular específica i ajuda els alumnes a poder inserir-se al món laboral en acabar l'escolarització. Una idea similar és la que caracteritza el centre Èsclat, a l'Hospitalet de Llobregat, que dona resposta a les necessitats de joves amb problemes.

EXTENSIÓ. Actualment la Companyia de Santa Teresa de Jesús és present a 23 països d'arreu del món amb un total de 240 obres i unes 2.000 germanes. La fotografia va ser presa a Costa d'Ivori.

Tortosa

25è aniversari de la mort de Mn. Manyà

■ Federico Mayor Zaragoza va recordar en una conferència aquesta personalitat emblemàtica

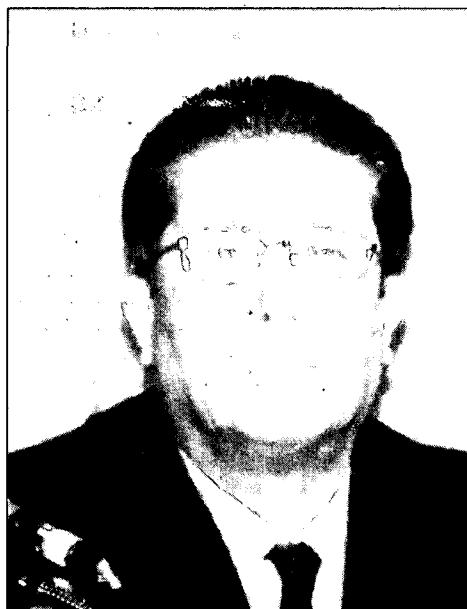
TORTOSA.— El 27 de novembre es va celebrar al Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família una conferència a càrrec de Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la Unesco. L'objectiu assolit fou constatar que Mn. Joan Baptista Manyà i Alcoverro (Gandesa, novembre del 1884 - Tortosa, desembre del 1976) va ser un paradigma de personalitat que sap conjuminar bé el triangle fe, cultura i ciència.

Unes 400 persones —no en cabien més— van omplir com mai el saló d'actes. Cal sumar a la quantitat la qualitat d'un caliu d'admiració i sorpresa que planava en l'ambient a mesura que passava el temps. L'acte va durar gairebé dues hores. Diversos elements donen explicació de l'èxit: l'aura del conferenciant, l'evocació de Manyà com a persona molt estimada per uns i postergada per altres, la contemplació del vídeo que va precedir la celebració, els parlaments de cloenda i de presentació...

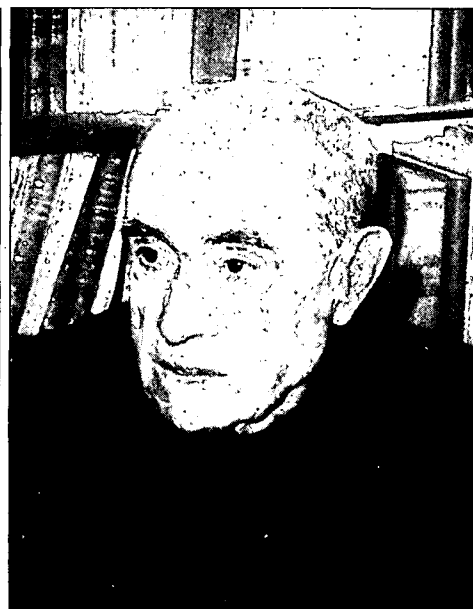
El vídeo es va estrenar el 1992 amb el títol *Set veus parlen de Mn. Manyà*, sota la direcció tècnica d'Ignasi Vidal i seguint un guió de Joaquim Blanc. Els set presenten Manyà des d'angles complementaris i diferents. Les persones que hi

parlen són: Anton Monner, estudiós gandesà; Gerard Vergés, escriptor i poeta de Tortosa; el mateix Federico Mayor Zaragoza, ara president de la Fundació Cultura per la Pau; Maur Boix, monjo de Montserrat; Ricard M. Carles, cardenal-arquebisbe de Barcelona; i Lluís Martínez Sistach, aleshores bisbe de Tortosa i ara arquebisbe de Tarragona.

Des de la llarga experiència de càtedra, investigació i sobretot en els dotze anys a la Unesco, Federico Mayor Zaragoza va dir: «Em preocupa i molt l'actitud d'indiferència dels joves; l'excessiva i contínua informació dels mitjans de comunicació; el fet de posar més l'èmfasi en la instrucció de coneixements i poc en l'educació en valors en molts nivells de l'ensenyament.» Mayor Zaragoza coneix

Federico Mayor Zaragoza va glossar la figura de Mn. Joan Manyà.

bé les obres i la vida de Manyà i per això va esmentar i comentar les solucions que poden il·luminar avui la nostra societat. Es tracta fonamentalment de formar homes lliures que puguin pensar per compte propi amb una actitud oberta però crítica i independent. Els seus amics i deixebles de l'Institut de Tortosa (1940-1960) reconeixen unànimement que les classes de religió eren escola de pensament autòcton. Aquest seria el fil conductor i característic de les obres manyistes de divulgació teològica deixant de banda els cinc volums dels *Theologumena*.

El conferenciant va llegir de *Les meves confessions*: «El mestre veritable ensenya el deixeble a pensar, a desenvolupar les seves pròpies capacitats intel·lectuals, perquè així pugui continuar aprenent tota la vida. La docència no s'ha de limitar a infiltrar unes idees en la ment de l'alumne sota l'autoritat i el prestigi del mestre. Aquest, quan és prou conscient del valor de la seva professió, sap que no s'ha de reduir a omplir d'idees un magatzem, sinó a posar en marxa una màquina que les fabriqui, que les elabori com un producte autòcton.»

Quant a la relació fe i ciència, Mayor Zaragoza va explicar que no hi pot haver contradicció entre elles. Són nivells diferents, complementaris i mai contraris. És

cert que durant la història l'Església s'ha posat en el camp de la ciència i viceversa. «Jo mateix vaig sentir el papa Joan Pau II explicant i condolent-se d'aquesta confrontació», va explicar el conferenciant. Pel que fa als valors, Federico Mayor Zaragoza va recordar tota una declaració de principis de Mn. Manyà: «Si ara hagués de recomençar la meua vida, l'emmenaria en general sota les mateixes directrius essencials com a sacerdot, com a intel·lectual i també com a català.»

Al vestíbul tots els assistents van poder comprovar en un panell els programes de les conferències que ha organitzat la Fundació Manyà des de l'any 1977. Foren una cinquantena sempre al Patronat. A més, ha patrocinat econòmicament l'Institut diocesà de Teologia per a Laics i també les tutories de teologia a distància Sant Agustí. Per tot plegat ha pagat nou milions de pessetes.

Cal dir que a Gandesa, ciutat natal de Manyà, se celebrarà un acte tot just el 22 de desembre, pròpiament el dia que coincideix amb el 25è aniversari de la seva mort. També la Fundació Universitària Doctor Manyà de Ciències Empresarials i el mateix Institut Joaquim Bau pensen organitzar taules rodones entre els seus alumnes.

J. Blanc i Bahima

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Casa d'Espiritualitat Claretians

Claretians

Rbla. Sant Domènec, 5
08500 Vic- Tel.: 938 850 544
Fax: 938 895 987

La Casa d'Espiritualitat Claret està actualment en fase de remodelació. Ubicada al bell mig del nucli antic de Vic i al costat del temple-sepulcre del P. Claret, entre d'altres coses oferirà habitatge individual complet per a unes 44 persones; set habitacions amb doble llit; sales de reunions per a petits grups; una sala de conferències, de recreació, oratori, capella i menjador; servei informàtic i audiovisual i accés a Internet i, per a esbariment, un jardí de plantes medicinals de 255 metres quadrats i un pati de 1.127 metres quadrats.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Assemblea diocesana de Mans Unides

TORTOSA.— El diumenge 18 de novembre, a la Casa de l'Església, es va celebrar l'assemblea anual d'inici de curs de Mans Unides. Va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, que va dedicar una pregària i paraules d'agraïment i d'encoratjament a tots els presents pel seu treball desinteressat a favor del Tercer Món.

També el sacerdot Xavier Vallés va presentar amb diapositives i molta documentació el projecte que enguany treballa-

rà la diòcesi de Tortosa i que consisteix en la construcció d'una escola en un barri pobre de Lima (Perú). Mn. Vallés dedica les seves vacances d'estiu a visitar els missioners. Els assistents a l'assemblea, una seixantena, com a representants de les comarques, van posar en comú les línies de treball que pensen seguir en aquesta campanya del 2002. El total recaptat durant la campanya del curs passat va ser de 39.428.678 pessetes o, traduït en euros, de 236.971,127. (J.B.B.)

MALLORCA

Informe de Pastoral Penitenciària

PALMA.— El Secretariat diocesà de Pastoral Penitenciària de la diòcesi de Mallorca acaba de presentar l'informe final de la celebració de l'any jubilar al centre penitenciari de Palma, un document del qual s'han editat 2.000 exemplars, que es distribuïran a totes les esglésies i parròquies, a la presó i a les institucions i organismes oficials de l'illa.

El document consta de vint pàgines, distribuïdes entre presentació, introducció, carta adreçada als interns del centre penitenciari, un informe de Pastoral Penitenciària sobre les necessitats i propostes de millora de la presó de Palma, i cal destacar que tot plegat es concreta finalment en quinze propostes operatives. En la conclusió es reafirma el compromís d'apostar per una pastoral de justícia i llibertat. L'objectiu d'aquest document, en l'elaboració del qual han participat nombrosos interns, és apropar la realitat desconeguda i oblidada de la presó a la societat, i transmetre els desitjos i esperances dels interns.

Entre les propostes que presenta l'informe destaca el tractament penitenciari personalitzat, un augment de les activitats educatives i formatives però també de les socioculturals i esportives, aconseguir que tots els interns tinguin accés a un destí, treball o taller ocupacional i gratificar econòmicament les feines ocupacionals no productives, facilitar una preparació per a la vida en llibertat o augmentar l'atenció psicològica i psiquiàtrica, i mèdica. (C.C.)

GIRONA

Homenatge al rector del Bon Pastor de Figueres

FIGUERES.— Els figuerencs del barri del Bon Pastor de Figueres van felicitar recentment el rector de la parròquia, Mn. Jesús Franco i Escrivano, en una esplèndida festa amb motiu de celebrar els cinquanta anys de sacerdoci i haver inaugurat recentment un temple esvelt, bellament traçat, obert a tothom; la parròquia del Bon Pastor.

Queda lluny l'humil garatge on Mn. Jesús va dir la primera missa al barri que el bisbe Cartaña li va encomanar l'any 1964. Allí va tenir el somni d'aixecar la parròquia del Bon Pastor i amb la col·laboració dels ciutadans que van tenir fe en el seu somni construir una brillant església, amb una capella del Santíssim deliciosament atractiva i acollidora, i amb un campanar que proclama als quatre vents la fe de la ciutat i que fa de tornaveu dels altres cloquers de Figueres.

També mossèn Jesús, orfe de mare, lluny de la família, va créixer i es va educar en mans d'unes santes religioses de Palafrugell. Mn. Jesús sempre diu que la seva mare, des del cel, amb la Mare de Déu; dues excelses mares, el vetllaren i l'encaminaren per la ruta del sacerdot. Mossèn Jesús, ahir com avui, no ha perdut la il·lusió sacerdotal d'ara fa cinquanta anys, quan el bisbe Cartaña el va ordenar sacerdot. Amb la col·laboració sincera i generosa de les famílies del Bon Pastor en les tasques religioses i socials de la parròquia. Per molts anys. (Francesc A. Picas)

Tortosa

Els Pueri Cantores omplen la catedral

■ **Mons. Salinas: «Fins i tot les pedres estan contentes»**

TORTOSA.— El diumenge 25 de novembre, solemnitat de Crist Rei, les escolanies de la Federació catalana dels Pueri Cantores van cantar la missa que el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va presidir a la catedral.

Un dels concelebrants va ser Mn. Jordi d'Arquer, consiliari d'aquesta federació. En la monició d'entrada, ja di-

gué el prelat: «Fins i tot les pedres estan contentes. La catedral gòtica, tan bonica, exulta de goig pels vostres cants.»

Els Pueri Cantores van cantar segons l'esperit de Montserrat.

El gran grup el formaven 120 escolans i escolanes acompanyats pels seus familiars. Tots es van allotjar al Seminari diocesà. Procedien dels següents pobles: Palafrugell; Malgrat de Mar, Sant Esteve de la Garriga, Sabadell, Barcelona, Sant Vicenç de Castellbisbal i Cervelló.

El pensament central de l'homilia seria aquest: «Crist contemplat com a Rei és una imatge d'un rei diferent. La seva força és l'amor i no les armes ni els diners. Regna des de la Creu i el sepulcre buit. Tota l'Església és el cos místic de Crist. El seu Regne és com una coral en què cadascú aporta la música i l'entonaació que li és pròpia.»

Els Pueri Cantores van cantar segons l'esperit de Montserrat. De fet, el seu director va ser membre de l'Escolania del monestir. En acabar-se l'eucaristia, tothom va aplaudir-los, començant pel mateix bisbe Xavier. Sembla que tornaran per tal d'entusiasmar els grups de cantors que funcionen a la diòcesi.

J. Blanc i Bahima

TARRAGONA

Els escolars preguen per la pau al món

TARRAGONA.— Convidats per la Confraria de la Mare de Déu del Claustre de Tarragona, un nombrós grup d'alumnes de 6è curs d'ensenyament primari de Tarragona van acudir a la catedral de Tarragona el dia 8 de novembre per demanar la pau al món a la Mare de Déu del Claustre, tot aprofitant l'avinentsa de la novena preparatòria a la seva festa. Els escolars van gaudir d'una visita guiada per les principals dependències de la catedral i el Museu Diocesà, i van acabar la seva estada amb la celebració de l'eucaristia. Eren alumnes del Col·legi La Salle, del Col·legi Roig, del Col·legi l'Ensenyança, del Col·legi Dominiques i del Col·legi Mare de Déu del Carme.

D'altra banda, el diumenge 11 de novembre, festa de la Mare de Déu del Claustre, van ser molts els tarragonins que es van atansar a la catedral per participar en els actes religiosos en honor de la Mare de Déu, com ara el cant de Tèrcia, el rosari, la missa presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i l'emotiva processó pel claustre i l'interior de la catedral, a la tarda, amb el cant de la Salve i besamans. (J.B.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Jornada Diocesana de Barcelona

El cardenal Ricard M. Carles va estar acompanyat pel nunci apostòlic Manuel Monteiro.

La Jornada Diocesana és una oportunitat única per reforçar la comunió amb el bisbe.

Un gest de comunió que convida a l'esperança

BARCELONA.— Eren dos quarts de cinc de la tarda d'un diumenge del mes de desembre. Un dia i una hora molt propicis per quedar-se a casa descansant o per anar amb els més petits a veure la primera sessió de la tot just estrenada *Harry Potter*. A Barcelona, però, prop de 12.000 persones van deci-

dir canviar de plans. L'ocasió bé s'ho mereixia. Tenien una cita molt especial amb el seu bisbe, que els havia convocat al Palau Sant Jordi per celebrar plegats la Jornada Diocesana. Una oportunitat esplèndida d'iniciar el nou any litúrgic mostrant al seu pastor un suport sincer.

El Palau Sant Jordi va esdevenir el 2 de desembre passat, primer diumenge d'Advent, una gran catedral. Se celebrava la VIII Jornada Diocesana, en què prop de 12.000 persones, moltes d'elles en família, van voler fer especialment viu el sentit de comunió de l'Església de Barcelona. Responien així de la manera més oportuna possible a tots els que en aquests darrers mesos han intentat desacreditar la tasca del seu arquebisbe. Tot unint-s'hi, li manifestaven el seu suport i la seva estimació, sense oblidar mai, com va recordar el mateix Ricard M. Carles en l'homília, que «per damunt de la meua persona, us uniu a Crist, el vostre únic Pastor, i que aquesta comunió que avui manifesteu amb mi esteu disposats a manifestar-la amb el bisbe que un dia succeeixi el que ara teniu».

Tampoc no es va voler perdre un esdeveniment d'aquesta envergadura el nunci apostòlic del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, que va poder comprovar *in situ* «la gran vitalitat de l'Església de Barcelona». Juntament amb el cardenal, també hi havia els seus dos bisbes auxiliars, Mons. Tena i Mons. Carrera, i el bisbe preconitzat (designat però encara no consagrat) Mons. Sáiz. Entre les autoritats destacava la presència del president de la Generalitat, Jordi Pujol, juntament amb la seva dona, el director general d'Afers Religiosos, Ignasi García-Clavel, i el president del Futbol Club Barcelona, Joan Gaspart. Aquest últim ja és un assidu d'aquesta mena de celebracions, sobretot si és per donar suport al màxim responsable de la diòcesi: «És un home que s'ha lliurat totalment a l'Església de Barcelona,

que fa tot el possible per ajudar la diòcesi, especialment els més necessitats, i això és una cosa d'agrair. És una gran persona, un gran prevere, algú que jo m'aprecio moltíssim, i com s'ha pogut comprovar avui, algú que molta gent s'estima.» Entre elles Miriam Ribera, una jove assistent a la jornada que afirmava obertament enmig d'un gran somriure que «és important fer veure a les persones que estimes que ets al seu costat. I com que ens estimem l'arquebisbe, som aquí».

Davant d'un auditori tan fidel, Ricard M. Carles no va poder sinó sentir-se enormement agraït. Va declarar que «en aquests anys amb què el Sant Pare ha allargat el meu ministeri aquí, treballaré amb la ma-

teixa il·lusió, decisió i unió al Sant Pare i amor a tots vosaltres que he volgut tenir des del dia de la meua arribada en aquesta diòcesi». Així, la seva homília va esdevenir una invitació entusiasta a girar els ulls a Crist i a «trobar-se amb Ell», ja que «no n'hi ha prou de "saber" de Crist, sinó que hem d'"assaborir" la relació amb Ell. El coneixement ens porta a l'amor, a l'enyorància, al desig d'un coneixement més gran per a un amor més gran». Aquest és l'únic camí, a més, que permet viure una «espiritualitat de comunió», tan necessària en els nostres dies.

«El vostre bisbe —afegia Carles— voldria ser una eina, i mai un obstacle, per acollir a la casa de l'Església diocesana tots

els dons de l'Esperit que es manifesten en la diversitat de carismes i de moviments i d'activitats apostòliques que són presents en les persones que formen aquesta comunitat.» Per això, el màxim responsable de la diòcesi no va deixar d'instar efusivament a «l'aportació de tothom». «Que ningú no s'hi senti exclòs —va deixar ben clar— i que ningú no s'autoexclouï si l'Església beneeix el seu camí i la seva vocació. I que ningú no se senti cridat a excloure el germà si no ha rebut aquesta responsabilitat dels que són els màxims responsables de la comunitat eclesial.»

Per acabar l'homília el cardenal va reprendre el lema de la jornada, «Anem mar endins», i va convidar tots els presents a treballar activament a la vinya del Senyor que és l'Església. «No voldria de cap ma-

La VIII Jornada Diocesana aplega prop de 12.000 fidels al Palau Sant Jordi

nera —va recordar a tothom— que aquests dos anys més de ministeri que em queden fossin com un parèntesi ni que el dinamisme de la nostra diòcesi s'aturés o s'afeblís. Per això us dic una vegada més: «en el nom de Déu, en el nom del Senyor, anem mar endins i calem les xarxes.» En pronunciar aquestes paraules, el nombrós públic no va poder reprimir els aplaudiments.

El mateix nunci apostòlic del Papa, Mons. Monteiro de Castro, va manifestar al final de la missa la seva enorme alegria davant d'una «celebració tan magnífica». «L'Església és justament això —va recordar—, tots i cadascun de nosaltres en comunió amb el bisbe i amb el Sant Pare.» Al mateix temps es va atrevir a llegir en un català molt correcte el missatge del Sant Pare amb motiu de la Jornada. Aquest, per la seva part, va aprofitar l'ocasió per exhortar tots els fidels aplegats al Palau Sant Jordi a «disposar la ment i el cor per emprendre amb generositat i constància el camí eclesial del nou mil·lenni».

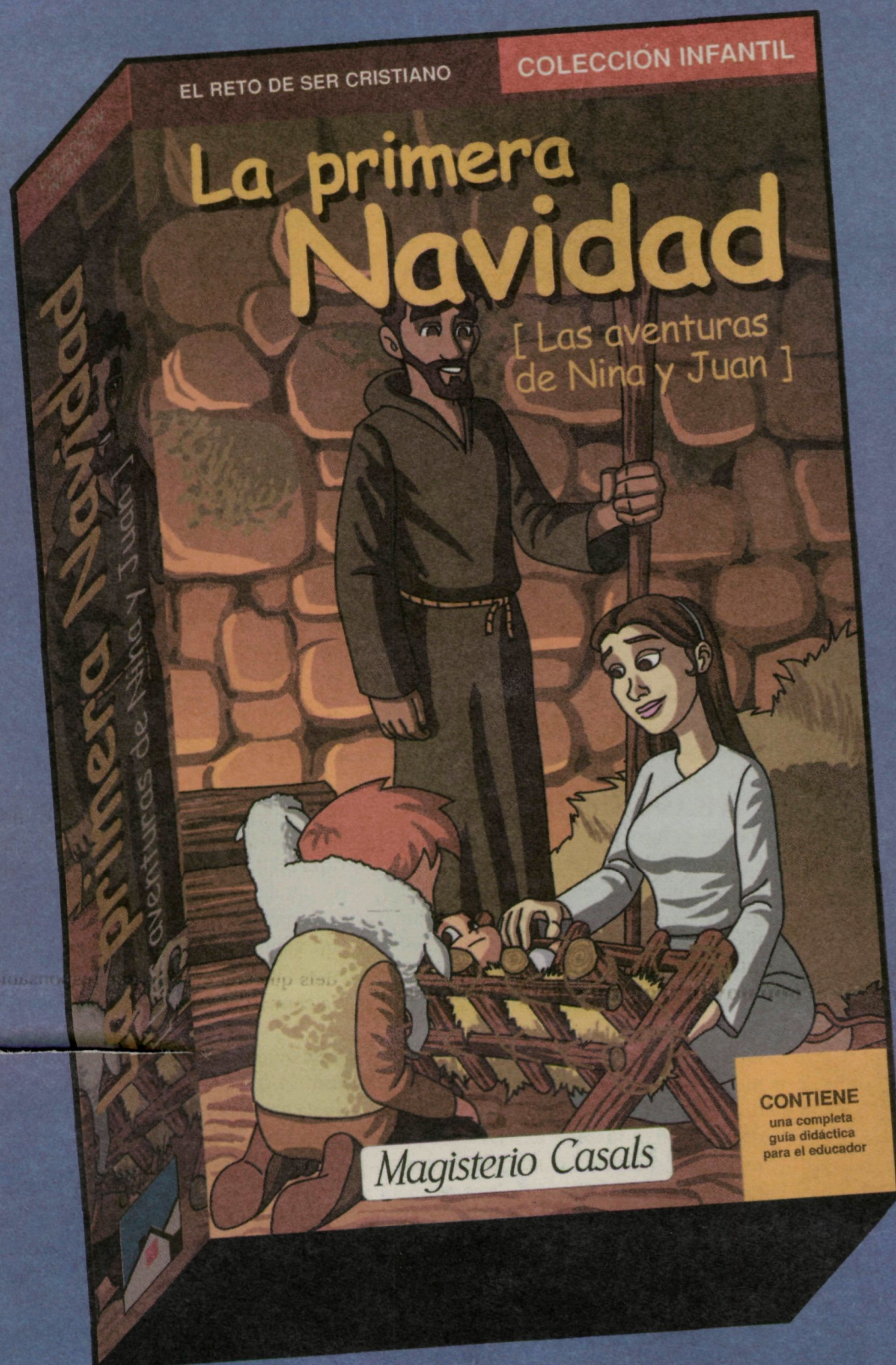

El president Jordi Pujol i el director general d'Afers Religiosos, Ignasi García-Clavel, tampoc no es van voler perdre la VIII Jornada Diocesana.

Text: Samuel Gutiérrez

Fotos: Vicente Serrano

vídeos «El reto de ser **cristiano**»

per aquestes festes...

Finalment, una història divertida per viure l'esperit cristià del Nadal amb tota la família.

ALTRES VÍDEOS DE LA COL·LECCIÓ

col·lecció infantil

LA VERACIDAD	LA VALENTÍA
LA PRIMERA COMUNIÓN	EL COMPAÑERISMO
LA GENEROSIDAD	LA PRIMERA NAVIDAD

col·lecció juvenil

LA SANTA MISA	LA IGLESIA
LA CONFIRMACIÓN	LA CONFESIÓN

col·lecció sènior

EL PECADO Y LA GRACIA	EL SENTIDO DEL DOLOR
LA EXISTENCIA DE DIOS	LA SEXUALIDAD

Durada aproximada: 25 minuts.
Preu unitari: 2.500 ptes./ 15 €

Editorial Casals, S.A.

C/ Casp, 79 / 08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A
LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

Barcelona

Cinquanta anys del títol de basílica menor

■ L'abat de Montserrat va presidir l'aniversari de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa

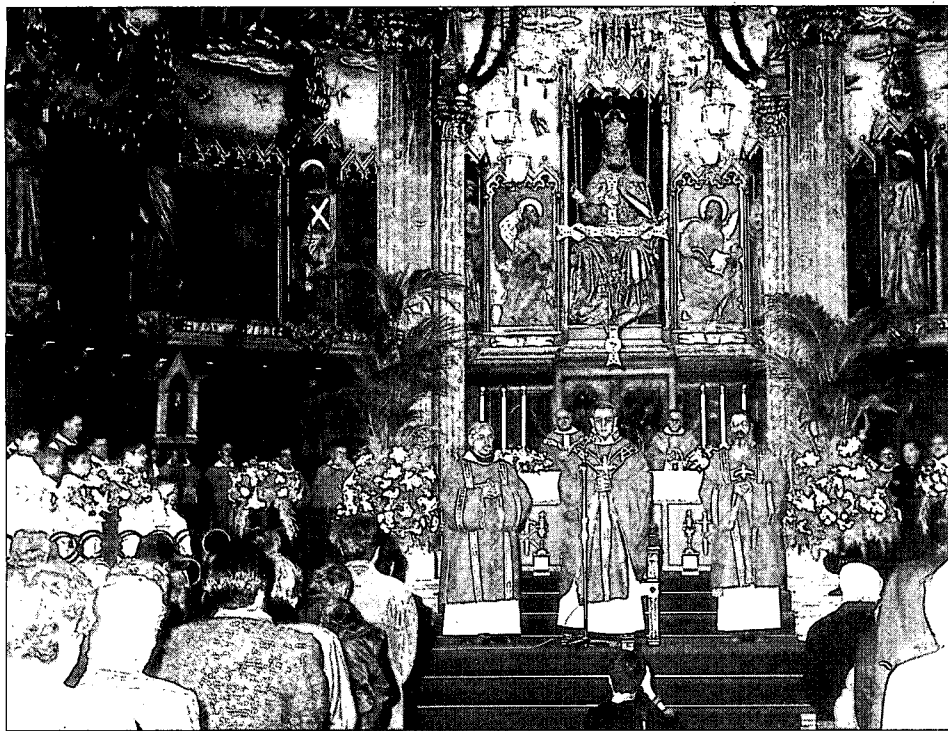
TERRASSA.— El diumenge 11 de novembre la parròquia del Sant Esperit de Terrassa va donar gràcies pels cinquanta anys de la concessió del títol de basílica menor. La missa votiva de l'Esperit Sant va aplegar sacerdots i fidels. Va presidir el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, pels lligams entre Terrassa i Montserrat.

L'església, d'estil gòtic tardà, va iniciar el culte l'any 1593 i va ser beneïda el 1621. L'advocació del Sant Esperit li ve de la capella de l'antic hospital de la vila de Terrassa. El rector va heretar el títol de prior provinent del priorat agustinà de Santa Maria d'Ègara. Durant la guerra civil espanyola estava al capdavant de la parròquia el Dr. Ramon Sanahuja i Marcé, que hi va retornar per reprendre la restauració del temple, incendiat el 1936, i la vida parroquial. Més tard va ser bisbe de Sogorb-Castelló i de Cartagena-Múrcia.

El va succeir el Dr. Josep Castelltort,

dictins, la dedicació d'una parròquia a la Mare de Déu de Montserrat. Es van esmentar dos abats terrassencs: el P. Josep Costa, que va beneir l'església l'any 1621, i el P. Antoni Maria Marcet, un dels creadors del Montserrat modern el segle xx.

Van concelebrar una trentena de preveres de les diferents parròquies de Terrassa o fills de la ciutat, entre ells un monjo. Hi van assistir autoritats civils, mentre que als parroquians del Sant Esperit s'hi van unir feligresos d'altres parròquies terrassenques. En l'homilia, el pare abat va parlar dels fruits que l'Esperit Sant fa brollar de l'interior del creient

L'abat Josep M. Soler va presidir la celebració pels lligams entre Terrassa i Montserrat.

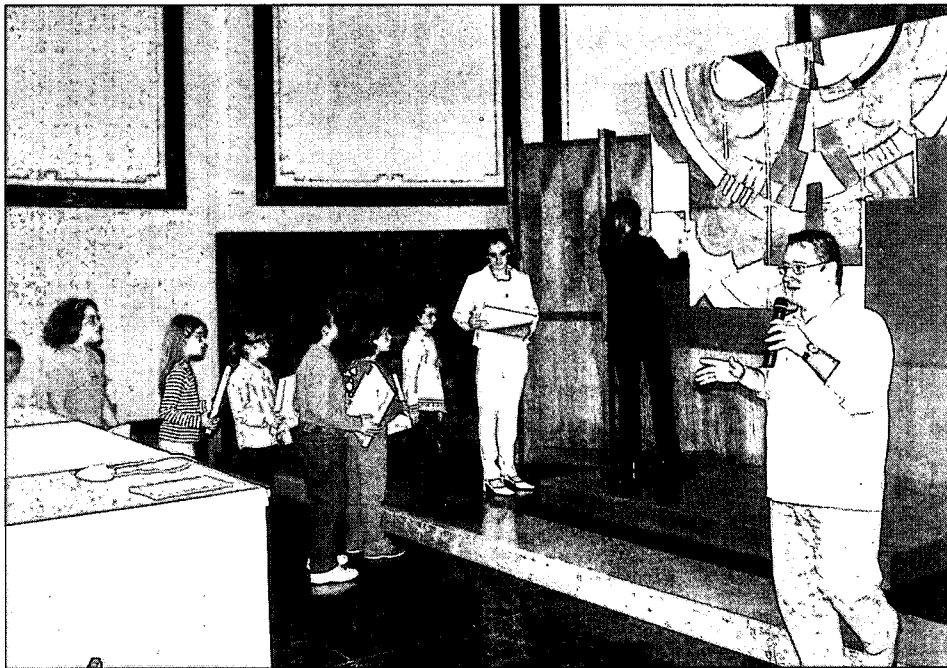
més endavant bisbe d'Astorga. Ell va ser l'artífex de la concessió del títol de basílica menor, atorgat per Pius XII a causa de la restauració artística —obra de Bonet Garí, Monjo i Vila Arrufat— i de les diverses associacions d'apostolat, amb especial esment de l'Acció Catòlica. L'11 de novembre del 1951 els terrassencs ho celebraven coincidint amb la cloenda del quinzenès centenari del bisbat d'Ègara —fundat l'any 450— i el quart centenari de la Confraria de la Minerva, dedicada al culte a l'Eucaristia.

Cinquanta anys justos després de l'esdeveniment n'hem donat gràcies a Déu. Va presidir l'abat Josep M. Soler per les relacions de la basílica (i la ciutat) amb Montserrat: els romiatges, els oblats bene-

i de la seva acció en l'eucaristia. Va tenir una menció especial per als joves i va recordar que el títol de basílica comporta un lligam espiritual amb Roma i és un estímul per viure la fe dels apòstols resumida en el Credo. En acabar la missa, es va venerar la Mare de Déu de Montserrat al cambril que té a la basílica. Els presents van poder saludar personalment el pare abat, que va ser molt amable amb tothom.

Amb motiu d'aquest aniversari s'ha editat el llibre *Dr. Josep Castelltort i Soubeyre, prior a Terrassa i bisbe a Astorga. Cròniques*. És un recull de la seva acció pastoral, a càrrec de Joan A. Pujals Vallhonrat.

F. Xavier Aróztegui, prevere

La dinàmica triada va consistir a crear un mosaic.

Missa Familiar a Sant Genís de Vilassar

VILASSARDE DALT.— Cada diumenge la missa de la parròquia de Sant Genís de Vilassar de Dalt té una atenció especial per als infants i el quart diumenge de mes per a les famílies (Missa Familiar), en la qual hi ha una participació més gran dels infants.

En aquestes misses familiars es procura fer alguna dinàmica que, sense desbarbar la fluïdesa de l'Eucaristia, ajudi a mantenir l'atenció i captar, per mitjà de diferents elements pedagògics, el sentit de la missa i el missatge de l'Evangeli. La missa del dia de la parròquia d'aquest mes ha estat sobre el sentit de la comunitat, amb el lema «Ets una peça important».

La dinàmica consistia a formar un mosaic durant la missa. Cada grup de la parròquia hi aportava una peça. El fet que totes les peces fossin quadrades va donar peu a explicar com Déu estima tothom de la mateixa manera, i alhora el fet que cadascuna tingués la seva part de dibuix diferent de les altres va permetre explicar que cadascú pot aportar a la comunitat alguna cosa que no té l'altre.

En el moment de l'ofertori, es va col·locar l'altra meitat del mosaic, tot distingint així les dues parts més importants de la missa: la litúrgia de la Paraula i la litúrgia de l'Eucaristia. Una peça estava sobre l'altar amb una creu dibuixada, tot representant Jesús, que es faria present allà enmig de la comunitat. Que

fos també quadrada com les altres permetia explicar la humanitat de Jesús i, alhora, el fet que fos més gran en feia veure la divinitat. Al voltant d'aquesta, tots els nens van anar posant la seva peça en un acte simbòlic d'oferir la seva vida, juntament amb el pa i el vi...

Finalment, després de la postcomunió, per remarcar la idea que l'eucaristia s'ha de portar a la vida, i enllaçant-ho amb la missió i l'enviament que fa el diaca amb les paraules després de la benedicció, es va jugar amb dues peces: una que havia quedat de l'inrevés i que es va girar, tot simbolitzant aquells cristians que van a l'església però que encara no estan prou integrats a la comunitat, i una altra que els nens van haver de buscar per fora de l'església. Amb el fet de sortir i d'entrar amb la peça trobada es va explicar la missió dels cristians d'obrir les portes i anar a cercar els que estan allunyats o no coneixen encara que Déu ens estima. Llavors es va col·locar la peça per completar així el dibuix.

Amb aquest llenguatge audiovisual, proper a la nostra societat actual, es creu que seguint l'estructura de la missa, de mica en mica, tant els infants com els pares poden copsar el sentit de la missa i la relació amb la vida i fer la predicació més entenedora. (*Equip de catequistes de la parròquia de Sant Genís de Vilassar de Dalt*)

Escola de Teologia Maristes Catalunya

BARCELONA.— L'Escola de Teologia Maristes Catalunya vol reflexionar enguany sobre la manera que la religió cristiana i també el fet religiós en general respon als interrogants i preguntes que la vida, la realitat quotidiana propera i també global, planteja. L'escola es va iniciar el 22 d'octubre amb *Les respostes del fet religiós davant la problemàtica de la vida*, mentre que el 19 de novembre es va parlar de la guerra i el 10 de desembre, de

la pena de mort. Les següents sessions són *La globalització*, a càrrec de Pere Borràs (14 de gener); *Bioètica*, per Pilar Núñez (11 de febrer); *Eutanàsia*, per Josep Mascaró (11 de març); *La salut*, per Marc Rovira (15 d'abril), i *La resposta de Jesús de Natzaret davant la vida*, per Josep M. Soteras (14 de maig). Les sessions tenen lloc a les 21.30 h a l'Escola Maristes la Immaculada. Per a més informació: 934 582 904. (C.C.)

Lleida

Moguda juvenil en el tercer Festival Missioner

■ Més de 400 persones, convocades sota el lema «Fent camí amb el compromís»

LLEIDA.— Més de 400 persones van omplir durant tota la tarda del dissabte 24 de novembre la sala d'actes del Col·legi Maristes-Montserrat de Lleida, per tal d'assistir a la celebració de la tercera edició del Festival Missioner, organitzat per la Dele-

gació diocesana de Missions. Entre els assistents hi havia un grup de joves vinguts de diversos punts de Catalunya, Castelló i Madrid, que eren a Lleida per tal de participar en una Trobada Missionera per a Joves.

El festival va ser dut a terme per un centenar de joves estudiants, tots ells pertanyents a diferents grups d'educació secundària i batxillerat, procedents de sis escoles de Lleida, que van dur a terme diverses actuacions dedicades a la cançó, el ball i escenificacions teatrals, preparades en els darrers mesos amb molt d'esforç per part dels joves lleidatans.

El festival va iniciar-se amb les paraules de benvinguda i salutació del delegat de Missions de la diòcesi de Lleida, Mn. Amadeu Carrera, i pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, tot convidant els joves a redescobrir la dimensió missionera i amb ella els valors de la joia, de la il·lusió i de l'alegria, a exemple dels missioners en el seu compromís amb Crist i els germans d'arreu del món.

Tot seguit es van iniciar les actuacions dels diferents grups. Així, els assistents van poder gaudir de les veus dels alumnes de l'IES Marius Torres, que van cantar a favor de viure la vida en el compromís, tot seguint el testimoni del jove màrtir lleidatà el beat Francesc Castelló i Aleu. Els alumnes del Col·legi Santa Anna van combinar ball i teatre per explicar en què consisteix la tasca dels missioners; els nois i noies del Col·legi Episcopal van donar la nota de color tot fent participar el públic en la seva actuació; els representants del Col·legi del Carme van combinar la paraula i la imatge en format de diapositiva, amb la cançó interpretada pels seus alumnes; els Maristes, amfitrions del festival, van portar-hi l'alegria dels seus alumnes mitjançant la cançó i el ball per combatre l'egoisme i la indiferència. Finalment, el grup dels joves del Col·legi de la Sagrada Família va sorprendre tots els assistents amb l'ús que van fer dels mitjans audiovisuals, per aconseguir transmetre el seu missatge a favor del compromís.

Foto: Eloi Arcarons

La cançó, el ball i les representacions van protagonitzar el Festival Missioner.

El final de festa d'aquest tercer Festival Missioner el va posar el grup Properly, encapçalat pel prevere i delegat de Missions de Tortosa, Joan-Enric Reverté, que per mitjà de la seva música roquera va fer arribar el missatge de crítica, de compromís i lluita i alhora d'esperança evangèlica.

Durant el festival hi va haver també moments per als testimonis, com el de la jove veneçolana Indri Olivios. Actualment estudia a Madrid després d'haver retornat de la República del Congo (on espera tornar). Al Congo va treballar conjuntament amb les dones de les zones rurals, tot col·laborant en la millora de la qualitat de les seves vides.

Un festival consolidat

La secretària de la Delegació diocesana de Missions de Lleida, Mònica Cabezuolo, ha valorat com a molt positiva aquesta darrera edició del Festival Missi-

oner. «La participació dels sis col·legis ha estat molt bona en el nombre d'alumnes que han treballat en el festival i en la qualitat dels seus números. La Delegació diocesana de Missions els va trametre unes pautes per aconseguir un festival digne, com així ha estat en tots els aspectes. Al mateix temps, la continuïtat en la seva celebració, amb tres anys consecutius, és ja tot un èxit», ha asseverat Mònica Cabezuolo.

Per a la secretària de la Delegació diocesana de Missions, el festival ja està consolidat. «Ha esdevingut tot un espai de trobada de joves que comencen a descobrir la possibilitat de construir un món millor. De la resta de la comunitat depèn acompanyar-los en el seu creixement perquè aquestes intuïcions que tenen vagin

L'Estrena Missionera

Amb motiu de les properes festes nadalenques i com a signe de compartir la joia del Crist Nat, la Delegació diocesana de Missions de Lleida ha enviat al prop de mig centenar de missioners lleidatans d'arreu del món l'anomenada Estrena Missionera. Es tracta d'un petit paquet que conté una carta que és una felicitació nadalenca del bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i del delegat diocesà de Missions, Mn. Amadeu Carrera, alhora que una barra de torrons i altres productes nadalencs i una agenda de l'any 2002, així com un llibre del beat Francesc Castelló i Aleu.

Els paquets han estat enviats a Colòmbia, Perú, Bolívia, Argentina, Xile, Costa d'Ivori, Tanzània i fins i tot a la república de Kazakhstan, països tots ells amb presència missionera lleidatana.

Gimcana missionera

D'altra banda, la Delegació diocesana de Missions de Lleida ha organitzat una gimcana infantil amb prop de 600 alumnes de primer de deu escoles de Lleida. Aquesta activitat tindrà lloc el dimarts 29 de gener als Camps Elisis de Lleida. Aquest dia és la vigília del Dia Mundial de la Pau, alhora que el diumenge anterior se celebrarà el dia de la Infància Missionera.

madurant i es converteixen en fets reals, testimonis de vida», diu amb satisfacció i esperança Mònica Cabezuolo, alhora que comença a pensar ja en la propera edició.

Jordi Curcó

«Domus Mariae» celebra el dotzè aniversari

LLEIDA.— El moviment marià «Domus Mariae» va celebrar el 24 de novembre passat el seu dotzè aniversari de la seva constitució a Lleida. Els actes es van celebrar a l'oratori de l'Acadèmia Mariana de Lleida, seu de la patrona de la ciutat i institució que acull les activitats d'aquest moviment.

El tema *Maria a les llars* va ser tractat en un col·loqui que es va celebrar a partir de dos quarts de sis de la tarda, per continuar amb una eucaristia i acabar amb un sopar de germanor. La

jornada de celebració va finalitzar a partir de dos quarts de deu de la nit amb una hora santa dirigida per Mn. Joaquim Lax. El diumenge dia 25, festa de Crist Rei, el moviment va celebrar una solemne eucaristia de la festivitat a les dotze del migdia, i va acabar amb una dinar.

«Domus Mariae» és un moviment seglar i marià fundat a Madrid pel sacerdot Feliciano Gil de la Heras. Estès per diversos punts d'Espanya, és present ara per ara, a Girona i Lleida. (J.C.)

Casa Graupera **Mestres Neulers des de 1895 a Mataró**
 Les autèntiques Neules Graupera són d'Enric Graupera.
 Tres segles d'experiència ens avalen.

C/Sant Simó, 5 cant. Fossar Xic (MATARÓ) Tel.: 93 755 02 22 Fax: 93 755 03 26
 E-mail: info@casagraupera.com web: www.casagraupera.com
 Horari: Dilluns a Dissabte de 10h. a 14h. i de 17h. a 20.30 (novembre i desembre tots els dies).

Les millors Neules de tot Catalunya les de Casa Graupera. És clar!!!
 Probi les primeres Neules en "Pot de Vidre" de disseny.
 Així com els assortits en capsa, record de Mataró.
 Torrons i Polvorons com els d'abans, de fabricació pròpia i d'ingredients naturals.
 Aquest Nadal demani Neules de "Qualitat Alimentària".

Servei a Domicili

Lleida

«Arssacra» descriu prop de 200 peces d'art religiós

■ Conformen els tresors artístics de la catedral de Lleida

LLEIDA.— La Paeria de Lleida, conjuntament amb el Capítol de la Catedral, acaba de publicar un magnífic llibre que sota el títol *Arssacra* («Els tresors artístics de la catedral de Lleida») ofereix el catàleg de les prop de 200 peces d'art religiós que conformen avui l'anomenat tresor de la Seu Nova de Lleida.

El volum, que obre alhora la col·lecció d'art i història *Jaume Ferrer* de l'Ajuntament de Lleida, va ser presentat en un solemne acte celebrat a la sala de plens del Palau de la Paeria, presidit pel paer en cap de Lleida, Antoni Siurana, i el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciurana. El catàleg és fruit del treball d'un equip format per una vintena de professors de la

patrimoni.

Avui aquest tresor del Capítol de la Catedral nova de Lleida el conformen obres de pintura i escultura, orfebreria, manuscrits i llibres il·lustrats, tapissos i indumentària. En pintura podem trobar-hi cinc obres singulars provinents de la col·lecció particular de l'infant Gabriel, fill de Carles III, adquirida a Madrid en subhasta pública pel canonge lleidatà Josep de Salas: una pintura del *Crist crucificat*, d'Alonso Cano; una *Oració a l'hort*, de Rafael de Mengs; la *Madonna della Tenda*, còpia d'un quadre de Rafael; el cap del Crucificat, amb disseny de Guido Reni, i la Mare de Déu de la Faixa, atribuït a Bernardo Martínez de Baranco.

La Mare de Déu del Blau

En escultura trobem diversos capitells, així com la popularment venerada Mare de Déu del Blau, obra de Jordi Safont del 1447: una magnífica escultura en pedra que va presidir l'anomenada Porta dels Apòstols de la Seu Vella. També hi ha una altra imatge de pedra de la Mare de Déu de les Cabanasses, així com un crucificat d'ivori, francoflamenc del segle XVIII, i una petita escultura en bronze daurat de sant Jordi, atribuïda a

Lluís de Bonifaz.

En orfebreria el tresor acull una creu processional del segle XV, bordons i cèptres processionals, reliquiàries com els braços de sant Valeri i de sant Vicenç; el singular bust de sant Valeri, cisellat en plata el 1660; el reliquiari de la Vera Creu o el de Sant Llorenç, entre altres, així com diversos copons, custòdies, faristolos, sacres, candelers, canadelles, les àmfors pels Sants Olis i altres peces d'interès. Destaca pel seu interès tant històric i artístic com popular la monumental custòdia processional que presidia la processó del Corpus, d'argent daurat realitzada pels fills de Francesc d'Assís Carreras de Barcelona el 1867 i restaurada pel Museu de Lleida Diocesà i Comarcal l'any 1999.

El catàleg descriu també la col·lecció de tapissos de la catedral de Lleida, conformada per quinze singulars peces que abasten cronològicament del 1500 al 1570, que van ser teixits als tallers flamencs de Brussel·les i Enghien i que van arribar a Lleida al segle XVI. Aquests tapissos, que

conformen un conjunt molt representatiu de l'evolució de la tapisseria flamenca al llarg del segle XVI, provenen del que fou tresor de la Seu Vella de Lleida. La col·lecció també ofereix una sèrie de quatre tapissos amb temes mitològics inspirats en la metamorfosi d'Ovidi; cinc de dedicats a David i Betsabé; cinc més que il·lustren diversos episodis bíblics de la vida d'Abraham, i un de dedicat als vicis i a les virtuts.

Destaca també en el catàleg l'apartat destinat al fons bibliogràfic de l'arxiu capitular, format per manuscrits i llibres il·lustrats, procedents de la Seu Vella i també de la catedral de Roda d'Isàvena, com és el cas de l'anomenat *Breviari de Roda* de pergamí, del segle XII, amb uns 200 folis. Aquest conjunt el conformen còdexs diversos, missals, antifonaris, cantorals, leccionaris i breviaris com el *Breviari ilerdense* de pergamí, datat el 1451.

El fons bibliogràfic

De tot aquest fons bibliogràfic destaca, però, l'anomenada *Bíblia de Lleida*, realit-

zada l'any 1165, amb 613 folis en pergamí. El *Sacramental*, ritual i pontifical de Roda, també en pergamí datat l'any 1000 i el *Llibre dels usatges i constitucions* de Lleida, del segle XIV. Es tracta d'un manuscrit procedent de la Seu Vella que recull diferents usatges i constitucions de Catalunya, fins a Pere el Cerimoniós, així com les constitucions de Lleida i Tarragona.

Finalment en indumentària el tresor custòdia un tern pertanyent a la Seu Vella i diverses casulles, dalmàtiques, capes pluvials i altres ornaments litúrgics de marcat interès, dels segles XVII, XVIII i XIX. Els teixits, provinents en la seva majoria de València i Toledo, s'inspiraven en les ornamentacions de seda que arribaven del pròxim orient. L'únic element del segle XX és la mitra del bisbe màrtir de Lleida Salvi Huix.

Aquest tresor artístic i religiós, ara recuperat mitjançant l'edició d'aquesta magnífica obra, s'incorporarà en un futur al fons del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, en la projectada nova seu que s'aixecarà a l'antiga Llar de Sant Josep, encara que la seva titularitat continuarà pertanyent al Capítol de la Seu Nova. Quant a les peces que procedeixen de la catedral de Roda, a la Franja, els promotors de l'obra confien que continuaran formant part de la unitat de tresor de la catedral de Lleida.

Jordi Curcó

«Arssacra» té un apartat dedicat a indumentària.

Universitat de Lleida, historiadors i entesos en art, encapçalats pels seus coordinadors: els historiadors i professors de la Universitat de Lleida, Francesc Fitó i Josefa Planes.

Arssacra mostra en les seves 384 pàgines, i amb un apèndix que ofereix una versió en castellà més reduïda, la descripció de les prop de 200 obres d'art religiós que conformen avui el tresor catedralici lleidatà, amb una acurada descripció de cadascuna d'elles, acompanyades per 400 imatges.

La catedral nova de Lleida, aixecada segons les pautes projectades per Pere Martín Zermeno, fou consagrada el 28 de maig del 1781, després de la desafectació com a catedral de la Seu Vella a conseqüència de l'ocupació de les tropes de Felip V el 12 d'octubre del 1707, quan va ser convertida en caserna. Aquestes circumstàncies històriques perfilen la singularitat de la col·lecció d'art de la catedral nova, si bé la guerra de la independència i la guerra civil van afectar greument el seu

El Xiprer

És un centre d'acolliment entorn d'una taula parada per als exclosos de la societat, però en la qual hi cap tothom, i en la qual, a més de dinar, es pot compartir la vida.

Si són famílies, el magatzem els proporciona els aliments que necessiten. La cordialitat de les persones que les atenen i l'interès per cada situació concreta, afavoreix la relació que ajuda a la comunicació i al coneixement personal.

El carisma que inspira i anima aquest servei neix de l'experiència de l'amor de Déu que ens uneix a tots en Ell, origen de la nostra vida i raó de la dignitat que iguala els homes i les dones d'arreu del món.

Lidia Martín, autora del llibre, descriu l'estil d'acollida que genera aquesta experiència. I ens permet compartir la reflexió del voluntariat i d'altres amics d'El Xiprer sobre les qüestions que ens planteja la realitat actual.

El fet que algunes Càritas el considerin útil per a la seva formació ens mou a oferir-vos-el. Asseguren que és una ajuda per millorar les actituds amb les persones que pateixen situacions de pobresa i marginació.

Aquest llibre editat en català i castellà és de l'Editorial Claret i el trobareu també a...

LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR ELS LLIBRES

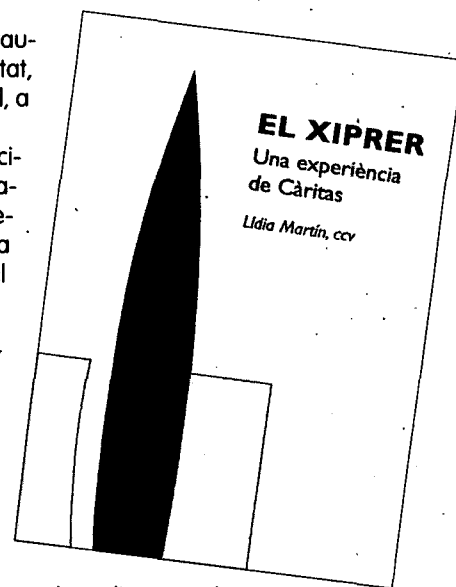
BARCELONA:
Editorial Claret SAU - c/ Roger de Llúria, 5

GRANOLLERS:
Llibreria Santa Anna - Pl. Caserna, 9
Llibreria la Gralla - Pl. Cabrits, 5
Llibreria Carbó - c/ Anselm Clavé, 36
Centre d'Acolliment El Xiprer - c/ Josep Umbert, 145

TARRAGONA:
Llibreria Atsarà - Rbla. Nova, 94
Llibreria de l'Arquebisbat - Pla de Palau, 2

LLEIDA:
Llibreria Ramon Llull - c/ Palma, 9

GIRONA:
Delegació de Catequesis - Pujada Sant Martí-Seminari

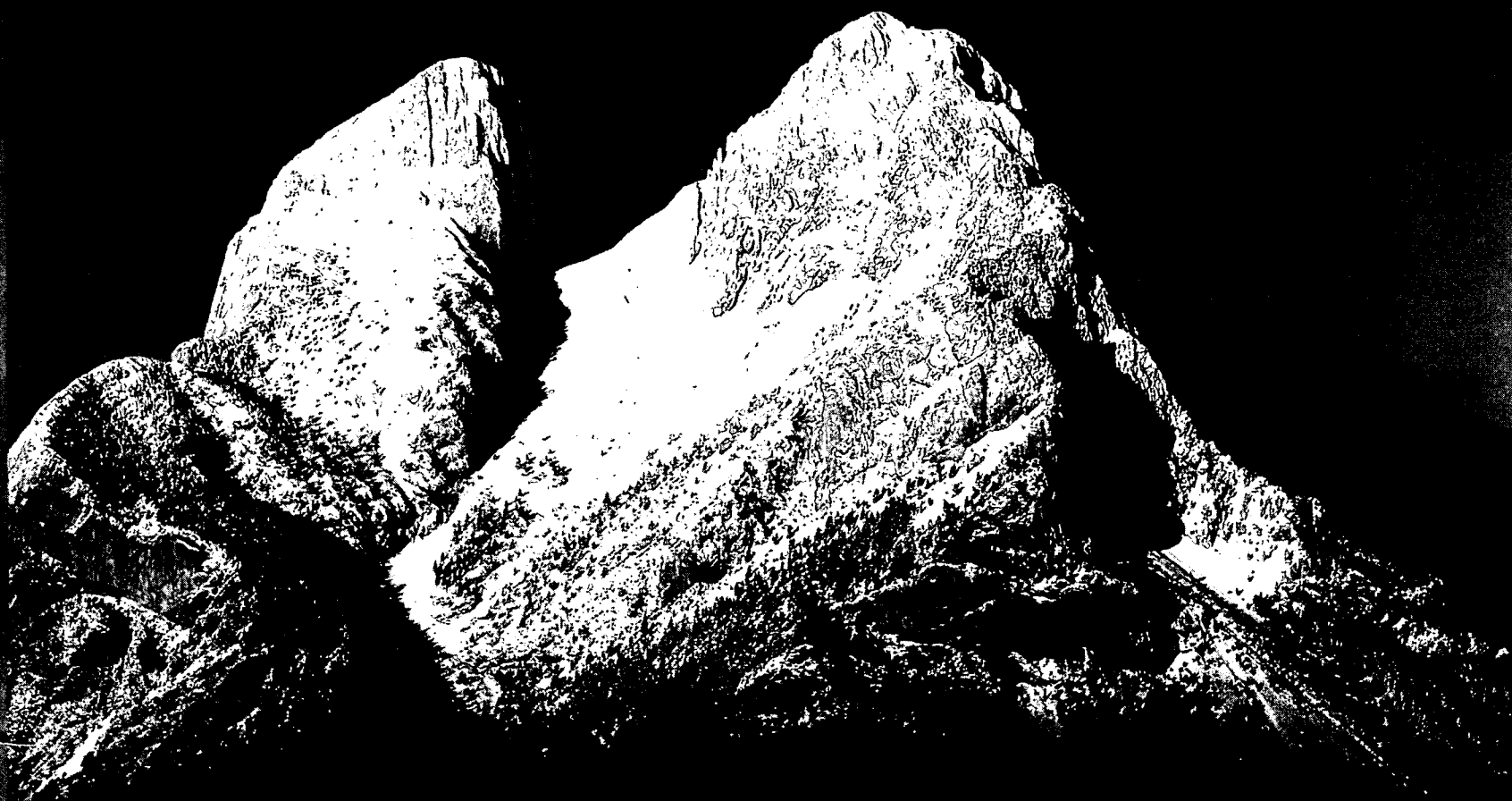

Palau Robert

Centre d'Informació
Turística de Catalunya

E X P O S I C I Ó

del 4 de desembre de 2001 al 30 de juny de 2002

l'ànima de la muntanya

Palau Robert
Centre d'Informació
Turística de Catalunya

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 93 238 40 00
Fax 93 292 12 70

www.gencat.es/probert

Horari de visita:

dilluns de 16 a 19,30 h
de dimarts a dissabte
de 10 a 19,30 h
diumenge i festius
de 10 a 14,30 h

Visites concertades:

telèfon de reserves
93 292 11 70

Com arribar-hi:

Metro: línies 3 i 5
(Estació Diagonal)

Ferrocarrils de la Generalitat;
Estació Provença

Autobusos: 6, 7, 15, 17, 22,
24, 28, 33, 34, 68 i T1

**Generalitat
de Catalunya**

Amb el patrocini de

**Mútua
General de Catalunya
FUNDACIÓ**

Joves

VIC

Un Nadal autèntic

MANRESA.— El dissabte 1 de desembre els joves que s'apleguen al convent de Santa Clara de Manresa van fer una proposta per viure un Nadal més autèntic. D'aquesta manera, els joves conviden a celebrar plenament el Nadal, amb un record autèntic de la presència del Fill de Déu entre la humanitat.

«És una manera de viure el Nadal d'una forma diferent, no volem viure un Nadal buit, no volem caure en el consumisme sinó viure realment tot el sentit cristià del Nadal», explica Jordi Simon, un dels joves que col·labora en aquesta proposta. La iniciativa implica les famílies, de manera que cada persona adulta redacti una carta als Mags un cop s'ha pensat el que s'ha fet i s'ha deixat de fer durant l'any i també el que s'ha fet i s'ha deixat de fer en el món. En aquesta carta hi ha de constar: «El que demano per a mi mateix», «el que demano per a la resta de la família» i «el que demano per al nostre món». Els impulsors de la iniciativa assenyalen que «també cal incloure "en el que li convé a un mateix" algunes coses que els savis d'Orient ens puguin fer arribar en forma d'obsequi per la nostra bona voluntat d'haver fet una reflexió tan mesurada i concreta».

Un cop redactada la carta, s'ha d'escollir un carter reial entre la família perquè faci arribar als Reis les necessitats de la família i del món. També es farà un resum d'aquestes necessitats i es llegirà en veu alta el dia de

la reunió familiar. De totes les peticions materials expressades com a necessitat per a cadascú només una serà satisfeta, per això el carter s'encarregarà de repartir la feina de comprar el regal per a cadascú, i així cada membre de la família només comprarà un regal. S'aconsella acordar un import mínim i un de màxim a gastar. «Aquesta campanya vol conscienciar la gent, les famílies, que estalviïn diners i no caiguin en la temptació del consumisme. És una manera que les persones mirin les necessitats que hi ha al nostre voltant i que facin regals realment útils i imprescindibles», diu Jordi Simon.

La proposta també inclou la possibilitat de posar una guardiola en un racó el dia de la trobada familiar. Així, durant la trobada es decidirà a quina necessitat es destinen els diners recollits. Els promotors de la iniciativa recomanen també que l'àpat sigui com més auster millor. Segons Jordi Simon, «el Nadal és una festa on es reuneix la família i és una oportunitat per enfortir els vincles familiars. És una bona època per fer aquesta reflexió i adonar-nos de les necessitats que hi ha avui dia». (C.C.)

MALLORCA

Jornada de pregària per la pau

CASTELLITX.— El 25 de novembre passat es va celebrar al santuari de Castelltix una jornada de pregària i convivència per la pau, organitzada pels responsables del casal de joves universitaris Balèria. Aquesta jornada formava part del conjunt de les activitats que s'estan fent per preparar el pelegrinatge mallorquí a la Trobada Europea de Joves per la pau, convocat per la comunitat de Taizé i que enguany es farà a Budapest (Hongria), del 28 de desembre al 1 de gener. Unes setanta persones van participar a la pregària que es va fer seguint l'esperit de Taizé: estones de pregària al matí, al migdia (amb Eucaristia) i al vespre. Durant la jornada diferents persones van compartir l'experiència que van viure durant la trobada de Taizé de l'any passat, que es va fer a Barcelona. Boni Martínez, un dels responsables de les pregàries a l'estil de Taizé que es fan a Mallorca, destaca que «no tothom que va participar en aquesta jornada de pregària coneixia Taizé. La gent va gaudir molt, va haver-hi molt bon ambient i va sorgir la iniciativa de fer a Pollença i a Palma dues pregàries simultànies a la que es farà el 31 de desembre a Budapest». (R.M.J.)

BARCELONA

Joia per una ordenació

Ambient jove i festiu del vespre del dia de l'ordenació de Mn. Joan Sabé.

BARCELONA.— Tota ordenació diaconal o presbiteral d'un jove és motiu d'alegria i joia per a tots aquells que més l'han conegut, ja hagi estat abans com durant la seva època de formació. Veure'l iniciar, continuar i acabar tot un procés vocacional al llarg dels anys de formació comporta una gran satisfacció per a la comunitat cristiana que l'ha vist créixer i acció de gràcies a Déu perquè ha arribat a bon terme el camí emprat. És el que sentim els joves dels Encontres de Promoció Juvenil en viure de prop l'ordenació de diaca de Mn. Joan Sabé —ordenat el mes de novembre passat pel cardenal Carles—, que havia estat du-

rant anys profundament compromès en aquest moviment. Experimentar el seu descobriment inicial vocacional, acompanyar-lo a ingressar al Seminari de Barcelona, pregar per ell i pels seus companys seminaristes al llarg dels seus anys de formació i compartir ara la seva ordenació, ens esperona a continuar treballant pel Regne de Déu i, alhora, a conscienciar-nos a suscitar en les nostres comunitats cristianes vocacions sacerdotals i religioses que es consagrin per servir l'Església d'una manera plena.

Montse Bermúdez

Coordinadora dels Encontres a Barcelona

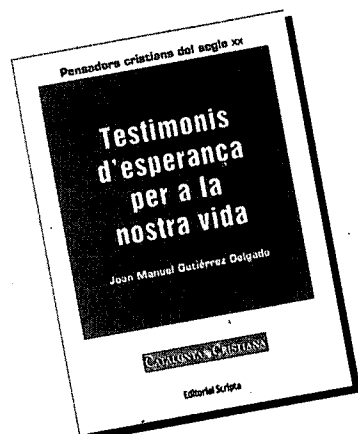
Escola de Pregària a la catedral

BARCELONA.— El 29 de novembre passat els joves diocesans es van aplegar a la catedral per participar en l'Escola de Pregària, que aquest mes tenia com a lema «Senyor meu i Déu meu». A l'entorn de l'evangeli de Joan que ens parla de l'actitud de l'apòstol Tomàs, el cardenal Carles va adreçar una reflexió als joves. L'arquebisbe va comentar que Déu ens parla de moltes maneres i que cal assaborir el que ens diu: «Cal escoltar la veu del Senyor en el cor, cal fer-la nostra, agrair-la... i això demana temps concret de pregària, silenci, soledat interior...» El cardenal Carles va fer una crida molt concreta als joves: «No podeu estar "aplatanats". Demanem que la Paraula de Déu ens acompanyi sempre. Davant de la fe i de l'esperança hem de prescindir de les dificultats, del desencís, de les febleses...»

Ricard M. Carles va destacar que Tomàs no tenia cap altre senyor que Jesucrist i que no es va fer esclau d'altres coses.

L'arquebisbe es va fixar també en la resposta de Jesús, «feliços els qui creuran sense haver vist», i va recordar als joves que «aquests feliços som nosaltres. Però a vegades ens costa creure. Potser és perquè no tenim un cor prou net i ens enterboleix la mirada. Un cor net veu amb ulls de fe la providència de Déu». El cardenal va animar els joves diocesans a no tenir por perquè «el Senyor no ens tancarà els ulls. Cal mirar també amb fe les coses negatives perquè Déu ens pot donar una resposta positiva». La reflexió va acabar amb la invitació a mirar amb esperança la vida perquè «em fio de Déu, allà on jo no puc arribar-hi el Senyor em porta». (R.M.J.)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

El 18 de desembre, a les 20.00, tindrà lloc la presentació del llibre *Testimonis d'esperança per a la nostra vida*, de Joan Manuel Gutiérrez, a la sala Sant Jordi de la Facultat de Teologia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La Marató de TV3, contra la sida

■ A Catalunya hi ha més de 30.000 infectats pel virus

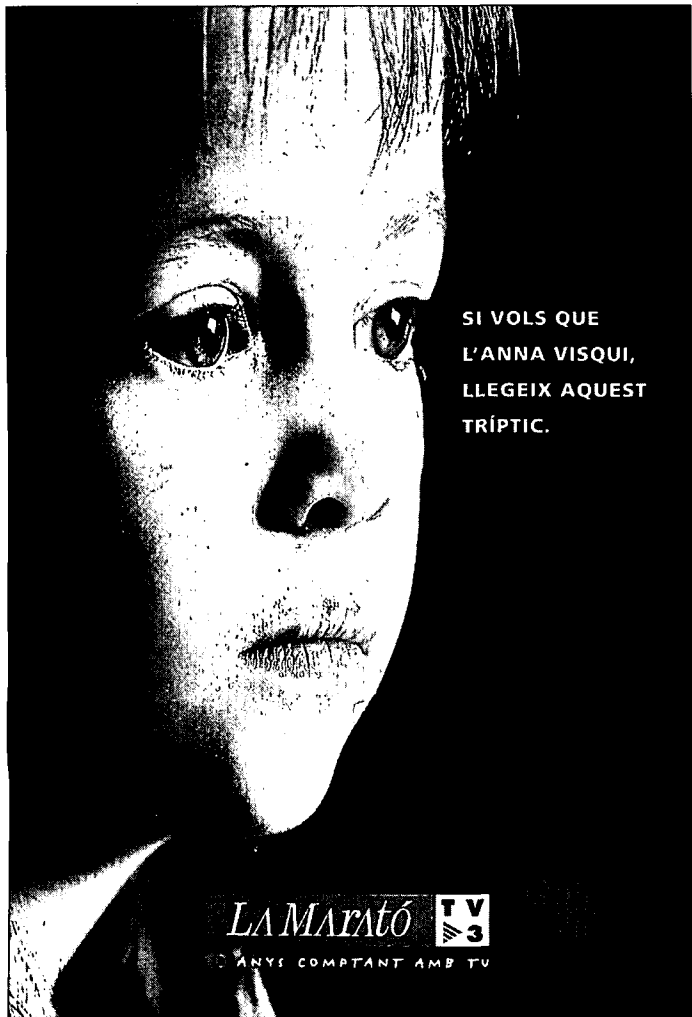
L'Anna tan sols té 8 anys i ja en fa un i mig que va perdre la seva mare. Va morir de sida. L'Anna també pateix aquesta malaltia i sap que pot morir. A Catalunya ja han mort 8.000 persones a causa de la sida i, com l'Anna, hi ha més de 30.000 infectats per aquest virus. «De nosaltres depèn que l'Anna i tots els

altres puguin continuar vivint.» Amb aquest reclam publicitari encaminat a tocar la fibra sensible de la gent es presenta la campanya de La Marató 2001 de TV3, dedicada a la sida. La invitació està feta: el 16 de desembre, truca al 905 11 12 13, perquè «la nostra solidaritat és la seva esperança».

Aquesta no és una edició qualsevol de La Marató, sinó que és la que fa deu. Tot va començar l'any 1992, quan el tenor Josep Carreras, en col·laboració amb la televisió autonòmica catalana, va impulsar una marató destinada a combatre la leucèmia. Com que la iniciativa va ser tot un èxit, es va optar per fer-la cada any i anar batent rècords de recaptació. L'edició següent, la del 1993, es va dedicar a la síndrome de Down; la del 1994, al càncer; la del 1995, a les malalties cardiovasculars; la del 1996, a les malalties neurològiques; la del 1997, a les malalties genètiques hereditàries; la del 1998, a la diabetis i altres malalties metabòliques; la del 1999, als trasplantaments, i, finalment, la del 2000, a les malalties mentals greus, en què es va recollir un total de 746.162.613 pessetes.

Nou edicions prèvies de La Marató han estat necessàries per finalment dedicar-ne una a la sida, una de les amenaces més greus de la humanitat que des que va ser detectada ara fa just vint anys ha provocat la mort de més de vint milions de persones arreu del món. Avui, tot i els avenços que s'han fet per aturar la malaltia, la vida de trenta-sis milions de persones —la majoria de països pobres— també perillava per causa del Virus d'Immunodeficiència Humana (VIH).

Diverses raons són les que han motivat que finalment La Fundació La Marató de TV3 hi dediqués una de les seves tradicionals maratons nadalencs: la primera és que la lluita contra la sida necessita recursos per fer avançar la investigació biomèdica; en segon lloc, perquè, tot

SI VOLS QUE
L'ANNA VISQUI,
LLEGEIX AQUEST
TRÍPTIC.

L'Anna posa rostre als més de 30.000 infectats pel virus, dels quals almenys 250 són menors de 14 anys.

i que és una malaltia que es pot evitar, encara cal informació i prevenció, i, en tercer lloc, perquè els pacients de sida, les persones seropositives i els seus familiars necessiten el suport i l'ajut de tota la societat.

Prejudicis

Des que va sortir a la llum per primera vegada, la sida ha estat envoltada d'una bona colla de prejudicis que han fet més mal que bé i que avui dia, tot i les campanyes

informatives, encara no estan del tot superats. Així, en un primer moment la por del contagi va portar a la marginació i a l'aïllament de les persones infectades, fins que es va haver de proclamar als quatre vents que el virus només es podia transmetre per tres vies: la sang, per transmissió sexual i l'embaràs (de mare a fill). Cap altra via (aire, aliments, saliva, suor, llàgrimes, orina...) no és capaç de produir-ne el contagi. Aquesta evidència portava inevitablement a dues constatacions: que la infecció es pot evitar amb les mesures adients i que les persones infectades pel VIH o que pateixen la sida poden i han de ser tractades amb el mateix respecte i normalitat que qualsevol altra persona sana o malalta.

Un altre dels tòpics perillosos que han acompanyat la sida ha estat que la malaltia es recloïa en un determinat col·lectiu de persones: els homosexuals i els drogoaddictes. La resta semblava que en quedava al marge. Aquesta falsa convicció ha portat sens dubte que s'abaixés la guàrdia i que la malaltia actualment no entengui de col·lectius sinó que es rabegi tant en homosexuals com en heterosexuals.

Estralls a Àfrica

La sida continua sent una malaltia mortal i fins ara cap fàrmac no ha pogut eradicar el virus del cos un cop hi ha entrat. Els medicaments disponibles, anomenats antiretrovirals, només poden evitar que el virus es repliqui, és a dir, impe-

deixen que hi hagi massa virus al cos i que el sistema de defensa sigui destruït. Mentre es prenen aquests fàrmacs —cada dia i durant tota la vida—, els pacients mantenen el virus a ratlla i conserven el sistema immunològic, però si, per diverses raons, el tractament falla, el virus es torna a replicar i reprèn l'atac imparable. Aquests medicaments, d'altra banda, tenen efectes secundaris, a vegades molt greus, i requereixen un seguiment mèdic molt especialitzat perquè siguin eficaços.

La sida, doncs, existeix entre nosaltres i no podem girar-nos-hi d'esquena. Aquesta convicció, que hem trigat tant a assolir, dona forma també a la campanya de conscienciació de La Marató de TV3. Però si ha quedat constatat que, malgrat totes les campanyes d'informació i de prevenció, cada any apareixen a casa nostra noves infeccions, on l'epidèmia ha adquirit proporcions realment catastròfiques ha estat a Àfrica. Segons l'Organització de les Nacions Unides, la sida és l'amenaça més greu per al desenvolupament africà. Ara per ara ja han mort 2,3 milions de persones i 28 milions estan infectades. La ignorància, així com les dificultats per costejar els tractaments, és la gran culpable de l'epidèmia. (C.C.)

Les edicions passades

- ✓1992 Leucèmia: 204.676.000 ptes.
- ✓1993 Síndrome Down: 391.451.112 ptes.
- ✓1994 Càncer: 505.036.624 ptes.
- ✓1995 Cor: 339.501.156 ptes.
- ✓1996 Malalties neurodegeneratives: 683.269.705 ptes.
- ✓1997 Malalties hereditàries: 689.125.758 ptes.
- ✓1998 Diabetis: 654.545.234 ptes.
- ✓1999 Trasplantaments: 766.645.384 ptes.
- ✓2000 Malalties mentals: 746.162.613 ptes.

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

«Som intermediaris de solidaritat»

■ Germà Benjamín Pamplona, director de l'Obra Benéficosocial dels Germans de Sant Joan de Déu

Fins al 23 de desembre es pot visitar a l'Hospital de Sant Joan de Déu, ubicat a Esplugues de Llobregat, l'exposició que cada any s'organitza per aquestes dates. En aquesta iniciativa es vertebren tres col·lectius, com molt bé explica el director de l'Obra Benèfica dels Germans de Sant Joan de Déu, el germà Benjamín

Pamplona: «Els organitzadors, perquè connectem l'expressió artística amb la societat; els artistes, perquè exerceixen la solidaritat autènticament, i els compradors-col·laboradors, perquè possibiliten que nens i famílies en condicions precàries de salut puguin ser atesos i tinguin suport en les dificultats.»

—Amb quins objectius es du a terme la XXIX Exposició benèfica Germans de Sant Joan de Déu?

—L'objectiu inicial de l'exposició, ara fa 29 anys, va ser el de connectar el nou hospital amb la societat, fent que una nova activitat hospitalària tingués, alhora, una altra forma d'expressió en allò que globalment podem anomenar l'almoïna, com a forma d'aconseguir recursos per atendre necessitats dels necessitats. Cert que llavors va ser un encert aquesta diversificació en la manera de fer-se present l'Orde Hospitalari a la societat catalana, i que suposava una innovació donat que un col·lectiu nou, el de l'expressió artística, s'incorporava massivament i solidàriament per pal·liar la precarietat de molts nens i famílies. Avui continua sent vàlid el desig inicial d'aconseguir recursos que millorin la situació sociosanitària de famílies necessitades, poder desenvolupar programes amb nens del Tercer Món o atendre situacions de maltractament físic o sexual a la infantesa.

—On té lloc exactament aquesta exposició, qui l'organitza i què s'hi pot trobar?

—L'exposició es pot visitar a l'Hospital Sant Joan de Déu, d'Esplugues, a la

Germà Benjamín Pamplona.

ges, natures mortes... No n'hi falten pas per poder ser admirats!

—Entre els gairebé tres-cents artistes que hi participen, en destacaria cap?

—No puc donar noms, perquè la llista de 291 és massa llarga. Tots es mereixen ser esmentats igualment. Hi ha qui té més renom i qui ha iniciat el seu camí artístic fa menys temps, però el valor de tots ells és la gratuïtat i la col·laboració solidària que fan a favor de l'Obra Benéficosocial de Sant Joan de Déu, i aquesta està per sobre de la repercussió econòmica que cada obra d'art signifiqui, i tot i que haguem de mesurar d'alguna manera l'impacte del gest, aquest és el mateix.

—La gent és solidària quan es tracta d'ajudar el proïsme i, sobretot, en aquestes dates nadalenques?

—Des de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu sempre hem de parlar de l'esperit generós i solidari de la gent, perquè la nostra tradició més antiga va associada al almoïna, de la qual Sant Joan de Déu es va valer per tirar endavant la seva tasca assistencial amb els pobres i malalts a la Granada del segle XVI. Avui les formes han canviat, però no s'han modificat les ganes d'ajudar el qui ho necessita, d'expressar la bondat que tots portem dins.

És cert que s'associen aquestes festes amb expressions més cridaneres en això d'expressar solidaritat, fer el bé, però hi ha molta gent que durant tot l'any, independentment de l'època i a vegades fins de la seva situació personal, exerceix i col·labora amb nosaltres i amb moltes altres institucions, que l'únic que fem és ser intermediaris de solidaritat, perquè l'ajuda que uns fan arribi als que ho necessiten de debò.

—Què els diria als lectors de *Catalunya Cristiana* perquè col·laborin en aquesta iniciativa?

—Que vinguin a fer un volt per l'Hospital, que contemplin i admirin les diferents expressions artístiques, i si a més hi ha alguna cosa que els agrada i col·laboren amb nosaltres,

molt millor. Però l'important és que coneguin la iniciativa i treguin el cap amb estimació, perquè tots hi posem el millor de nosaltres mateixos perquè sigui un èxit.

Miquel Àngel Codina

Criteris per al tractament de les religions a la televisió pública

BARCELONA.—El 22 de novembre passat, per iniciativa del president del Parlament de Catalunya, Joan Rigol, una representació d'E-Cristians —una organització que defensa la presència, participació i responsabilitat dels cristians a la vida pública— es va reunir amb el president i amb membres de la Comissió parlamentària de Control de Ràdio i Televisió per demanar mecanismes que facilitin el respecte a les religions a la televisió pública. La conclusió de la reunió va ser que el Parlament s'adreçarà al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) com a autoritat competent en la matèria i independent de tota instància política per tal que elabori els criteris d'aquesta regulació.

Tant E-Cristians com la Comissió parlamentària van coincidir que cal alguna mena d'autoregulació que garanteixi el tractament adequat de la temàtica religiosa en l'àmbit de les televisions públiques, donada l'especial sensibilitat que aquest tema desperta, i pot despertar més en un futur, en amplis i diversos sectors de la població de Catalunya. La Comissió i E-Cristians també van coincidir que establir els criteris d'aquesta autoregulació no és tasca del Parlament, perquè això suposaria una intromissió política.

L'única qüestió a determinar, i que la comissió resoldrà properament, és la de definir si aquest escrit del Parlament al CAC serà dut a terme pel mateix president del Parlament, per la Mesa o per la Comissió de Control de Ràdio i Televisió. (C.C.)

«Avui les formes han canviat, però no s'han modificat les ganes d'ajudar el qui ho necessita»

planta principal, en un passadís darrere del vestíbul d'entrada. L'Obra Benéficosocial dels Germans de Sant Joan de Déu organitza aquesta XXIX Exposició i el que s'ofereix és la possibilitat de gaudir de l'experiència artística de 291 pintors, de diferents estils i temàtica, que aconseguen que la visita a l'hospital durant aquests dies no hagi de ser només per raons de salut, sinó que pugui ser per conrear el sentit de l'estètica i per exercir la solidaritat. Aquarel·les, olis, dibuixos, acrílic sobre tela o fusta...; retrats, paisat-

La sal

Hola, amics! Explica una llegenda que un senyor immensament ric va preguntar a les seves filles com l'estimaven. La petita li va respondre: «Pare, t'estimo com la sal.» L'home, que no va entendre el significat, va encendre's d'ira i la va fer fora amb un sac de sal a l'esquena. En una ocasió Jesús va dir als seus seguidors: «Vosaltres sou la sal de la terra.» Què significa aquesta expressió? La sal és un condiment senzill que es necessita en petites quantitats per al cos i alhora als dinars per donar gust als aliments.

Els qui s'anomenen creients i practicants serien la nostra sal. Es pot pregar, es pot fer el bé, però fixeu-vos que hi ha persones que donen el seu amor al proïsme amb elegància, ofereixen una almoïna sense ofendre i quan glorifiquen el Senyor ho fan amb alegria. Ells donen la cara i, si cal, demostren les seves creences i treballen per a Déu sense donar-se importància i en silenci. Amics, aquests éssers són la «sal de la terra». En aquestes festes que s'apropen hem de demostrar el nostre sentiment, no només menjant i gaudint, sinó també pensant en els marginats, els malalts i en tots els nostres germans que viuen circumstàncies difícils. Demostrem aquesta espurna, aquesta sal que fa feliços els altres.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Col·laboració entre la Fundació Abadia de Montserrat 2025 i la Cambra de Comerç

MONTSERRAT.— L'abat de Montserrat i president de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, P. Josep M. Soler, i el president de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, Antoni Negre, van signar recentment un conveni de col·laboració entre totes dues entitats per un període de tres anys.

A la signatura, que va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir de Montserrat, hi va assistir el comitè executiu de la Cambra, format per Albert Costafreda, Joan Estapé, Santiago Sardà, M. Mercedes Tarrazón i M. Dolors Colomer, a més del director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

Amb aquest acord, la Cambra de Comerç de Barcelona es compromet a col·laborar en l'àmbit d'aquells àmbits professionals que li són propis i que serviran per projectar la tasca de la Fundació Abadia de Montserrat 2025. Com a contrapartida, la Fundació farà constar la imatge corporativa de la Cambra de Comerç de Barcelona com a membre col·laborador, mantenint la seva presència gràfica

com a menció nominativa en el recinte de Montserrat, així com en els altres documents, articles i anuncis que es vagin publicant.

La Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona és una de les institucions més representatives i amb més projecció de la societat civil catalana. És hereva de la Junta de Comerç, una de les entitats que més van contribuir, a partir del segle XVIII, al renaixement i al desenvolupament econòmic, tècnic, cultural i artístic de Catalunya. Amb la signatura d'aquest conveni de col·laboració, la Fundació Abadia de Montserrat 2025 —creada el 1997 per mantenir, promocionar i fomentar els valors propis del monestir i del santuari: espirituals,

La signatura del conveni va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir de Montserrat.

socials, culturals i ecològics, en benefici dels pelegrins i dels visitants de Montserrat— porta a terme un dels seus principals objectius, que és el d'aglutinar

el teixit empresarial de la societat civil catalana per treballar plegats perquè Montserrat continuï donant allò que li és propi. (C.C.)

Celebració del 25è aniversari d'Amisol

Imatge de l'acte de cloenda del 25è aniversari d'Amisol.

SOLSONA.— El dissabte 17 de novembre va tenir lloc l'acte de cloenda del 25è aniversari d'Amisol (Associació Pro Minusvàlids de Solsona i Comarca). Des de les 12.00 fins a les 14.00 hi va haver una jornada de portes obertes als tallers i a la llar residència, on es van rebre nombroses visites de persones interessades a conèixer les instal·lacions. A continuació hi va haver el dinar amb la junta directiva, els socis, les famílies i el personal de l'entitat.

La consellera de Benestar Social, Irene Rigau, va assistir a aquesta celebració,

acompanyada per les autoritats locals i representants de la Delegació Territorial de Benestar Social a Lleida i de les Associacions Pro Disminuïts de Juneda, Vallbona de les Monges, Tàrraga, Mollerussa i Balaguer.

S'hi van organitzar diverses activitats de les quals destaquen la sessió de teatre representada per l'Espai de Teatre Aspros, la trobada de Serveis de Teràpia Ocupacional de l'Acoll de Lleida i les dotze hores de natació a la piscina d'Espaigua de Solsona.

Ramon Estany

La Fundació Dr. Trueta ajuda el Senegal

BARCELONA.— El 27 de novembre passat va sortir de la plaça de Sant Jaume, a Barcelona, la caravana Solidària Senegal 2001, formada per set camions i tres land rover, en direcció a diferents poblats del Senegal. La iniciativa està organitzada per l'Ajuntament de Barcelona, diverses institucions i organitzacions no governamentals de Catalunya, com ara la Fundació Humanitària pel Ter-

cer i Quart Món Dr. Trueta.

La Fundació Dr. Trueta subministrarà 800 quilos de fàrmacs de primera necessitat (paracetamol, antibiòtics, cloroquina, etc.) i llençols i roba hospitalària al centre bàsic de salut de talibés, que s'ocupa dels infants del carrer entre cinc i deu anys de la ciutat de Thies, a l'orfanat de Dakar (gestionat per Germanes Franciscanes) i als dispensaris locals de Thies, Baback i Fandene. (C.C.)

Set corals canten a la catedral en honor de santa Cecília

TARRAGONA.— El 23 de novembre passat va tenir lloc a la catedral de Tarragona la XII Trobada de Corals de Tarragona en honor de santa Cecília, la patrona dels músics. Amb una regular assistència de públic van intervenir set formacions corals tarragonines: el Cor Gregal, la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral, la Coral Augusta, l'Agrupació Coral Serrallo, el Cor Al·leluia, el Cor Àncora i la Coral Harmonia. Altres quatre corals van excusar la seva participació per diversos motius.

Abans d'iniciar-se les interpretacions, una de les organitzadores, Francesca Fortuny, va recordar als presents com va néixer la trobada de corals a Tarragona: «Fa tretze anys que ens vam reunir totes les corals de Tarragona per recaptar fons en favor de Càritas. L'experiència va ser tan positiva que el 1990 va tenir lloc la primera trobada en honor de santa Cecília, màrtir de la cristiandat a l'època romana.»

La primera de les actuacions va ser a càrrec del Cor Gregal, que va interpretar *No tardis Jack i Evocació al Pirineu*. La Schola Cantorum va cantar *Déu Vos Salve Maria*, composició del seu director i mestre de capella de la catedral, Mn. Miquel Barbarà, i *Sou Vós Senyor el prec del cel*. La Coral Augusta va interpretar *Comiat al bosc* i *Moon river*, mentre que l'Agrupació Coral Serrallo va cantar *L'avi pescador* i *Nineta de ma vida*. Per la seva banda, la Coral Al·leluia va executar *Te quiero* i *Good morning starshine* del musical *Hair* i la Coral Àncora, *No la debemos dormir* i *Riu, riu, riu*. Per acabar, la Coral Harmonia va interpretar *Gloria patri* i *Camino del indio*. Com a cloenda de l'acte les formacions corals van fer una interpretació conjunta i van cantar *Ave verum* i *El Rossinyol*, totes dues dirigides per Mar Veiga i acompanyades a l'orgue per Jordi Vergés.

Joan Boronat

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Alfons X el Savi

Espanya va dedicar el 1984, dins de la sèrie Centenaris, un segell al rei Alfons X el Savi. Nascut a Toledo el 1221, va ser rei de Castella i de Lleó entre el 1252 i el 1284. L'obra literària d'Alfons X va donar un gran impuls a la prosa escrita en llengua castellana, valorada ja en el regnat del seu pare Ferran III. Cap al 1270 va començar la redacció de la *Crònica General*, que explica la història de Castella des dels seus orígens mítics fins al regnat de Ferran III. La seva obra no és original ni la va elaborar personalment, però va ser ell qui la va estimular. Va dirigir i corregir el treball d'un grup nombrós de col·laboradors àrabs, hebreus i cristians, els quals van continuar la tasca de l'Escola de Traductors de Toledo. Cal destacar les *Cantigas de Santa Maria*, un recull de 420 cançons, 360 de les quals són de tipus narratiu. Alfons X va morir a Sevilla el 1284.

Reflexió

La Immaculada Concepció

Sovint constato que hi ha molta gent que no sap en realitat què vol dir l'expressió *Immaculada Concepció*. Molts es pensen que aquesta expressió fa referència al fet que Maria va concebre Jesús romanent verge i, per tant, per obra de l'Esperit Sant; i dins del grup de les persones més formades en qüestions de fe, també n'he trobat algunes que pensen que Maria va començar a ser immaculada —sense el pecat original— en el moment en què Ella va concebre el seu Fill, Jesucrist, en el seu si; quan en realitat Maria va començar a ser immaculada des del primer instant de la seva concepció (existència), en el ventre de la seva mare, santa Anna. Conseqüent amb aquests dos errors, més d'un es pregunta: per què la Immaculada Concepció se celebra just disset dies abans del Naixement i no nou mesos abans de Nadal, com sembla que seria el més lògic?

Quan els catòlics parlem de la Immaculada Concepció de Maria volem dir que Maria va ser concebuda sense el pecat original (pecat que *heretem* d'Adam i Eva, i que tots tenim ja abans de néixer), és a dir, que va començar a existir en el ventre de la seva mare, santa Anna, sense pecat, sense màcula, absolutament santa, d'aquí ve que a Maria l'anomenem Immaculada Concepció o Puríssima.

«La Concepció d'Aranjuez», de Murillo.

Una altra cosa, molt diferent, és que Maria va concebre en el seu ventre Jesús per obra de l'Esperit Sant, sense la concurrència d'un home, i a això els cristians, en general, n'hem dit concepció virginal, amb relació al fet que Maria no va perdre la virginitat; i mai, que jo sàpiga, la immaculada concepció; tot i que, en bona lògica, també podríem parlar de la immaculada concepció de Jesús perquè Ell, també, evidentment, comença a existir en el ventre de la

seva mare, santa Maria, sense pecat, sense màcula, absolutament sant.

L'error està, per tant, a confondre la immaculada concepció de Maria, que es produeix quan Maria comença a existir en el ventre de la seva mare, Anna, amb la concepció de Jesús en el si de Maria, que es produeix quan Jesús comença a existir com a home.

La concepció immaculada de Maria en el ventre de la seva mare, santa Anna, se celebra el dia 8 de desembre; i el naixement de Maria se celebra just nou mesos més tard, el dia 8 de setembre. El dia de la concepció de Jesús per obra de l'Esperit Sant se celebra el 25 de març, el dia de l'Anunciació o de l'Encarnació, i el dia del naixement de Jesús se celebra just nou mesos més tard, el 25 de desembre.

Com podem veure, per tant, totes les festes estan en el seu lloc; només cal no confondre una festa per una altra. Pensar que Maria va ser preservada del pecat original des del primer instant de la concepció de Jesús en el seu si, no té cap sentit. Pensar que Maria va ser preservada del pecat original des de sempre (Denzinger n. 2801), això sí que té sentit i això és precisament el que diu aquest dogma. Com, si no, Maria podria ser una digna nova Eva d'un tant sant nou Adam, que és Jesús?

Agustí Miarnau

Difondre la cultura de la pau

BARCELONA.—La Fundació per la Pau ha editat un cd-rom interactiu sobre la cultura de la pau, adreçat fonamentalment a les escoles catalanes. Aquesta és la primera vegada al món que una institució realitza

un material interactiu sobre aquesta temàtica. Aquest cd-rom inclou fitxes amb continguts relacionats amb la construcció de la cultura de la pau, imatges històriques —com ara l'enderrocament del mur de Berlín, la posada en llibertat de Nelson Mandela o el concert d'Amnistia Internacional a Barcelona, entre molts altres— i jocs que poden ajudar l'usuari a assimilar els continguts que conté.

L'edició d'aquest cd-rom s'emmarca tant en el treball per la pau que la Fundació du a terme des del 1983, com en la Campanya Global d'Educació per la Pau que l'International Peace Bureau (IPB) i la Crida per la Pau de l'Haia (HAP) desenvolupen arreu del món. Cal dir que la Fundació per la Pau és membre de l'IPB i promotora de l'HAP.

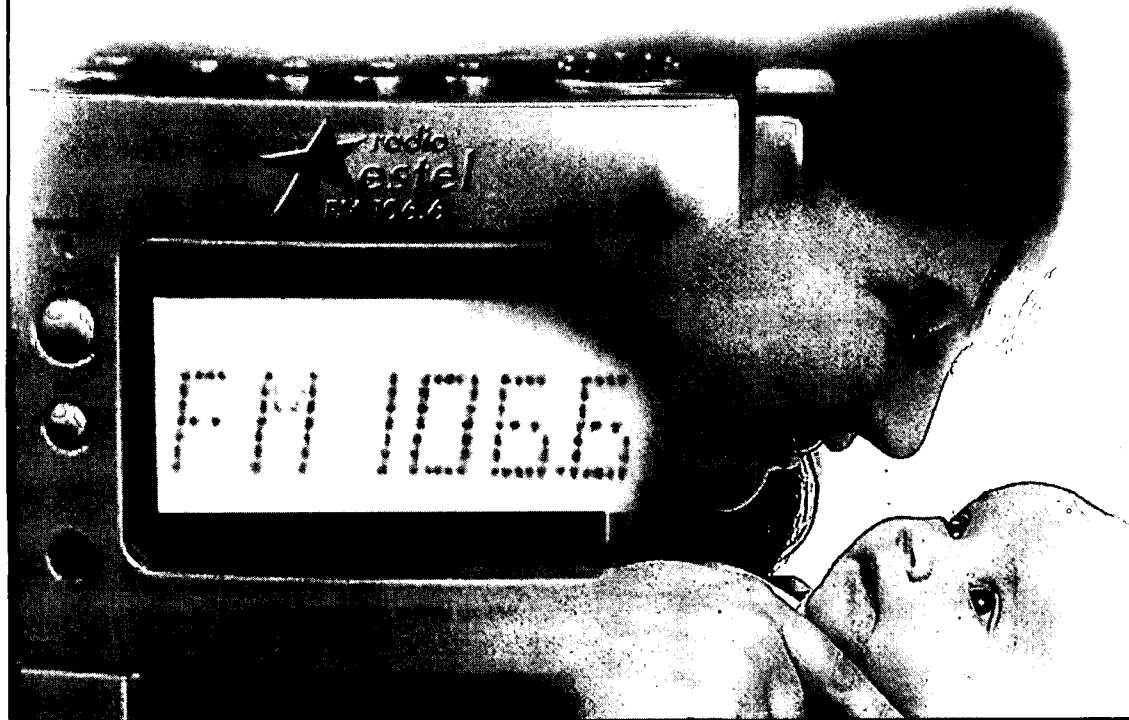
Per a la realització de l'esmentat cd-rom interactiu, s'ha comptat amb la col·laboració, entre d'altres, de la Direcció General d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya i de l'Obra Social de Caixa Catalunya. Per a més informació podeu adreçar-vos a la Fundació per la Pau, c/Pau Claris, 76, pral. 1a - 08010 Barcelona, tel. 933 025 129, fax 933 017 562, a/e: perlapau@pangea.org, web: www.pangea.org/perlapau. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

LLIBRES

La praxi pastoral d'un prevere

El dia 4 d'octubre del 1965, Mn. Jaume Franquesa i Burdó va prendre possessió del càrrec de rector de la parròquia de Santa Maria de la Seu de Manresa. Tenia 46 anys. Poc més de trenta anys després, el 15 d'octubre del 1995, es jubilava. Va continuar, però, com a canonge de la mateixa col·legiata basílica des de la seva nova residència a les Germanetes dels Pobres de Manresa. El 18 de gener del 1998, amb 78 anys, moria víctima d'un infortunat accident de circulació.

Aquest llibre vol posar al descobert l'ensenyament que Mn. Jaume Franquesa i Burdó (Santa Maria de l'Estany, 1919 - Barcelona, 1998) va fer a través dels seus articles publicats al butlletí *Pax*, dins de la secció «La veu del rector». El que guia el llibre és la voluntat de mostrar, mitjançant una selecció dels seus escrits, el capellà que està ocupat i preocupat per les «ovelles» a ell confiades perquè en vetlli totes les dimensions pastorals i que se sap responsable de la salvació de tots els fidels que li han estat encomanats.

Mn. Joan Torra Bitlloch, vicari episcopal, escriu en la introducció del llibre el següent: «Voldríem que, al final de la lectura dels textos que hem seleccionat, el lector, tot fent-se una idea bastant clara de

quin havia estat l'ensenyament de Mn. Jaume, es pogués endinsar en la feina del rectorat que va exercir, perquè a través d'aquests escrits hi surt reflectida pràcticament la praxi pastoral d'un prevere.»

L'estimació vers Mn. Jaume Franquesa

El 5 de setembre passat la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu va ser l'escenari adient i solemne que va acollir la presentació del llibre *Trenta anys de rectorat a la Seu de Manresa*, que recull els escrits de Mn. Jaume Franquesa publicats al butlletí parroquial *Pax* durant un període de trenta anys (1965-1995), el temps que va estar al capdavant de l'esmentada parròquia. Un grup de pregària dels anomenats d'Oració i Amistat que dirigia Mn. Franquesa fins al dia en què va patir l'accident de trànsit que li va provocar la mort, va ser el promotor de l'edició d'aquest llibre. Van comptar amb la col·laboració de Mn. Joan Torra, que es va encarregar de la selecció dels escrits més representatius de Mn. Franquesa i que en el volum figuren agrupats per quinze temes: parròquia, sacraments, fe, moral, espiritualitat, joves...

L'acte de presentació va comptar amb

Mossèn Jaume Franquesa i Burdó

Trenta anys de rectorat a la Seu de Manresa

Recull d'articles publicats en el butlletí *PAX* (1965-1995)

Mn. Jaume Franquesa i Burdó, *Trenta anys de rectorat a la Seu de Manresa. Recull d'articles publicats en el butlletí Pax (1965-1995).*

Editorial Diac, Vic 2001, 214 pàg.

una molt nombrosa assistència formada per un públic divers: familiars, amics, autoritats, membres representatius d'associacions, institucions i col·legis professionals,

feligresos, clergues, etc. Tots units amb un denominador comú: l'estimació vers Mn. Jaume Franquesa. En una al·locució emotiva i sincera, el Dr. Josep Corrons va glossar la personalitat de l'homenatjat. També va fer referència a la seva preocupació constant per la conservació i manteniment de la basílica.

Tot seguit, va prendre la paraula Mn. Joan Torra. Va explicar que, després d'una lectura atenta dels textos que Mn. Jaume va escriure per als butlletins de *Pax*, se'n va fer una selecció d'acord amb el criteri de reflectir la feina que va exercir a la col·legiata basílica de Santa Maria. Això no obstant, encara era massa material i s'hi va afegir un altre criteri selectiu. Calia publicar els que fossin més representatius del seu pensament i oblidar aquells articles que estiguessin més sotmesos a les circumstàncies concretes de cada moment. El resultat final són els vuitanta-dos articles que s'han publicat. Cada article duu la referència del número del butlletí on es va publicar i la data.

Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra de Roma, va interpretar tres peces a l'orgue. També hi van participar els membres de la Capella de Música de la Seu. L'acte va acabar amb la intervenció de Mn. Joan Tuneu, actual rector de Santa Maria de la Seu, que va expressar en nom de la parròquia l'agraïment a totes aquelles persones que havien fet possible l'edició del llibre, així com l'organització de l'acte. El llibre ja es pot adquirir a les llibreries, o bé al telèfon 938 745 754. Un cop cobertes les despeses d'edició, els possibles guanys aniran a benefici de la restauració de la basílica. (C.C.)

CATALUNYA+ CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Quan jo era petit

Quan jo era petit i sentia que el meu pare parlava d'una fava, ja em posava a tremolar. I és que, com sabeu, fava és una paraula que equival a bufetada. Ara bé, avui us parlaré de la fava comestible. Sabeu que als tortells de Reis s'hi amaga una fava com a ofrena al rei del banquet?

Afortunadament, l'excel·lent recepta de faves a la catalana ja ha travessat la nostra frontera. Si es prepara correctament, sempre ens fa quedar bé. Les faves verdes es poden menjar sense desgranar, i d'aquesta manera augmenten les propietats alimentàries. Hi ha gent que també se les menja crues, però aleshores poden ser indigestes.

Les faves fresques són menys calòriques que les seques. Per a mi, la millor fava és la que es recull en la primera fase del seu creixement.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

El llibre de la setmana

El fracàs, company de camí

Estem acostumats a veure els homes i les dones de lletres —novel·listes, poetes, assagistes— envoltats d'aduladors, i assaborint l'èxit. Gairebé sempre estan exposats a la contemplació dels seus coetanis, com els herois als quals els clàssics situaven a l'Olimp o al Parnàs. Per sobre de tots els mortals senzills, feliços de veure els seus noms en lletres d'impremta a les portades de volums les edicions dels quals es compten per desenes o milers, satisfets d'haver aconseguit la fama en la qual poden descansar tranquils. És un dels rostres amables de la vida: el de l'èxit. Merescut o fortuït, és agradable experimentar-lo, encara que despertis enveges, o es moguin entre els rumors de la maledicència, o la mentida d'afalacs d'intencions discutibles... Potser tot, no obstant això, condicionat per la frase de la Saviesa, «vanitat de vanitats, i tot vanitat». La fama i l'èxit no donen la felicitat, diuen, però certament hi ajuden (diem...).

Crec que Juan Manuel de Prada amb aquest volum ha fet un bon servei a tots aquells que viuen d'aquest negoci de la vocació d'escriptor, en el qual recorda la trajectòria, les vicissituds i els fracassos de quinze autors (catorze homes i una dona).

Juan Manuel de PRADA,
Desgarrados y excéntricos.
Seix Barral/Biblioteca Breve, Barcelona 2001, 445 pàg.

que van viure el seu afany d'escriptors enmig del fracàs més estrepitos.

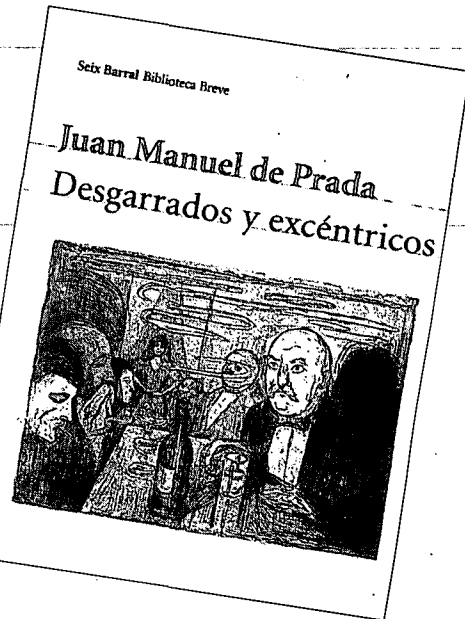
Dic que ha fet un bon servei exhumant aquesta bohèmia de la literatura espanyola de la primera meitat del segle XX, perquè, al marge d'algunes exageracions, potser excessives, ens presenta la imatge versió sèrie negra de la vocació d'escriptor. I ens pot ajudar a comprendre el fet dolorós de qualsevol creació literària, que s'ha de gestar en un procés que és especialment dur, fins a l'infantament definitiu.

Ordinàriament la plebs —en el sentit més clàssic de la paraula— creu que l'escriptor viu el somni idíl·lic de la creació, amb la inspiració a flor de pell, la paraula exacta trobada a les primeres de canvi, i amb la fruïció de saber que la seva criatura serà enlairada en els ambients literaris. Ciceró, quan parlava d'Aechias, un poeta pèssim del seu temps que s'envania de les seves creacions, exclamava: «En aquest

assumpte, cadascú creu que el seu treball és el millor.» I és evident que ningú, per molt anormal i autodestructiu que sigui, no intentarà publicar alguna cosa que hagi escrit amb la convicció que és senzillament una porqueria.

La vida de l'escriptor és dura. Gerardo Diego va exclamar un dia, «trencaré la meua ploma perquè ja no la necessito, el que la meua ànima sent jo no ho sé transcriure». I no era una expressió d'humilitat, sinó de dolor creador. L'ofici d'escriptor, d'artífex de la paraula, és excessivament dolorós, i són ben pocs els que s'han posat davant de les quartilles com qui llisca en una planxa de surf per les onades d'un mar pacífic. La tempesta interior és esgotadora; l'exterior, a vegades, desesperant: perquè sacseja l'existència del narrador o el poeta, la incomprensió, el rebuig, la crítica, la mofa, el menyspreu... la misèria.

Les quinze biografies que recull Juan Manuel de Prada —algunes de les quals no són gens edificants, i cap, exemplar— ens semblen una galeria d'infortunis, que conviden a la reflexió, i a la incomprensió davant dels que senten la necessitat d'escriure i d'això en fan una vocació, i intenten que sigui una forma de vida. Conviden a la humilitat d'aquells pocs amoixats per

l'èxit, que tenen obertes les portes de les editorials, o les pàgines de diaris i revistes, perquè aprenguin a no pontificar, parlant de l'humà i del diví, ni menyspreïn els artesans de la paraula que busquen com a escriptors un lloc de la societat dels humans.

Si l'èxit truca a la porta, està molt bé; però també hi pot trucar el fracàs. Aquests pobres diables que recorda José Manuel de Prada, un dia van somiar ser arcàngels, i ens donen la gran lliçó que, «finalment, triomf o derrota, són dos impostors». No és un clíxé de Rudyard Kipling; és la lliçó de la vida, i el risc mortal que van córrer aquests quinze «corferrits i excèntrics».

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Monument a la sardana

L'any vinent s'escau el 75è aniversari de l'Agrupació Sardanista de Santa Perpètua de Mogoda i, per tal de solemnitzar aquesta efemèride, l'Ajuntament ha convocat un concurs d'escultura amb l'objectiu d'incorporar al medi urbà un monument al·lusiu a la sardana.

L'emplaçament de l'obra serà el nou passatge que es crearà entre la Rambla i el carrer de Prat de la Riba. El projecte guanyador rebrà una beca de 1.202 euros (200.000 ptes). Poden participar en aquesta convocatòria persones a títol individual o col·lectiu, amb la condició que hagin nascut abans de l'1 de gener del 1984. Només s'admet una obra per participant. Els projectes han de fer referència a la sardana, si bé s'admeten totes les tendències. L'import màxim del material necessari per executar l'obra és de 901,52 euros (150.000 ptes).

El termini de presentació de projectes finalitza el 23 de desembre del 2001. Els projectes s'han de presentar en maqueta tridimensional, feta en qualsevol material, amb una alçada d'entre 20 i 50 centímetres. A l'embolcall ha de constar en un lloc ben visible el text «Concurs d'escultura La

Sardana». Les propostes s'han de dirigir al Patronat Granja Soldevila (Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda), Servei de Cultura, Camí de la Granja s/n - 08130 Santa Perpètua de Mogoda (Barcelona).

A partir del 23 de desembre el jurat seleccionarà un projecte per a la seva execució. El veredicté serà comunicat a tots els concursants com a màxim el 17 de gener de l'any 2002. L'escultura seleccionada haurà d'estar acabada el desembre del 2002.

El jurat estarà format pel regidor de Cultura de l'Ajuntament de Santa Perpètua, un representant de l'Agrupació Sardanista local, l'escultor i professor de l'Escola Llotja Pere Pich i la tècnica de l'Oficina de Difusió Artística de la Diputació de Barcelona, Anna Crosas.

Tots els projectes s'exhibiran a la Granja Soldevila Espai Cultural, entre el 30 d'agost i el 6 d'octubre del 2002, tot coincidint amb l'exposició del 75è aniversari de l'Agrupació Sardanista de Santa Perpètua de Mogoda.

Per a més informació contacteu amb el Servei de Cultura per telèfon 935 600 103, per fax 935 607 656 o per correu electrònic «granjacultura@stperpetua.diba.es». (C.C.)

Pollastre a la cervesa

INGREDIENTS:

2 pits de pollastre
300 g de llom
1 porro
4 grans d'all
1 cullerada de pebre
cervesa
pa ratllat

PREPARACIÓ:

Talleu dos pits de pollastre a tires del gruix d'un dit. Salpebreu-los i fregiu-los en oli d'oliva baix en acidesa. Afegiu-hi també 300 grams de llom tallat de la mateixa manera.

Després incorporeu-hi un porro talladet (la part blanca) perquè també es vagi fregint. La carn no convé fer-la gaire perquè no quedi massa seca. Després només cal afegir-hi quatre grans d'all ben picadets, una cullerada de pebre i cervesa fins a cobrir-ho tot. Deixeu-ho bullir uns set minuts, a poc a poc. Mentrestant espessiu la salsa amb pa ratllat.

Us recomano que acompanyeu aquest plat amb pebrots escalivats.

Pastoral catequètica: pastoral familiar (VI)

Reptes de la família actual (v)

NECESSITAT DELS VALORS

Ja vam començar a tractar en l'article anterior els valors humans, com a desafiaments per a la família actual. Són reptes per a totes les famílies, siguin cristianes, musulmanes, budistes, agnòstiques... Els valors humans fonamenten la societat i l'encaminen cap al seu desenvolupament recte.

Segons el psicòleg i escriptor Bernabé Tierno, els valors humans autèntics, assumits lliurement, ens permeten definir amb claredat els objectius de la vida. Ens ajuden a acceptar-nos tal com som i a estimar-nos, alhora que ens fan comprendre i estimar els altres.

També els valors humans donen sentit a tota la nostra vida i faciliten la relació madura i equilibrada amb l'entorn, amb les persones, esdeveniments i coses. Ens construeix, diàriament, el necessari sentiment de l'harmonia personal.

Igualment, Bernabé Tierno afirma en el seu llibre *Valores humanos* que hi ha una escala de valors en cadascú de nosaltres. L'escala de valors de cada persona serà la que en determini els pensaments i la conducta. La mancança d'un sistema de valors ben definit, sentit i acceptat, instal·larà l'individu en la indefinició i en el buit existencial, tot deixant-lo a mercè de criteris i pautes alienes. La desorientació, doncs, serà palpable en les relacions familiars, i de la família amb la societat.

Finalment, Bernabé Tierno ens indica que els valors ajuden a aclarir els principals interrogants de l'existència: qui som i quins mitjans ens poden portar a assolir aquest objectiu fonamental a què tots aspirem: la felicitat. I al si de la família això és bàsic.

PER UNA AUTÈNTICA CONFIANÇA

Un valor clau és la **confiança**. En efecte, la família necessita de la confiança per poder madurar, en el diàleg i la solidaritat. La confiança s'entén com un sentiment de convenciment, que es forja en nosaltres progressivament. Neix de la profunditat de la nostra personalitat i desemboca en confiança vers nosaltres mateixos, els familiars, i la societat en general.

Aconseguir una veritable confiança ens dóna equilibri, fortalesa i autenticitat en la nostra vida. Garanteix unes relacions humanes més coherents, equilibra les situacions problemàtiques, promou en nosaltres el sentit crític encertat i ens dóna la força davant de les contradiccions i el desànim.

La família és un indret clau per cultivar el valor de la confiança. Tot i que no ho sembli les relacions familiars es basen sobretot en la confiança. Si no hi ha confiança la convivència és impossible. Habitaríem entre una llòpoda. Ens devoràrem els uns als altres.

Ja, des de la maternitat i la paternitat,

La confiança entre els germans neix dels pares i de com aquests els eduquin en aquest valor.

l'infant es confia per complet als seus pares. En depèn. Quan l'infant creix va captant altres situacions familiars que fan créixer la confiança en els pares, germans... La confiança **entrellaça** la forta relació familiar i desenvolupa actituds d'autenticitat, equilibri, sinceritat i generositat entre els components de la família.

FRUITS

El valor de la confiança proporciona un seguit de fruits o avantatges en el camp familiar. N'hi ha molts, però en destaco el

de la tolerància, la fermesa, l'autonomia i el respecte.

Respecte de la **tolerància**, amb la confiança la família aconsegueix donar temps al temps a cadascun dels seus membres. Tant els pares com els fills aconsegueixen comprendre l'altre, per perdonar sempre. La confiança també permet oferir alternatives en les actituds dels uns envers els altres, sense caure en el radicalisme. Lluny de la tossuderia i actituds totalitàries, la confiança fomenta aquest diàleg tan necessari en el si de les nostres famílies actuals.

Un altre fruit és la **fermesa**. Ja estan oblidades les famílies on el pare era un dictador. Almenys això sembla. Però en la família calen ordre i disciplina, des de la confiança. I això és necessari per evitar el caos i la desconfiança en les relacions familiars. Gràcies a l'exigència equilibrada dels pares envers els fills i allunyant el fet de ser tous, els pares aconsegueixen que els seus fills hi confiïn com a salvaguarda de la seva llibertat.

Això portarà a l'**autonomia**. Sense cap mena de dubte, el fill o filla, a mesura que va creixent necessita una independència més gran. Si hi ha una veritable confiança l'autonomia en el fill provocarà una actitud de presa de decisions madura i coherent, en gran mesura partint del que hagi après dels pares. Autonomia que no vol dir allunyament, sinó madurar en les pròpies decisions, si es viu des de la confiança familiar.

I el **respecte**. La confiança provoca indubtablement un respecte *ad alterum*. Respecte tant en la presa de decisions com en les actituds diàries. Lluny de la crítica mordaç i la condemna, els progenitors saben respectar, des de la confiança, les actituds dels fills. Això no significa llibertat per a qualsevol actitud, sinó respecte a les decisions madures, reflexi-

ves i d'orientació dialògica, envers els fills, en les actituds o decisions precipitades, no oportunes o simplement errònies.

CONFIANÇA MÚTUA

Analitzaré breument la confiança entre els **membres familiars**. La confiança entre el pare i la mare és la base de les altres confiances en la família. Si ells no es confien mútuament, anem malament. Els esposos, amb la seva confiança, decideixen el rumb de les seves relacions familiars. La confiança entre el pare i la mare porta a la unitat, al diàleg i a l'amor entre tots.

La confiança entre els germans neix dels pares i de com aquests els eduquin en aquest valor. Davant de les diferències naturals entre els germans, ha de regnar la cordialitat, el respecte i valorar allò bo que hi ha en cadascun dels fills per part dels pares. Sense discriminació mútua, els germans s'estimaran entre ells sense recel, amb confiança.

La confiança dels pares en els fills ha de néixer de l'amor i la tendresa. Confiança que es concretarà a saber disposar-hi valors, respecte i, amb el temps, l'autonomia necessària perquè puguin volar per ells mateixos pel cel de la vida.

La confiança dels fills en els pares també s'ha de tenir en compte. Moltes famílies actuals ignoren aquesta necessitat dels fills: el grau de confiança sobre els seus progenitors. El jove acceptarà els consells dels pares quan aquests sàpiguin reconèixer els propis errors amb senzillesa i humilitat, i aconsegueixin motivar-lo i encoratjar-lo en els seus encerts. De vegades els pares han de donar el primer pas per aconseguir que els seus fills no perdin la confiança en ells mateixos. Com deia Tony de Melo: «Abans de canviar els altres, canvia tu. Neteja la teva finestra per veure-hi més bé.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

Consells per fer realitat la confiança a la llar:

(Cf. Bernabé Tierno, *Valores humanos*, Taller de Editores, S.A.)

1. Dir sempre la veritat.
2. Fomentar la naturalitat i l'espontaneïtat en l'expressió.
3. Donar exemple de respecte a un mateix i als altres i exigir-lo a tots els membres de la família.
4. No consentir amenaces, xantatges ni intromissions dels uns amb els altres.
5. Propiciar el diàleg, la generositat, els intercanvis d'opinions...
6. Pactar unes normes de convivència acceptades per tothom, fetes i discutides per tothom.
7. Fugir de l'autoritarisme i promoure la comprensió, la flexibilitat i la tolerància mútua.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

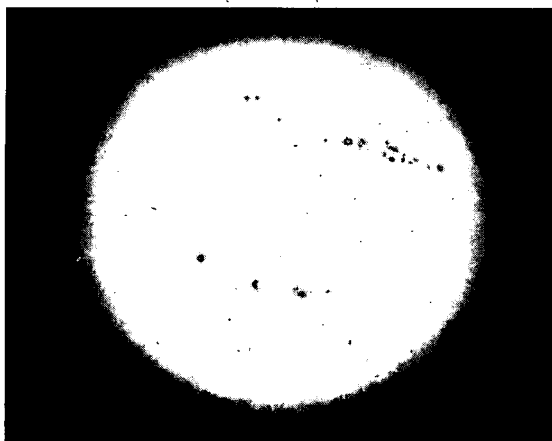
GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

S'ha resolt del tot l'enigma dels neutrins del Sol?

Sembla que sí... Els astrofísics feia anys que estaven preocupats per un fet que discordava de la teoria. L'interior del Sol, segons el model estàndard, admès generalment i elaborat a partir de la informació que en rebem, a una temperatura d'uns 15 milions de graus porta cap a unes reaccions nuclears que transformen, a cada segon, uns 594 milions de tones d'hidrogen en 590 milions de tones d'heli, amb una gran emissió d'energia i de partícules elementals, els neutrins, que ens arriben a la Terra a raó d'uns 65.000 milions per cm² de superfície cada segon. Són partícules que ens travessen i travessen el globus terrestre, que per a elles és transparent, sense que les puguem notar sensiblement. Però es va trobar un mitjà per detectar-los:

si un neutrí incideix en un àtom de clor-37 en transmuta en un d'argó-37; per consegüent, per petita que sigui la probabilitat d'aquesta incidència, és detectable, i es van començar a instal·lar «observatoris» de neutrins: un als Estats Units, a Dakota del Sud, amb 600 tones de tetracloroetilè, un altre al Japó, a Kamiokande amb un altre sistema... I el resultat va ser que amb total coincidència tots detectaren que ens arribaven només una tercera part dels neutrins que segons la teoria emetia el Sol. Com explicar-ho? Caldrà reformar la teoria? Deu

són), comparant la quantitat que en detecta amb la que mostra el finíssim detector del Sudbury, s'hi veu una diferència i l'única explicació raonable és que els que fan el «superàvit» del Superkamiokonde vinguin dels no electrònics que s'han transmutat. L'articulista ens diu que la probabilitat d'això arriba al 99,96%, cosa que dona una certesa gairebé total. Falta ara trobar el perquè d'aquesta transmutació. La ciència va avançant a passos petits però cada cop més segurs.

ser l'interior del Sol diferent del que se n'havia deduït? L'interrogant era important. I entre altres solucions hom suggerí la de l'«oscil·lació dels neutrins», que volia dir que, com que hi ha tres menes de neutrins (electrònics, muònics i tau) i els detectors només capten els electrònics, si part d'aquests es transformessin en els de les altres dues classes al llarg del trajecte Sol-Terra, la cosa quedava resolta.

Doncs bé, l'actualitat científica d'aquesta setmana és que sembla que aquesta solució és l'encertada i s'ha confirmat. Com? Ens ho explica John N. Bahcall en un article d'*Investigación y Ciencia* del setembre passat. Com que el Superkamiokonde japonès s'ha aconseguit que capti també part dels neutrins no electrònics (si bé no pot dir quants no ho

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

24 Un canonge francès filòsof, astrònom i matemàtic

A l'època postrenaixentista l'efervescència que s'originà per renovar la ciència a partir de Galileu va ser compartida no tan sols per religiosos dedicats a l'ensenyament sinó que també hi hagué clergues diocesans que contribuïren al progrés de la ciència. Per ser un dels més significatius, dedicarem aquest capítol a un canonge francès, seguidor entusiasta de Galileu, que trobem citat en els llibres d'història de la ciència. Era dels que sentia de debò l'afany de renovar la ciència, afany que el portà a ser també renovador de la filosofia. Es plantà contra Aristòtil i els mètodes escolàstics, segurament per haver-ne rebut una informació defectuosa o superficial, i en això va exagerar, però com a científic va fer obra de mèrit amb la seva contribució a la física i l'astronomia. Subratllem també que no es va apartar mai de l'ortodòxia. Va ser tota la vida un sacerdot fidel al seu ministeri. Ens diuen els historiadors que per la seva pietat i caritat era molt estimat pel poble cristià. A l'Alta Provença, d'on ell era, serà recordat molt de temps com «aquell sant sacerdot», modest afable i de sentiments nobles, sempre disposat a ajudar els pobres.

Científic partidari de l'observació i l'experimentació

Es deia Pierre Gassend, o Gassendi (1592-1655). Va néixer en una família modesta de pagesos a Champencier, prop de Digne (Provença). No hauria cursat estudis per la seva posició social, però un oncle sacerdot s'adonà de les seves capacitats i li va proporcionar mitjans per fer-ho. A Digne féu els primers estudis i després ingressà a la universitat d'Aix. Hi cursà grec, hebreu i filosofia durant tres anys. En acabat aquest trienni anà a Avinyó a matricular-se de teologia i n'obtingué el doctorat el 1616.

L'any següent ja s'ordenava sacerdot. Es presentà a concurs per a la càtedra de filosofia a la universitat d'Aix i la guanyà. Al mateix temps el bisbe li donava una canongia a Digne.

Sis anys va estar ensenyant filosofia en aquesta universitat (1617-1623). Al mateix temps estudiava ciències pel seu compte, principalment astronomia. Es va inclinar de seguida per Copèrnic i Galileu, deixant de banda Aristòtil. Aviat hi hagué qui no estava conforme amb el que ensenyava des de la càtedra de filosofia. Va haver de deixar l'ensenyament. Publicà a Grenoble *Exercitationes Paradoxicæ adversus Aristoteleos*. Era un atac contra la filosofia aristotèlica i escolàstica amb un to més aviat dur (to que ja no empraria més). Va causar una forta reacció i es va veure abandonat de molts. Se'n anà a París, es va introduir al cercle de Mersenne i hi conegué científics que li donaren suport. El 1625 passà a residir a la seva estimada Provença, dedicat a la predicació i a l'estudi. Tenia correspondència amb Galileu i altres estudiosos. Publica ara un llibre original, *De Parheliis*. Un parheli és el fenomen meteorològic d'aparèixer dos cercles brillants a banda i banda del Sol (i de vegades també de la Lluna) quan a les altes capes de l'atmosfera hi ha cristalls de glaç; és un fenomen bastant rar i és degut a la refracció de la llum.

Un dia rebé una carta del P. Mersenne que li demanava que escrivís refutant el teòsof anglès Robert Fludd, cosa que Gassendi va fer de bon grat el 1631. Més tard li demanà la seva opinió sobre les *Meditationes* de Descartes. I també hi assistí. Va escriure una sèrie d'observacions al racionalisme cartesià defensant que la filosofia s'ha de basar en l'observació i l'experimentació, segons la norma tan vàlida, diu, que afirma que *nihil est in intellectu*

quod prius non fuerit in sensu. No es pot fonamentar el raonament filosòfic només en la pura raó. Descartes replicà les observacions de Gassendi, i això provocà un altre escrit del nostre home, contestat un cop més pel filòsof de La Haye. Aleshores Gassendi ja no volgué replicar més. Tots dos estimaven la ciència, però tenien punts de vista diferents sobre com l'intel·lecte arriba a conèixer la veritat.

El 1645 l'arquebisbe de París, germà del cardenal Richelieu, convidà Gassendi a fer de professor de matemàtiques al *Collège Royal* de la capital francesa. Va acceptar però només hi exercí tres cursos. Ho hagué de deixar per raons de salut. Mig malalt se'n tornà a la seva Provença sense recuperar-se gaire. Va viure a Aix, a Digne i a Toló. Tanmateix no restà inactiu. Es posà a estudiar Epicur i va publicar tres obres sobre el tema. A la tercera (Lió, 1649) feia notar les coses inadmissibles d'aquest filòsof, no conformes amb la fe cristiana. Després encara preparà una altra obra que havia de ser el resum de la seva pròpia filosofia. Amb l'intent d'arrodonar-la anà a París el 1653 a consultar biblioteques. Allí la seva salut se'n ressentí i morí a París mateix el 1655, rodejat pels que l'estimaven i amb mostres molt edificants de sincera pietat. El seu caràcter afable, bondados i caritatiu li havien fet guanyar moltes simpaties. L'obra que tenia pràcticament acabada, *Syntagma philosophorum*, es publicà pòstumament el 1658.

La seva contribució a la ciència experimental

Va ser meteoròleg i astrònom. Una de les coses que més li ha d'agrair la ciència és el registre meticulós que portà de tots el fenòmens celestes observats a França des del 1618 fins al 1658. Entre aquestes observacions hi ha el cometa de 1618, l'aurora boreal del 1621 (precisament és ell qui va donar el nom d'*aurora boreal* a aquest fenomen), l'eclipsi de Lluna del 1623, el trànsit de Mercuri davant del Sol del 1631 (cosa que li permeté calcular amb una certa aproximació el diàmetre d'aquest planeta) i

altres esdeveniments d'interès astronòmic o meteorològic.

El 1646, amb la col·laboració de Fermat, va publicar *Sur l'accélération des graves*. Hi refutava el que es deia molt correntment que l'acceleració d'un cos en caure era proporcional a la distància fins a terra del punt de partida. El 1647 escrigué *Institutio Astronomica*, en la qual s'inclinà pel sistema de Copèrnic després de fer una disquisició sobre els tres sistemes del món, Ptolemeu, Copèrnic i Tycho Brahe.

Gassendi com a observador era dels més competents. Ho demostrà en una sèrie d'opuscles de caire científic. Entre altres experiències que féu hi ha la del càlcul de velocitat del so a través de l'aire. Va fer disparar una canonada des d'una gran distància i va mesurar amb gran exactitud el temps transcorregut entre la resplendor i la recepció del so.

Referent a la constitució de la matèria, es declara partidari de l'atomisme, basant-se en la filosofia d'Epicur, però en fa una adaptació i converteix la doctrina materialista i mecanicista d'aquest filòsof en una doctrina espiritualista i finalista, compatible amb l'existència de Déu, la providència i la llibertat de l'home. És un atomisme cristià, més científic que filosòfic. Si bé creu en els àtoms, com Epicur, no dirà que siguin eterns sinó creats per Déu. I no hi veu el *clinamen* epicurià sinó només el pes. Són en grandíssima multitud però no infinits. Això el fa exposar una teoria cinètica dels gasos que ja és pràcticament la de la ciència actual.

La figura de Gassendi és ben digna d'estudi. Per això són molts els autors que se n'han ocupat. A favor i en contra de la seva filosofia, que en resum era la de ser del tot coherent amb el principi filosòfic sensista que diu que tots els coneixements del món objectiu ens vénen pels sentits. I potser s'ha de matisar una mica aquesta afirmació. Però el que és indiscutible és que va fer una obra científica digna d'encomi, sense faltar gens a la seva fidelitat a Déu com a sacerdot. La ciència astronòmica ha volgut reconèixer el seu mèrit i perpetuar el seu nom posant-lo a un dels cràters de la Lluna.

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.40 i 2.10 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-18.30 *Radiofórmula*
18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
19.00-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat).
20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-18.30 *Radiofórmula*
18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
19.00-20.30 *La Consulta*
20.30-22.00 *Sin concesiones*
22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-18.30 *Radiofórmula*
18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
19.00-20.30 *La Consulta*
20.30-22.00 *Sin concesiones*
22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Vaixells, trens i música country*
00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-18.30 *Radiofórmula*
18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
19.00-20.30 *La Consulta*
20.30-22.00 *Sin concesiones*
22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-18.30 *Radiofórmula*
18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
19.00-19.30 *Interiorisme*
19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
20.30-22.00 *Sin concesiones*
22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural).
12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
13.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
21.00-23.00 *Radiofórmula*
23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
00.00-00.30 *Cova de Country*
00.30-02.00 *La Gran Diferència*

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **ARQUEBISBAT DE BARCELONA**
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra **BISBAT D'URGELL**

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Juan Zayas, que pertany al grup GEC (Grup d'Entitats Catalanes de la Joventut); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Diumenge 16

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
Direcció: José Pablo Sánchez.
09.30 *Pueblo de Dios*
«Solidaridad en el Raval»
El barri barceloní del Raval està marcat per una llarga història on es barreja el ressò de l'antic barri xino amb de la realitat més crua de marginació i de pobresa. Un grup nombrós d'associacions d'origen eclesial treballen al barri per millorar la qualitat de vida dels seus veïns.
10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Direcció: María de los Ángeles Fernández.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de l'Orfeó Vicentí de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), sota la direcció de Joan Vinyes.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.).
Dilluns 17
17.15 *Pueblo de Dios*
«Haití, niños de color esperanza.»

Diumenge 16

09.00 *Signes dels Temps*
«Les icones: art i religió.»
Barcelona acull aquests dies una important exposició d'icones russes dels segles XIV al XVII. Són imatges religioses que fan de pont entre el món de l'art i el món espiritual. El programa analitza l'origen d'aquestes icones i el seu significat artístic i religiós. Conversa amb Natalia Novosilzov, professora de Cultura i Civilització russa a la UAB.
Altres temes:
—Entrevista a Josep Lluís Fernández Coll, president de la Junta del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults de Barcelona.
—Declaracions del jesuïta Jordi Ribas que fa 40 anys que treballa a l'Índia.
—Presentació d'un nou projecte de recollida de roba usada a Catalunya.
—Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
—Comentari de l'Evangeli de diumenge.
(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 14

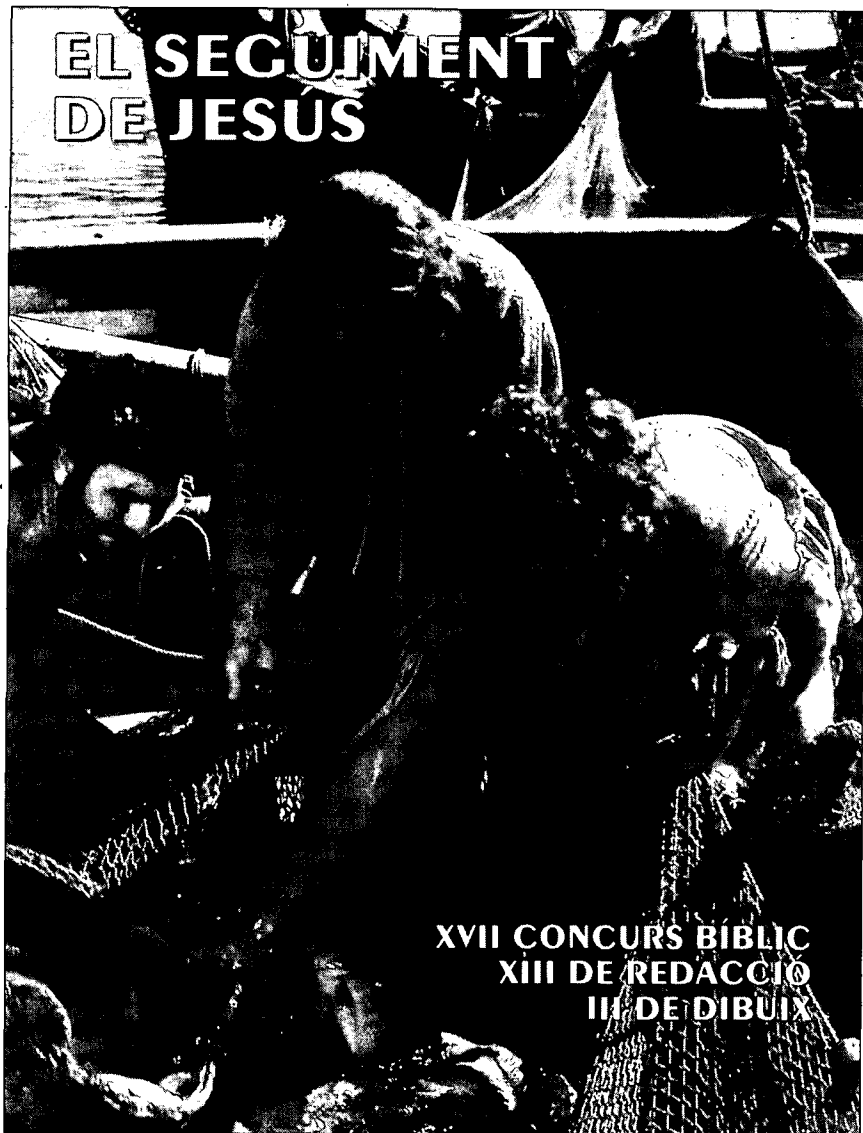
20.30 *Creure avui*
«Espai d'opinió», Ramon Salicrú entrevista a Anna M. Vidal, advocadessa, directora de Càritas Interparroquial de Mataró (CIM) i a Joan Jiménez, professor i historiador, un dels promotors de la Trobada de Laudes que es fa la matinada de Cap d'Any; «Notícies 7», Dolors Fernández i Joan Barón presenten les notícies més interessants de les comunitats i parròquies de l'arxiprestat; l'agenda d'activitats a càrrec de l'equip d'*El Full de Mataró*, Joan Salicrú i Montserrat Romaguera; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli per Carme Raventós, monja carmelita descalça del monestir del Carmel de Mataró.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
(El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

EL SEGUIMENT DE JESÚS

XVII CONCURS BÍBLIC
XIII DE REDACCIÓ
III DE DIBUIX

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Grup AVANT de Terrassa
Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

XVII CONCURS BÍBLIC - Tema: EL SEGUIMENT DE JESÚS — III CONCURS DE DIBUIX

BASES

- Poden participar-hi els alumnes dels cicles mitjà i superior d'Educació Primària, els d'ESO de les escoles i dels IES i també grups de catequesi dels Països Catalans.
- El concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la BÍBLIA CATALANA INTER-CONFESSIONAL (BCI).
- El concurs es divideix en tres categories:
 - 1ª Alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)
 - 2ª Alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)
 - 3ª Alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)
- a) En totes tres categories es pot presentar el qüestionari en una fotocòpia. b) En totes tres categories també es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els manca espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, això sí, els números corresponents a les preguntes. c) Els treballs inacabats es consideren nuls. d) Les escoles o grups de catequesi participants han de fer arribar els treballs en una sola tramesa, juntament amb una llista, on figuri el nombre de concursants, els seus noms i el del professor/a. e) Per al III Concurs de Dibuix, els dibuixos han de portar al davant el nom de l'autor, del col·legi i del professor/a i la categoria. Els dibuixos han de venir sense grapar al qüestionari. Els que no s'atenguin a aquesta normativa es consideraran nuls. Podeu fer servir com a full de treball la mostra que us adjuntem. El jurat qualificador anirà a càrrec de la secció de dibuix i pintura del Centre Social Catòlic de Terrassa.
 - f) Els treballs s'han de trametre a qualsevol d'aquestes dues adreces de Terrassa: Apartat de Correus 936 - 08220 TERRASSA - Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos (tarda de 5-7) - 08224 TERRASSA. Els treballs s'han d'enviar a partir de l'1 de novembre del 2001, i el termini d'admissió finalitzarà el 31 de gener del 2002. Recomanem enviar-ho per correu (és més barat i més segur).
 - S'atorgaran els premis següents:
 - a) 3 premis extraordinaris en vídeos i material escolar, a cadascuna de les escoles que hagin presentat el conjunt de treballs de més qualitat de cada categoria. 9 accessits extraordinaris per escola, tres per a cada categoria.
 - b) 15 premis individuals, en vídeos, material escolar i jocs, a cada un dels cinc millors treballs de cada una de les tres categories, i 100 accessits individuals repartits en les tres categories.
 - c) 110 accessits per bisbat, als 10 primers treballs de cada bisbat de la província eclesiàstica Tarraconense i de cada una de les demarcacions episcopals de l'arquebisbat de Barcelona.
 - d) Premi especial per a cada infant participant discapacitat.
 - e) 3 premis, un per a cada categoria, dels grups de catequesi.
 - f) 3 premis individuals al millor dibuix de cada categoria, i 3 premis per als professors dels alumnes premiats en el concurs de Dibuix.
 - g) S'obsequiarà cada participant amb un llibre de la vida de Jesús, viscuda per uns nens, complementària del vídeo, obsequi del curs passat. I també a cada escola i grup de catequesi participant, amb dos mapes de Palestina, un de la ciutat de Jerusalem d'1,30 per 1 m, i un altre dels viatges de Pau, obsequi de l'Associació Bíblica de Catalunya.
 - Cap d'aquests premis no es declararà desert. I cal que els participants recullin personalment els premis corresponents.
 - L'EXTRA: en igualtat de condicions de dos treballs, l'EXTRA, desempata.
 - El veredict del jurat serà inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari CATALUNYA CRISTIANA i a les emissores Ràdio Estel i Ràdio Terrassa.
 - El repartiment de premis es farà a Terrassa, el dissabte 4 de maig del 2002, a les 11 del matí, al Centre Cultural de la Caixa Terrassa (Rambla d'Egara, 340). Els premis que corresponguin als bisbats de Tarragona, Tortosa, Solsona, Girona i la Seu d'Urgell es lliuraran a les respectives ciutats (s'anunciarà el lloc i l'hora).
 - Els qui vulguin conservar el seu treball o dibuix, caldrà que se'n facin una fotocòpia, ja que els originals no seran retornats. En cas que algú el vulgui consultar, caldrà que l'interessat vingui personalment en dia i hora convinguts prèviament amb l'organització. El sol fet de concursar suposa l'acceptació d'aquestes bases.
 - Per a més informació, podeu dirigir-vos a:

93-785.05.54 (Joaquima Prat: tardes de 6 a 8. Del 9 de gener al 5 de març del 2002)
93-785.22.91 (Màrius Heras: matins de 9 a 1. Del 22 d'octubre del 2001 al 26 d'abril del 2002)
93-780.98.88 (Centre Eclesial: tardes de 5 a 7. Del 9 de gener al 26 d'abril del 2002, tret dels caps de setmana)
e-mail: concurs.biblic@cecot.es — Pàgina web: www.cecot.es/concursbiblic

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

GRUP DE MESTRES CATÒLICS-TERRASSA

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
DEPARTAMENT DE CULTURA

AJUNTAMENT DE TERRASSA

Banc Sabadell

caixaterrassa

SONY

copcisa

Castellnou

PENT BLOC

CATALUNYA CRISTIANA

Agraïm molt sincerament la col·laboració en els dibuixos de la Sra. P. C. C.

Qüestionari de la 1a categoria: (3r i 4t / 8 i 9 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola Tel.
Nom del professor/a
Adreça de l'escola C.P.
Població Bisbat
Adreça e-mail de l'escola

Estimats, aquest any el tema a tractar serà **EL SEGUIMENT DE JESÚS**.

En bastants llocs del Nou Testament trobem Jesús que invita els apòstols i altres persones a seguir-lo. Amb ells, també ens invita a cadascun de nosaltres.

Amb la seva predicació i amb el seu estil de vida ens ensenya com hem de comportar-nos nosaltres amb els pares, amb els germans, amb els amics, amb totes les persones que entren en la nostra vida.

De vegades trobem que la invitació de Jesús és per a algun servei concret, més exigent. Potser també t'hi crida a tu. Però ell sempre és al costat nostre per donar-nos la mà.

Cal que et deixis modelar per Jesús, perquè el que ell vol és per al teu bé.

Jesús va escollir uns deixebles «perquè estiguessin amb ell, per enviar-los a predicar»

1. Llegeix Marc 3,13-14. Tu, què faries per estar amb Jesús?

Aquests deixebles, Jesús els va cridar perquè el seguissin.

2. Llegeix Mateu 4,18-22. Copia els versets del 18 al 22.

3. a) Què van deixar Pere i Andreu?

b) Tu també estaries disposat a deixar algunes coses per Jesús? Quines?

Jesús ens invita a nosaltres a seguir-lo, però ens posa unes condicions.

4. Mateu 19,13-14. Llegeix el text i digues si a Jesús li agradava ser amic dels nens i nenes.

5. Què faries tu per ser amic de Jesús?

6. Llegeix Lluç 10,1-2, i digues

a) A quina collita es refereix Jesús?

b) Qui és l'amo dels sembrats?

Actitud dels seguidors

7. Llegeix Mateu 21,28-30, i digues

a) Qui et sembla que va fer la voluntat del Pare?

b) Quan tu no fas el que et manen, saps rectificar?

8. Llegeix Lluç 18,9-14. En quin verset Jesús diu quin dels dos va obrar bé? Escribeu-lo.

9. Llegeix Fets dels Apòstols 22,3-10.

De les preguntes de Pau (Saule) quan el Senyor li parla, quina expressa la seva disponibilitat?

10. Llegeix Fets 22,17-21.

a) Quina missió encomana Jesús a Pau?

b) En quin verset ho diu?

Qüestionari de la 2a categoria: (5è i 6è / 10 i 11 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola Tel.
Nom del professor/a
Adreça de l'escola C.P.
Població Bisbat
Adreça e-mail de l'escola

Jesús va escollir uns deixebles «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar»

1. Mira Marc 3,13-14. Tu, què pots fer per anunciar Jesús als teus amics?

Aquests deixebles, Jesús els va cridar a seguir-lo.

2. Mateu 9,9-12. Copia els versets del 9 al 12

3. Creus que Jesús també ens crida a nosaltres?
A què ens crida?

Jesús també ens invita a nosaltres a seguir-lo, però ens posa unes condicions

4. Mateu 19,16-19. Copia aquests versets:

5. Quin manament et sembla que és el més important?

6. Lluc 10,5-6. Digues què vol dir per a tu viure en pau amb els altres

Actituds dels seguidors

7. Lluc 23,39-43.

a) Quin d'aquests dos personatges actua millor davant la situació en què es troben?

b) Per què?

8. Llegeix Lluc 18,9-14. Per què diu Jesús que és millor l'actitud del publicà?

9. Llegeix Fets 22,3-10.

a) De les preguntes de Pau (Saule) a la crida del Senyor que li parla, quina expressa la seva disponibilitat?

b) Copia els versets 14, 15 i 16 d'aquest capítol 22, i digues què se li exigeix a Pau, un cop s'ha convertit.

10. Llegeix Fets 22,17-21.

a) Quina missió té Jesús reservada a Pau?

b) En quin verset ho diu?

Qüestionari de la 3a categoria: (1r i 2n d'ESO / 12 i 13 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola Tel.
Nom del professor/a
Adreça de l'escola C.P.
Població Bisbat
Adreça e-mail de l'escola

Jesús va escollir uns deixebles «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar»

1. Mira Marc 3,13-14. A tu, què et demana Jesús?

A aquests deixebles, Jesús els va cridar a seguir-lo.

2. Llegeix Lluc 5,1-11. Copia aquests versets:

3. Què creus que vol dir ser «pescadors d'homes»?

Jesús també ens invita a nosaltres a seguir-lo, però ens posa unes condicions.

4. Mateu 19,16-19. Copia aquests versets:

5. Els Manaments de la Llei de Déu són deu. En la pregunta 4, n'has escrit uns quants. Escriu els que falten.

6. Llegeix Lluc 10,8-11. Jesús envia els deixebles a anunciar el Regne de Déu curant malalts. Tu, amb quines bones obres el pots anunciar?

Actituds dels seguidors

7. Llegeix Lluc 19,1-10, i digues

a) Què et sembla més remarcable de la resposta que Zaqueu va donar a Jesús?

b) Quin compromís va prendre?

8. Llegeix Lluc 18,9-14. Per què Jesús no accepta l'actitud del fariseu, i sí la del publicà?

9. Llegeix Fets 22,3-10.

a) De les preguntes de Pau (Saule) al Senyor que li parla, digues quina d'elles expressa la seva disponibilitat.

b) Copia els versets 14, 15 i 16 d'aquest capítol 22, i digues què se li exigeix a Pau, un cop convertit.

10. Llegeix Fets 22,17-21.

a) Quina missió té Jesús reservada a Pau?

b) En quin verset ho diu?

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA - «Grup AVANT» - TERRASSA

Tel. 937 809 888 (Centre Eclesial. Matins de 9 a 13)

Blasco de Garay, 34, baixos - 08224 TERRASSA - Apartat de correus 936 - 08220 TERRASSA

Tel. 937 852 291 (Màrius Heras, de 9 a 1 i de 5 a 7, del 22/10/2001 al 26/4/2002)

E-mail: concurs.biblic@cecot.es - Pàgina web: www.cecot.es/concursbiblic

El Grup AVANT de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat, convoquen el XIII CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA per a nivells de secundària, dins del XVII Concurs Bíblic del 2002.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. El tema és: **El seguiment de Jesús en la persona de sant Pau.**

Per als cursos de 3r i 4t d'ESO

Fes una redacció de la conversió de sant Pau, després de llegir: Actes 9,1-19; 22,1-21 i 26,1-23 tenint en compte els detalls de l'aparició, que va ser motiu de la seva conversió, i la seva actitud com a cristià i apòstol.

Per als cursos de batxillerat i cicles formatius

Fes una redacció de la conversió de sant Pau, després de llegir: Actes 9,1-19; 22,1-21 i 26,1-23 tenint en compte qui era Pau, les raons que tenia per perseguir els cristians i els detalls de l'aparició, que va ser motiu de la seva conversió, i la seva actitud com a cristià i apòstol.

Nota: Aquests suggeriments no són preguntes per contestar, sinó pistes per fer la redacció.

2. El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions. La qualitat ortogràfica i literària també compten.

3. Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o altres llibres, especifiqueu les cites i bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.

4. Es concediran 3 premis i un accésit per a cada un dels grups.

1r premi, 50.000 pta./ 2n premi, 25.000 pta./ 3r premi 15.000 pta./ Accésit, 10.000 pta.

5. Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls Din A4 i amb cos de lletra de 12.

6. S'ha de fer constar a cada treball el Nom, Adreça, Població de l'Alumne, Curs, Data de Naixement i Nom i Adreça del Centre Educatiu.

7. Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.

8. El termini de presentació acaba el dia 31 de gener del 2002.

9. El jurat estarà integrat per: Mn. Lluís Ferret, consiliari del Grup AVANT, M. Pilar Batalla, mestra i bibliotecària, Carme Comerma, mestra, Isabel Cullerell, filòloga, Glòria Oliva, mestra, Sebastià Sanz, publicista i poeta i Marian Trenchs, periodista i historiador.

Actuarà de secretari Jordi Simó, i de sotssecretari Pere Massó, membres de la FCC.

10. Els treballs s'han d'enviar a «XIII Concurs de Redacció Bíblica». Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa.

11. La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, al seu moment, pugui emetre el Jurat.

12. El lliurament de premis es farà el dia 4 de maig del 2002, a les 11 del matí, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, situat a la Rambla d'Egara, 340, de Terrassa.

13. Per a més informació, podeu dirigir-vos als telèfons següents:

937 850 554 - Joaquina Prat (tardes de 6 a 8, del 9 de gener al 5 de març)

937 852 291 - Màrius Heras (matins de 9 a 1 i tardes de 5 a 7, del 22 d'octubre del 2001 al 26 d'abril del 2002)

e/mail: concurs.biblic@cecot.es pàg.web: www.cecot.es/concursbiblic

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Pessebres vivents

• **BÀSCARA (ALT EMPORDÀ).**— Dies: 23, 25, 26, 29 i 30 de desembre, i 1 i 6 de gener. Tel. informació: 972 560 054.

• **BRUNYOLA (SELVA).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1 de gener. Tel.

informació: 938 860 421.

• **CAMARASA (NOGUERA).**— Dies: 23, 26 i 30 de desembre, i 1 i 6 de gener. Tel. informació: 973 420 169.

• **CASTELL D'ARO (BAIX EMPORDÀ).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1, 6 i 13 de gener. Tel. informació: 972 817 083.

• **ELS PRATS DE REI (ANOIA).**— Dies: 24, 26 i 30 de desembre, i 1, 6 i 13 de gener. Tel. informació: 938 680 004.

• **Fontcoberta (Pla de l'Estany).**— Dies: 23, 24, 25 i 26 de de-

sembre. Tel. informació: 972 582 591.

• **LA POBLA DE LILLET (BERGUE-DÀ).**— Dies: 25 de desembre i 6 de gener. Tel. informació: 938 236 159.

• **LA POBLA DE MONTORNÈS (TARRAGONÈS).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1, 6 i 13 de gener. Tel. informació: 977 648 050.

• **LES GUNYOLS D'AVINYONET (ALT PENEDES).**— Dies: 23, 25, 26, 29 i 30 de desembre, i 1, 6 i 13 de gener. Tel. informació: 938 970 198.

• **LESTORRES DE FALS (BAGES).**— Dies: 23, 24, 26 i 30 de desembre, i 1, 6, 13 i 20 de gener. Tel. informació: 938 368 147.

• **MARTORELLES (VALLÈS ORIENTAL).**— Dies: 16, 22, 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1 i 6 de gener. Tel. informació: 935 700 410.

• **ÒDENÀ (ANOIA).**— Dies: 24, 25, 26, 29 i 30 de desembre. Tel. informació: 938 039 455.

• **PALS (BAIX EMPORDÀ).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1 de gener. Tel. informació: 972 667 494.

• **PICAMOIXONS (ALT CAMP).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1 i 6 de gener. Tel. informació: 977 603 063.

• **PREMIÀ DE DALT (MARESME).**— Dies: 22, 23, 26, 29 i 30 de desembre, i 1 de gener. Tel. informació: 937 510 687.

• **SANT GUIM DE LA PLANA (SEGARRA).**— Dies: 23, 25, 26, 29 i 30 de desembre, i 6, 12, 13, 19 i 20 de gener. Tel. informació: 973 550 469.

• **SANT MARTÍ DE MALDÀ (URGELL).**— Dies: 23, 25 i 30 de desembre, 6 de gener. Tel. informació: 973 331 073.

• **SANT PERE DE RIBES (GARRAFA).**— Dies: 25, 26, 27 i 28 de desembre. Tel. informació: 938 962 836.

• **SANTA PAU (GARROTXA).**— Dies: 25 i 26 de desembre. Tel. informació: 972 262 241.

• **TONA (OSONA).**— Dies: 23, 25, 26 i 30 de desembre, i 1, 6 i 13 de gener. Tel. informació: 938 124 373.

• **JESÚS-TORTOSA (BAIX EBRE).**— Dies: 25, 26, 29 i 30 de desembre, i 1 de gener. Tel. informació: 977 500 995.

• **REUS.**— Dies: 23, 26, 29 i 30 de desembre. Recorregut: Pl. del Castell, absis de la Prioral, Peixateries velles, sota el campanar i davant de l'entrada de la Prioral de Sant Pere.

• **SANT ADRIÀ DE BESÒS.**— Dies: 23, 25 i 26 de desembre. Barri de la Catalana.

Barcelona

• **VESPRES SOLEMNES.**— Vespres cantades, amb exposició del Santíssim, tots els diumenges d'Advent i tots els diumenges i festes del cicle de Nadal i Epifania. Serà a les 19.00 a la parròquia de la Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 12 de desembre, a les 19.30, es presenta el llibre de Jordi Giró i París *El catalanisme del Dr. Carles Cardó. Un referent històric per a la construcció plurinacional de les Espanyes*. Presentarà l'acte Carles Llinàs, vicedegà de la Facultat de Filosofia. Hi intervindran: Artur Juncosa, Mons. Joan Carrera i Jordi Giró. Clourà l'acte Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya. Sala Sant Jordi, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El 13 de desembre, a les 18.30, conferència sobre *Naixement del neodarwinisme*, a càrrec de Mn. Francesc Nicolau, subdirector del Museu Geològic del Seminari i professor de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **HOMENATGE A MONS. MANUEL BONET MUIXÍ.**— La Unió Sacerdotal de Barcelona i les Auxiliars Seglars Diocesanes conviden l'acte en memòria de Mons. Bonet Muixí, prevere de Barcelona (1913-1969). El 13 de desembre, a les 19.30, a la sala d'actes del Seminari (c/ Diputació, 231 - Barcelona). Arran de la

EXERCICIS ESPIRITUALS

Verge del Parc.

Des de dos mil anys enrere, l'Església és el bressol on Maria diposita Jesús i l'ofereix a l'adoració i contemplació de tots els pobles.

(Joan Pau II «I. M. 11»)

Vingui a viure unes autèntiques vacances d'hivern en un gran ambient d'espiritualitat, gaudint de la natura, el silenci i la pau.

Per a homes i joves des de 17 anys:

Desembre: del dimecres 26 al dilluns 31

Totes les tandes comencen a les 20 h i s'acaben a les 18 h

Observeu que no inclouen cap festa de Nadal ni Cap d'Any

Casa «Ntra. Sra. de Montserrat»

Plaça Font del Lleó, 21
08140 Caldes de Montbui
(Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

...A l'home d'avui, més que mai, li cal trobar a Déu i trobar-se en Déu, per no perdre's a si mateix. I això tan sols és possible quan el cor posa atenció en el Senyor, en el silenci i la contemplació profunda.

(Joan Pau II 22-9-2000)

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen; i formació professional.

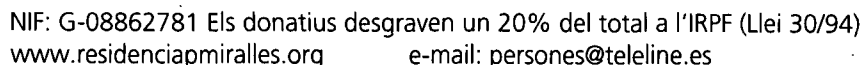
Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B. - 47140 Laguna de Duero (Valladolid).
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@telceline.es

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Louis Glaizot és un francès de 22 anys que, com altres joves de la seva edat, vol «conèixer món». Però, a més, Louis té interès a conèixer la realitat de l'Església catalana. Per això, durant quatre mesos (de maig a agost) deixarà els seus estudis d'Enginyeria a Tolosa per instal·lar-se a Barcelona. Aquest no és el primer cop que visita la Ciutat Comtal: li agrada la gent, la cultura... i per això ha tornat a escollir aquest destí per portar a terme el seu projecte personal.

Louis Glaizot vol conèixer l'Església catalana

«Els joves hem de presentar la joia de ser cristians»

—No és una mica agosarat venir a Barcelona sense tenir feina ni lloc on allotjar-te?

—Bé, és una manera de viure la Providència del Senyor. Es tracta de viure en confiança en Crist i llençar-t'hi. Tinc molt clar que tot el que tinc m'ho dona Déu. Però tot i aquesta confiança, hi ha moments de temor per la incertesa del futur. En el meu país també visc en aquesta confiança en el Senyor.

—I com ho vius?

—En comunitat. Vaig a una petita església en una residència d'estudiants cada dimarts. Allà assisteixo a la missa que celebren els pares jesuïtes. Som un grupet de cinc o sis persones. Comentem la Paraula de Déu i celebrem la nostra fe. També he treballat en una emissora catòlica en un programa dedicat als presos: a cada programa s'explicava un cas, la família del pres podia enviar-li un missatge... es viuen moments molt emocionants. És un programa que funciona molt bé. Al meu país, els joves tenen moltes opcions per viure el seu cristianisme: Taizé, moviment escolta, la comunitat de les Benaurances...

—És difícil per a un jove ser cristià?

—No crec que hi hagi gaires diferències respecte de les dificultats que pot experimentar un jove cristià català. Quan em confesso catòlic, una de les reaccions més freqüents que em trobo és que em diuen que és una cosa del passat, no actual. Però viure amb el Senyor és una força que t'empeny a tirar endavant, que et dona joia cada dia, que et mou a estar disponible per als altres. Els joves lluitem per una espiritualitat al voltant del ritme de la vida. És molt important que l'Església sàpiga transmetre el missatge de Crist. L'Església ha de parlar del pecat, és clar, però a vegades tinc la impressió que se centra massa en aquest tema, insisteix massa en el que pot passar si sortim del camí i crec que hauria de fer més incidència en el fet que només podem ser feliços en Déu. Els joves poden acceptar la manera de viure que ofereix l'Església. N'hi ha molts que tenen uns valors humans molt bons que podrien apropar-se a nosaltres.

—Atreure'ls mitjançant el testimoni?

—Doncs sí. En aquest sentit, és molt important el testimoni que nosaltres, com a joves cristians, podem donar, hem de presentar la joia de ser cristians.

Hem de parlar-los de la missa, que per a mi és l'afirmació de pertinença a l'Església. En la comunió afirmo que jo vull viure amb Crist en la seva Església. És extraordinari pensar en l'amor que Déu ens té. És el fet de viure cada dia de la setmana la nostra fe, de forma silenciosa la majoria de les vegades, però confiant en el Senyor, que es pot fer present a la vida d'una persona en qualsevol moment. Cada persona és qui ha d'experimentar l'amor de Crist i això no depèn de nosaltres, sinó de l'Esperit Sant.

—A França, la comunitat musulmana és molt destacable. Com s'hi relaciona?

—A Tolosa, arran dels atemptats de l'11 de setembre, ens preocupa molt que es parli de «guerra de religions». Per això parlem molt d'aquest tema, treballlem sobre la convivència i la pau. Fem trobades amb musulmans i amb persones d'altres confessions cristianes per pregar per la pau, per les víctimes de la violència i pels constructors de pau. Hi ha moltes persones que s'han sentit cansades davant d'aquests esdeveniments i cal tirar endavant amb l'esperança renovada.

Rosa Maria Jané Chueca

L'ideal educatiu, encara lluny

Recentment s'han publicat els resultats d'un estudi fet a milers de joves de tot l'Estat per avaluar-ne els coneixements sobre Europa. Se'n conclou que gairebé la meitat dels estudiants enquestats tenen uns coneixements molt precaris sobre la realitat del nostre continent. El més interessant de tot plegat, però, és un aspecte més concret de les conclusions que afirma que els joves que provenen de famílies amb menys cultura coneixen pitjor la realitat europea. Davant d'això l'estudi diu que «l'escola no aconsegueix modificar aquest condicionant extern [l'ambient familiar]».

Així doncs, l'educació en general (no parlem de polítiques educatives concretes) no aconsegueix dur a terme la seva funció bàsica: educar tothom de la mateixa manera. El nostre sistema educatiu, com a hereu directe dels ideals de la Il·lustració, pretén formar tota la població per aconseguir, així, ciutadans autònoms, amb les mateixes oportunitats. Però les diferències entre uns i altres, com queda palès, no s'esvaeixen; d'aquí només se'n deriven dos raonaments possibles: o bé l'escola es limita a donar informació i dades, però no pas formació o educació; o bé hem de suposar que l'ideal il·lustrat és erroni i que l'ésser humà està molt més condicionat per l'entorn social i històric i, per tant, és menys autònom del que creïem.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Advent, l'altra actualitat

Qui, avui, no està al corrent del que passa? I no només en l'àmbit immediat: família, treball, lloc de residència... sinó també en el conjunt del país, al món, a l'Església... Però no sempre aquest alt nivell d'informació equival a més consciència, a més qualitat de vida personal, a més felicitat.

Nosaltres, però, fidels de Jesucrist, en tenim una altra d'actualitat, que transcendeix la nostra vida de cada dia i la fa més clara i més gustosa.

El proper serà el tercer diumenge d'Advent. Probablement, en començar la Missa, veurem encendre tres dels quatre ciris de colors que formen la corona dita, també, d'Advent. Les monicions, els cants, les lectures, l'homilia... repetiran aquesta paraula i ens n'explicaran el sentit. Advent vol dir vinguda, i estem parlant de Jesucrist, el ressuscitat, que va venir, i continua venint, i tornarà a venir definitivament. Volem que el nostre Nadal sigui més que el feliç record de Betlem. Ens disposem a obrir portes perquè Ell pugui entrar en la nostra vida. Ens alegra

—i alhora ens posa en estat d'alerta— saber que, encara que sembli impossible, tot plegat —món i història— no acabarà en catàstrofe. El Senyor de la història, el qui és l'alfa o primera lletra de la humanitat, serà també la darrera, l'omega: ha de venir a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi.

Un amic que guarda encara un cert regust de velles lectures marxistes em comenta que aquesta altra actualitat, la que ens porta la vida litúrgica, podria ser un cas d'alienació. Ho diu així, en condicional, perquè m'aprecia i no em vol molestar. Li accepto l'advertiment, però trobo del tot injustificada la sospita. La simple lectura dels textos bíblics d'aquests diumenges ens ofereix una lliçó de realisme. Parlem, amb el Baptista, de conversió, és a dir, de canvi de vida. I en parlem com d'una necessitat urgent (Mt 3,2). Acollim un Crist que s'identifica com l'esperat, el qui havia de venir, la resposta definitiva... no per mitjà d'un discurs, sinó d'una praxi: «Els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs...» (Mt 11,4)

Més encara. L'Advent ens fa veure que la veritable alienació ve d'un excés d'aparent realisme. Atrapats per la immediatesa, no arribem a saber, com sol dir-se vulgarment, de què va la pel·lícula. És allò, deia Jesús, que els passava a la gent del temps de Noè: menjaven, bevien, es casaven... però no s'adonaven del més gros... (Mt 24,37). Quants, entre nosaltres, passen la vida distrets de l'únic important?

Ara mateix

Rauxa